

Slezská univerzita v Opavě
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie
Opava 2018

Malá galerie v České spořitelně v Kladně

Teoretická diplomová práce

Mgr. BcA. Lukáš Horký

Slezská univerzita v Opavě

Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě

Institut tvůrčí fotografie

Malá galerie v České spořitelně v Kladně

The Small Gallery in the Savings Bank in Kladno

Teoretická diplomová práce

Mgr. BcA. Lukáš Horký

Obor: Tvůrčí fotografie

Vedoucí práce: prof. PhDr. Vladimír Birgus

Oponent: Doc. Mgr. Josef Moucha

Opava 2018

Abstrakt

Tato práce se zabývá fenoménem Malé galerie v České spořitelně v Kladně. Mapuje činnost od jejího vzniku v roce 1977 až do současnosti. V širších společenských souvislostech se zaměřuje na historii galerie a výstavy po roce 2010. Práce je rozšířením a doplněním vlastní teoretické bakalářské práce, obhájené na Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě v roce 2012.

Klíčová slova

Malá galerie v České spořitelně, Kladno, galerie, fotografie, Jiří Hanke

Abstract

This thesis is focusing on The Small Gallery in the Savings Bank in Kladno and briefly deals with the history of the Gallery in the broader social context. Thesis also presents a summary of photographic exhibitions since 2010 till today. The work is an extension of and addition to my own theoretical bachelor thesis, defended at the Institute of Creative Photography Silesian University in Opava in 2012.

Key words

The Small Gallery in the Savings Bank, Kladno city, Gallery, Photography, Jiří Hanke

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Akademický rok: **2017/2018**

ZADÁNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení:	**Mgr. Lukáš HORKÝ**
Osobní číslo:	**F120994**
Studijní program:	**N8204 Filmové, televizní a fotografické umění a nová média**
Studijní obory:	**Tvůrčí fotografie**
	Tvůrčí fotografie
Název tématu:	**Malá galerie v České spořitelně v Kladně**
Téma anglicky:	**The Small Gallery in the Savings Bank in Kladno**
Zadávající ústav:	**Institut tvůrčí fotografie**

Zásady pro vypracování:

Práce se bude zabývá fenoménem Malé galerie české spořitelny v Kladně. Bude mapovat její činnost od jejího vzniku v roce 1977 až do současnosti. V širších společenských souvislostech se zaměřuje na historii galerie a výstavy.

Forma zpracování diplomové práce: **tištěná**

Seznam odborné literatury:

Malá galerie spořitelny v Kladně 1977-1997, Praha, Kuklik 1997
Vladimír Birgus, Pavel Scheufler: Fotografie v českých zemích 1839-1999, Praha, Grada Publishing 1999
Malá galerie České spořitelny v Kladně 1977-2006, Příbram, Job 2006
Jiří Hanke: Fotografie Příbram, Job 2008

Vedoucí diplomové práce: **prof. PhDr. Vladimír BIRGUS**
Institut tvůrčí fotografie

Datum zadání diplomové práce: **19. června 2018**
Termín odevzdání diplomové práce: **30. června 2018**

prof. PhDr. Vladimír BIRGUS
vedoucí ústavu

V Opavě 20. června 2018

Prohlášení:

Prohlašuji, že jsem práci vykonal samostatně a použil pouze citované zdroje, které uvádím v bibliografických odkazech.

Souhlas se zveřejněním:

Souhlasím, aby tato práce byla zařazena do Univerzitní knihovny Slezské univerzity v Opavě, do knihovny Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a zveřejněna na internetových stránkách Institutu tvůrčí fotografie.

Poděkování:

Děkuji prof. Vladimíru Birgusovi, vedoucímu Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, za odborné vedení práce, jeho ochotu a cenné rady, Jiřímu Hankemu za podnětné konzultace a jmenovitě Monice Čermínové, Davidu Macháčovi, Jiřímu Siostrzonkovi a Miroslavu Zemanovi za pomoc při realizaci práce. Dále pak děkuji všem zde zmíněným autorům za inspiraci.

V Opavě, 25. června 2018
Lukáš Horký

© 2018 Lukáš Horký | ITF FPF Slezské univerzity v Opavě

Obsah

Úvod **10**

Město Kladno **11**

Výstavnictví a galerie v Kladně po roce 1970 ..... **12**

Galerie výtvarného umění v Kladně **12**

Kladenské dvorky **12**

Atelier ´74 ..... **13**

Lidická galerie a Lidická sbírka **14**

Klubko 55 a Galerie 55 ..... **15**

Malá galerie v České spořitelně v Kladně **17**

Výstavy v hale spořitelny **18**

První období: květen 1977 až květen 1984 ..... **18**

Druhé období: listopad 1984 až červen 2001 ..... **18**

Třetí období: říjen 2001 až srpen 2018 ..... **19**

Výstavy v Malé galerii po roce 2010 ..... **20**

Rok 2010 ..... **20**

Robert Kiss: Diplomat / hotel dvou tváří 20

Jan Šplíchal: Post festum – portréty 23

Jaroslav Boček: Lidé ze Slatin 26

Michal Tůma: Paris vu par 27

Tomáš Dittrich a Jiří Ernest: Stmívání 29

Richard Homola: Pražské mosty 30

Beneš, Frolík, Hanke: Jazz for Three 32

Petr Moško: Moje Rovensko 33

Jiřina Hankeová: Cyklické krajiny 34

Barbara Hucková: Děti – nejlepší originály 35

Karel Pazderka: Jan Fischer – premiér 37

Rok 2011 ..... **38**

Jaroslav Fišer: Šuplík 39

Martin Wágner: Sibiř 41

Radek Čermák: Osobní krajina 43

Vladimír Birgus: 2007–2011 45

Karel Kuklík: Dvůr I a II 47

Jiří Hanke senior: 1911–1980 49

Richard Homola: Mácháč 51

Dagmar Šubrtová: Nová divočina 53

Tomáš Lébr, Šimon Vejvančický – Analogem 55

Jiřina Hankeová: Za zrcadlem 58

Rothmayerka 59

Rok 2012 ..... **62**

Antonín Kratochvíl: Nekompromis 62

Evžen Sobek: Life In Blue 64

Josef Husák: Ve městě 66

Karel Kuklík: Krajiny návratů 68

Jindřich Špicner: Po čem si šlapeme 69

4 × Kratochvíl 71

Lucie Halamíková: Něco 73

Šimon Vejvančický: Domov 75

Josef Moucha: Kdo se dá na vojnu… 76

Jiří Hanke, Jiřina Hankeová, Robert Kiss: Válovky 90 78

Rok 2013 ..... **79**

Jiřina Hankeová: Banality 79

Pavel Čáp: 10 let 01 den 80

Rudolf Jung: Stromovka 82

Bratři Kuklíci: Fotografie 83

Jaroslav Vyšín: Cesty k horizontům 84

Michael Hanke: Cirkus 86
Robert Kiss: 702 °C 88
Ivan Prokop: Muzika 90
Lucie Halamíková a Michael Hanke: Ten to maže do garáže 91
Rok 2014 93
Vít Šimánek: Fotografie 2003–2013 93
Almanach Asociace profesionálních fotografů ČR 95
Rodinné balení 97
Richard Homola: Svědectví terezínských zdí 99
Petr Zhoř: Portréty 100
Jiří Vurma: Američané 101
Kamila Berndorffová: Mojí cestou 102
Michael Hanke: Senioři 104
Rok 2015 106
Šimon Vejvančický: 6 × 9 106
Josef Husák: Fotografie z let 2012–2014 108
Lucie Halamíková: Hodiny baletu 109
Daniel Kaifer: Fotografie 110
Dana Vitásková: Zápisky minulého léta 111
Rudolf Prekop: Světlo / zátiší 112
Josef Moucha: Doličné okamžiky 114
Ladislav Drezdowicz: Dojmy z Indie 116
Jiřina Hankeová: Totéž jako jiné 118
Rok 2016 120
Karel Kestner: 23. 11. 1939 – 11. 1. 2015 120
Les 122
Pavel Čáp: Mlčky se ví, že komunikace proběhla 124
Zdeněk Lhoták: Spartakiáda 126
Michael Hanke: Šachy – turnaje mládeže / Letecký den 128

Petr Helbich: Fotografické soubory Bulovka, Praha, Beskydy 131
Sergey Maximishin: 28 fotografií 133
Tomáš Rasl: Fotografie z let 1996–2016 135
Miloš Kim Houdek: Za těmi slovy 137
Rok 2017 138
Ohlédnutí 1977–2017 I.–III. 138
Domov 141
Almanach II. 142
Jitka Horázná: Výběr z čtvercové tvorby 143
Lucie Halamíková & Michael Hanke: Ve zdravém těle zdravý duch 145
Andrea Thiel Lhotáková: Wales a Anglie 147
Rok 2018 149
Michael Čtveráček: Ke světlu 149
Jaroslav Beneš: Fotografie 151
Činka 153
Jan Horáček: Na okraji měst 156
Václav Němec: Summertime 158
Rozhovory 160
Rozhovor s Josefem Mouchou 160
Rozhovor s Jiřím Hankem 162
Závěr 164
Seznam použité literatury 165
Jmenný rejstřík 166

Úvod

Malou galerii v České Spořitelně v Kladně jsem začal sledovat od roku 2006, když jsem měl možnost, jako čerstvý absolvent Fakulty informatiky Masarykovy univerzity v Brně, vystavit svůj první fotografický soubor o mentální anorexii a bulimii. A právě tento cyklus jsem o pár měsíců později předkládal k přijímací zkoušce na Institut tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, kterou jsem úspěšně složil. Seznámení s Jiřím Hankem bylo osudové i pro moji další fotografickou tvorbu. Hankeho rozsáhlý soubor o Kladně mě inspiroval a začal jsem fotografovat své *Město*. Máme toho spolu společného více. Pojí nás přírodovědné kořeny i vztah k hudbě.

Diplomová práce Malá galerie v České spořitelně v Kladně si klade za cíl poskytnout ucelený pohled na galerii a zaměřit se na jednotlivé fotografické výstavy. Doposud existují pouze tři shrnující katalogy. Ucelenější práce, která se zabývá podrobněji vystavovaným autorům, doposud chyběla. Ambicí práce je proto komplexně zmapovat období galerie od roku 2010 a představit široké veřejnosti jednotlivé výstavy v dobových souvislostech. Dále se práce bude věnovat různým kulturním institucím, které buď přímo, nebo nepřímo měly dopad na Malou galerii.

Mé bádání vychází z pramenů, které mi poskytl galerista Jiří Hanke spolu s jeho přáteli. Velkým zdrojem informací byl rovněž rozsáhlý archív galerie. Dalším důležitým zdrojem byly výpovědi vystavujících umělců. Metodologie práce se opírá o zkoumání literárních a obrazových pramenů, rozhovorů a vlastní reflexe prezentační činnosti. Práce je koncipována jakou souhrnný materiál bezmála 80 výstav, které v galerii proběhly v letech 2010–2018.

Město Kladno

Podobně jako Ostrava si Kladno dlouhá léta neslo punc průmyslového města. Poldi Ocel po mnoho let formovala život obyčejných lidí. Tvrdý kraj inspiroval spoustu umělců napříč všemi uměleckými žánry.

Krásná Poldi, krásná Poldi, otisky mědi
a připálená kadeři hvězd, kterými jsem vás ověnčil,
lůžko vonící vůní routy a svatebním veselím,
to nejkrásnější, co jsem kdy viděl,
tím vás ověšuji, tedy vás sebe samou,
mrtvými věcmi hovořím s vámi,
když emailové džbánky padají z nebes,
když šílená luna zrcadlí reflexi vašich reflexů
a vzduch je vámi umazán…

Bohumil Hrabal: Krásná Poldi

První písemná ověřená zmínka o Kladně pochází někdy z počátku 14. století. Ves náležela rodu Kladenských z Kladna, který vymřel po meči v roce 1543. Poté Kladno převzal rod Žďárských ze Žďáru, přežilo válečné časy doby husitské a roku 1561 se stalo privilegiem krále Ferdinanda I. poddanským městem obehnaným nepříliš vysokými hradbami, jemuž dominoval gotický kostelík a renesanční zámeček rytířů Žďárských Žďáru. V předvečer bitvě na Bílé hoře, 7. listopadu 1620, lehla většina Kladna popelem při nájezdu císařských žoldnéřů. Městečko se z té pohromy vzpamatovávalo téměř až do konce třicetileté války. Trvalo bezmála století, než začalo zase vzkvétat.

Navzdory nevzhledným uličkám v dělnických předměstích a koloniích, dávalo Kladno svému okolí více, než dostávalo. Díky rozmachu hutnictví se stalo železářskou velmocí. Například ocelová konstrukce střechy Národního divadla v Praze byla vyrobena v kladenské Vojtěšské huti, v říjnu 1910 si Poldina huť patentovala jednu z prvních nerezavějících ocelí na světě s názvem Poldi Anticorro. Obyvatelé Kladna i přes své chudé poměry nebyli nevzdělaní. V rámci kulturních aktivit zakládali různé pěvecké spolky a hornické kapely. Vydávali noviny a měli vlastní kamenné divadlo. Dne 22. května 1897 ustavili zástupci četných kladenských spolků spolek *Lidová knihovna na Kladně*. Jeho členové vytvořili základní kapitál a s pomocí obce Kladno, která přispěla 300 zlatými, nakoupili knihy, nábytek a v září 1897 otevřeli knihovnu v jedné místnosti, tehdejší nové sokolovny. Postupně se zřizovaly vyšší odborné školy a různé umělecké kurzy pro pracující.

Město Kladno se začalo rozrůstat až ve druhé polovině 18. století, kdy opat Bedřich Grundtmann v roce 1769 souhlasil s výstavbou 8 domků v Bukovce a obec pak povolila další výstavbu, čímž byl dán základ k nynějšímu Podprůhonu (dříve nazývanému též Podskalí). Právě na tomto místě spontánně vznikaly na začátku osmdesátých let minulého století z popudu umělecké skupiny Atelier ´74 tzv. Kladenské dvorky. Jedná se

o aktivitu úzce spjatou s galeristou Hankem a Malou galerií, protože právě Podprůhon a jeho obyvatele Hanke často fotografoval.

Výstavnictví a galerie v Kladně po roce 1970

Teprve v sedmdesátých letech začínají po vzoru Paříže vznikat menší výstavní prostory. Jiří Hanke se stal galeristou v roce 1977, kdy začal v tehdejších prostorách Státní spořitelny vystavovat výtvarná díla všech žánrů a autorů. František Tomík organizoval v 80. letech výstavy v Galerii 55, která byla součástí mládežnického klubu Klubko 55. Kovář Viktor Stříbrný spolu s dalšími stáli v roce 1983 u zrodu Kladenských dvorků, které jakoby převzaly něco z válečné výstavy ve výlohách kladenských obchodů.

Galerie výtvarného umění v Kladně

V polovině 80. let vyrostla nová Galerie výtvarného umění. Kladenská galerie byla vystavěna v letech 1982 až 1984 a slavnostně otevřena v roce 1985 jako první nově vybudované galerie po roce 1945 v českých zemích, výstavou grafik Cyrila Boudy a sklářských prací Ludvíky Smrčkové, stálá expozice nabízela výběr z díla Karla Součka. Stavba byla však od počátku špatně navržena, což se projevilo při instalaci stálé expozice. Rozměrná plátna národního umělce Karla Součka nebylo možné vynést po točitém schodišti do míst expozice v prvním patře galerie. Musel se proto použít jeřáb a plátna se dostala do galerie okny. Problematická byla i výměna expozice v přízemí, kde se měly střídat různé výstavy. Galerie neměla další prostory pro depozitář a jakékoliv jiné zázemí, takže nejprve bylo třeba vyklidit stávající expozici a pak teprve přivést novou výstavu. Po roce 1989 ztratilo město o galerii zájem a za 10 miliónů korun ji prodalo generálnímu řediteli Poldi Vladimíru Stehlíkovi, který zřídil v prostorách prvního patra reprezentační prostory firmy. Přízemní část zachoval jako galerii a uspořádal řadu výborných výstav, např. výstavu sester Jitky a Květy Válových. Stehlíkova společnost Bohemia Art se v roce 1996 dostala do krize a galerie byla převedena do vlastnictví společnosti Poldi Trading. V důsledku těchto transakcí a následných konkurzů a soudních sporů na obě společnosti mohla být zcela zchátralá budova předána v roce 2007 k prodeji ve veřejné dražbě. Mezitím se z galerie na čas stala truhlářská dílna nebo v předvánoční době prodejna kaprů. V současné době se v opravené budově nachází restaurace.

Souběžně s tím vznikaly v Kladně menší galerie a změny se udály rovněž v prostorách kladenského zámku. V prvním patře zámecké budovy byly v říjnu 1992 otevřeny nově opravené prostory muzea. Největší sál měl sloužit jako výstavní síň pro prezentaci děl výtvarného umění, do přízemí se vrátila část Středočeské vědecké knihovny.

Kladenské dvorky

Kladenské dvorky vznikly na počátku 80. let minulého století. U jejich vzniku stála skupina výtvarníků s chutí a energií vystavovat, především představitelé výtvarné skupiny Atelier ´74 Viktor Stříbrný, Anna Tichá, Václav Frolík, Václav Černý, Jiří Hanke, Josef Vejvoda, Jana Gratzová, dále František Tomík, Václav Kestřánek, Alois Garamszegi, Miroslav Kubový a další výtvarníci zejména z kladenského výtvarného prostředí, kteří tímto

evolučním krokem dali základ tradici Kladenských dvorků a významným způsobem zasáhli do kulturního dění v regionu.

Inspirací k výstavě uměleckých děl pod širým nebem byla pražská přehlídka Dvorky 81, pro kterou se vžil název Malostranské dvorky[1]. „Kladenské dvorky" navazují na pražské Malostranské jenom svým názvem. Na zahradách a dvorcích v kladenské čtvrti Podprůhon veřejně představovali své dílo autoři, kteří nemohli běžně vystavovat. Později po roce 1989 byly tyto výstavy koncepčně zastřešeny společným tématem, např. Židle, Světlo nebo Dotyk. Vznikaly tak různé instalace napříč různými médii a příležitostně se jich zúčastňoval také fotograf a galerista Hanke.

Nultý ročník kladenské výstavy, tehdy ještě pod názvem Setkání v zahradě, která se konala v zahradě výtvarníka, uměleckého kováře a významné postavy kladenského kulturního prostoru, Viktora Stříbrného. Rozhodnutí pořádat výstavy však padlo už o rok dříve v roce 1981, kdy byl přizván František Tomík k účasti na malé soukromé výstavě v ulici Kolmistrova 219 v Kladně, které se zúčastnili i Václav Frolík, Petr Kasner a Zdeněk Pospíšil. Na výstavu přišlo dost návštěvníků a bylo tady rozhodnuto uspořádat příští rok výstavu znovu a s pomocí Milana Petriščáka a jeho Klubka 55 již oficiálně. Jako možný termín byl určen červen 82. Název Kladenský dvorek, který padl, byl zamítnut. Výstava se proto uskutečnila pod názvem S*etkání v zahradě*. Teprve další rok se Milanu Petriščákovi a Viktoru Stříbrnému podařilo zajistit možnost vystavovat na dalších dvorcích v Podprůhonu a tak vznikly v roce 1983 první kladenské dvorky.

Atelier ´74

Díky skupině Atelier ´74 se Jiří Hanke dostal k systematickému fotografování. Původní členové skupiny byli malíři, kteří navštěvovali výtvarný kroužek při DK ROH Poldi SONP Kladno. Ten tehdy vedl kladenský malíř Ludvík Jelínek (1910–1984), který absolvoval malbu na Ukrajinské akademii výtvarných umění v Praze, pracoval v kladenském divadle a později v kladenských hutích. Kroužek navazoval na Kurzy kreslení založené Aloisem Všetečkou při hornické průmyslovce již koncem padesátých let minulého století. Jelínkův kroužek měl své zázemí nejprve ve věži Werkshotelu (Dům oddechu Poldi). V polovině osmdesátých let se sídlo kroužku přestěhovalo do přízemí objektu U Hvězdy v Kročehlavech.

Schůzky se konaly každou středu v odpoledních hodinách. Samotné kreslení probíhalo za dohledu Mistra (tak se nechával Ludvík Jelínek oslovovat). Do kroužku se chodilo nejen kreslit, ale taky diskutovat o výtvarných počinech. Členové kroužku se rekrutovali z nejrůznějších profesí a věkových skupin. Byli mezi nimi hutníci z Poldovky, horníci, švadleny, propagační výtvarníci, studenti, důchodci, zámečníci, administrativní

1 Nápad zorganizovat výstavu *Malostranské dvorky* byl vyvolán situací, kdy velká část umělců, kteří neodpovídali normalizačnímu vkusu hlídačů toho pravého umění, neměla možnost vystavovat. Všechny galerie byly státní nebo svazové, neexistovala jiná soukromá galerie. Nápad vystavovat na dvorcích vzešel od Čestmíra Sušky. Výstavy probíhaly už dříve v různých ateliérech a zahradách, jako například v ateliéru fotografky a výtvarnice Magdy Jetelové v Divoké Šárce, ale dvorky byly v centru Prahy a nedaly se zavřít. Povolení dal OPBH (obvodní podnik bytového hospodářství), který spravoval všechny domy, neboť žádný velký dům v republice nebyl soukromý. Záštitu nad celou akcí převzalo divadlo v Nerudovce, které vedla paní Tichá. V divadle už léta probíhaly výstavy, které jinde nebyly možné.

pracovnící, učitelky, inženýři a mnozí další. Kromě trávení volného času se setkávání stalo odborným zázemím začínajících výtvarníků, kteří se později začali uměním zabývat i profesionálně.

Jelikož v Kladně nebyly žádné výstavní prostory, tak si v roce 1974 skupina členů kroužku vybudovala výstavní prostor ve sklepě Panenského zámku a zorganizovala zde vlastní výstavu. Pro tehdy sešněrovanou normalizační Kladenskou výtvarnou scénu to byl významný počin. Václav Frohlík, Jiří Hanke, Viktor Stříbrný, Anna Tichá, Josef Vejvoda, Václav Černý a Jana Gratzová společně vystupovali jako výtvarná skupina a říkali si Atelier ´74. Jiří Hanke na první vernisáži jenom hrál a teprve později se připojil i jako výtvarník. Prostory zámku byly díky vlhkosti naprosto nevhodné pro vystavování a tak po asi pěti výstavách expozice skončily. „Jako skupina jsme neměli žádné prohlášení ani cíle. Chtěli jsme spolu jen tak pracovat a jezdit do plenéru," vzpomíná Hanke. Původní členové skupiny ale chtěli, aby jejich věci vycházely z reality a proto se jim nelíbily Hankeho koláže. Začali spíš obdivovat jeho fotografie a tak v polovině sedmdesátých let přešel Jiří Hanke výhradně k fotografii. V prvních letech Malé galerie byli nejčastěji vystavovanými právě členové skupiny Atelier ´74.

Lidická galerie a Lidická sbírka

V kontextu kladenského výstavnictví je jistou raritou Lidická galerie. Okolnostmi svého vzniku a způsob, jakým získala do sbírek umělecká díla z celého světa, nemá obdoby.

Budova Lidické galerie byla postavena v roce 1957 podle architektonického projektu Františka Marka. Nachází se uprostřed nových Lidic poblíž areálu muzea Památníku Lidice. Objekt sloužil jako kulturní dům a v letech 2002–2003 byl přestavěn na Lidickou galerii. Přízemí tvoří takzvaná Lidická sbírka a první patro slouží jako pravidelný výstavní prostor.

Lidická sbírka

V roce 1966 anglický lékař sir Barnett Stross inicioval vznik tzv. Lidické sbírky. V rámci hnutí *Lidice shall live*[2] – *Lidice budou žít* vyzval výtvarné umělce z celého světa, aby u příležitosti nadcházejícího pětadvacátého výročí lidické tragédie, vyjádřili protest proti bestiální zvůli a násilí a darovali Lidicím umělecké dílo. Ze zaslaných artefaktů měla vzniknout sbírka budoucí galerie. Podobnou humanitární paralelu můžeme hledat ve výstavě The Family Of Man (Lidská rodina) kurátora Edwarda Steichena, který podobným způsobem oslovil fotografy po celém světě, aby ukázal velkou univerzalitu lidství, kdy si jsou všichni lidé rovni a v životě čelí stejným situacím. Strossova myšlenka nalezla silnou odezvu a v první vlně v letech 1967 až 1969 bylo zasláno bezmála 350 prací od 264 umělců z osmadvaceti zemí světa (Alžíru, Austrálie, Belgie, Brazílie, tehdejšího Cejlonu – nynější Srí Lanka, Chile, Finska, Francie, Holandska, Indie, Itálie, Kambodže, Kolumbie,

2 Příběh české vesnice, která byla zlikvidována a obyvatelé zavražděni, Barnetta Strosse silně zasáhl. Poté, co se k němu zpráva o masakru dostala, svolal hornické předáky v Stoke-on-Trent (hornické město v anglickém hrabství Staffordshire v regionu West Midlands). Tehdy navrhli rekonstrukci Lidic na „věčnou upomínku tohoto zločinu proti lidskosti" a již 6. září 1942 bylo za přítomnosti československého prezidenta v exilu Edvarda Beneše, sovětského velvyslance Bogomolova a prezidenta Hornické federace založeno hnutí Lidice shall live – Lidice budou žít, jako odpověď na Hitlerovo vyhlášení: „Lidice zemřou navždy."

Kypru, Lucemburska, Maďarska, tehdejší Německé demokratické republiky, Německé spolkové republiky, Norska, Pákistánu, Rakouska, Rumunska, Řecka, tehdejší Sjednocené arabské republiky – nynější Egypt, bývalého Sovětského svazu, nyní Rusko a Litva, Švédska, Urugwaye, Velké Británie). Ve sbírce nechybí práce výtvarníků z tehdejšího Československa. Po 30 letech na výzvu navázal berlínský galerista René Glock a shromáždil v roce 1996 další soubor německých umělců, jejíž některá díla vznikla během tří desetiletí. Dnes čítá lidická sbírka více než 420 prací.

Povaha sbírky je značně různorodá. Obsahuje různé umělecké předměty, obrazy, malby, oleje, kresby, grafiky, linoryty, tisky, lepty a plastiky, dřevoryty, kovoryty, fotografie, dřevořezy, objekty, instalace a jiné.

Zvláštní místo si zasluhuje zdařilá sbírka českých výtvarných umělců, ve které jsou zastoupena např. díla Jitky a Květy Válových, Evy Kmentové, Jana Smetany, Karla Součka, Vojtěcha Tittelbacha, Václava Kimla, Pravoslava Kotíka, Františka Grosse, Františka Foltýna, Františka Mertla, Olbrama Zoubka, Františka Jiroudka, Cyrila Boudy, Karla Svolinského, Adolfa Hoffmeistera, Josefa Jíry, Karla Malicha, Kurta Gebauera a dalších.

Ve dvou etapách se tak vytvořil soubor moderního světového umění, který je v našich uměleckých sbírkách zcela ojedinělý a vznikl zcela spontánně. Místy nevyrovnanou kvalitu však jednoznačně vyvažuje historická hodnota této akce, která nemá ve světě obdoby.

Na jaře 2008 se v galerii představil Jiří Hanke se svojí ženou Jiřinou v rámci společné výstavy s názvem Dva pohledy. Šlo o dva různé přístupy, jak fotografií něco sdělit. Jiří Hanke vystavoval fotografický soubor diptichů snímků Ameriky a podobných míst v Evropě a kolekci Otisky generace, kde se na jednotlivých snímcích setkává rodič se svým potomkem. Jiřina Hankeová představila svůj soubor autoportrétů s názvem Trapný pokus o autoterapii.

Klubko 55 a Galerie 55

Tehdejší politická situace, promítající se tvrdě do výstavních programů oficiálních galerií, a nedostatek výstavních prostor v kombinaci s chutí a potřebou prezentovat tvorbu současných umělců veřejnosti, vedla ke vzniku dalších netradičních výstavních míst. Tak se v Kladně počátkem osmdesátých let zrodila i Galerie 55, umístěná v předsálí malého kulturního domu na panelovém sídlišti na pokraji Kladna. Podle bloku 55, ve kterém stál, nesl klub i název Klubko 55.

Galerii provozoval kladenský výtvarník František Tomík pod křídly vedoucího klubu Milana Petriščáka. Brzy prezentovala díla umělců, kteří měli svou tvorbu co říct, ale mnohdy nesměli. Po výstavě prací Adrieny Šimotové, která plejádu významných výstav zahájila, připravil František Tomík v letech 1983–1985 soubor výstav členů skupiny Trasa. Postupně se konaly výstavy Čestmíra Kafky, Jitky a Květy Válové, Vladimíra Jarcovjáka, Olgy Čechové, Zdeny Fibichové, Karla Vacy, Olbrama Zoubka, Vladimíra Preclíka a Evy Kmentové. Dále pak Aleše Veselého nebo Jiřího Načeradského. Výstavy byly hojně navštěvované i mimokladenským publikem. Kromě vernisáží byla vyhlášená i posezení u Jitky a Květy Válových, na které se sjížděli lidé zblízka i daleka. Klubko 55 spolu s Viktorem Stříbrným a jeho přáteli bylo i u počátku Kladenských dvorků.

Setkání s tvůrčími i lidskými osobnostmi, jak z řad umělců, tak teoretiků umění, Jiří Hanke později využil při prezentaci některých autorů rovněž v Malé galerii spořitelny.

Nápad vymyslet Klubko 55 (klubové pořady o muzice, divadle, výtvarnu a dalších zajímavých tématech) měl své rodiště na takzvaných Kladenských fortnách. To byly večery, kdy si kladenská folková skupina Máci (později i s Jaroslavem Samsonem Lenkem) zvala do kulturního domu na okrsku „0“ své hosty. První se konal v listopadu 1977. Tehdy hráli vedle kapely Máci jako hosté kladenští Permoníci a pražský C-tendr. Vše se dělo pod hlavičkou ZO SSM okrsek „0“, protože tehdy to bez zřizovatele nebylo možné.

První oficiální klubový večer Klubka 55 se uskutečnil 2. října 1981 a uváděl ho Bedřich Zelenka mladší. Otevírala se Galerie humoru (později přejmenovaná na Galerii 55) s kresbami Jaroslava Kerlese. Mezi hosty byli Václav Upír Krejčí a Lumír Tuček. O hudební doprovod se postarali Bratři Ebenové. Touto dobou už pořady pomáhal vymýšlet a organizovat rovněž František Tomík. Výtvarník, autor loga Klubka 55 s židličkou, i většiny tematických plakátů. Později se stal kurátorem Galerie 55. Každý pátek do Klubka 55 jezdili hudební publicisté jako Jiří Černý, Jan Rejžek, Petr Dorůžka nebo Josef Vlček, kteří zde pořádali poslechové diskotéky. Hrála zde divadla malých forem: Pražská pětka, recitační skupina Vpřed, Mimosa, divadlo Sklep a baletní jednotka Křeč. Už tenkrát byly recitály Jaroslava Nohavici nebo Karla Plíhala dlouho dopředu vyprodané. V červnu 1982 se podařilo zorganizovat unikátní projekt, v rámci kterého společně vystoupili Vladimíra Merta spolu s jazzmanem Emilem Viklickým.

Malá galerie v České spořitelně v Kladně

Malá galerie v České spořitelně v Kladně patří bezpochyby mezi nejvýznamnější a nejdéle fungující fotografické výstavní prostory u nás. Galerie, která vznikla z čistého amatérského nadšení, se postupně vypracovala na dramaturgicky ucelenou a koncepčně ujasněnou výstavní síň. Za tímto fenoménem stojí výjimečná osobnost galeristy a fotografa Jiřího Hankeho, který bezmála dvaačtyřicet let pravidelně představuje svůj osobní pohled zpočátku na výtvarné umění, posléze výhradně na médium fotografie.

Jedinečnost galerie netkví jen v dlouhodobé kontinuitě, kdy Hanke předkládá divákům téměř každý měsíc novou expozici. Souběžně s výstavami – díky netypickému spojení fotografa a galeristy vzniká unikátní soubor portrétů jednotlivých vystavujících autorů. Od roku 1984, kdy se galerie poprvé přestěhovala do nových prostor v prvním patře, představuje Hankeho netradiční pohled na osobnosti umělců, kteří v Malé galerii vystavují. Formou autentického svědectví spojuje autora se svým dílem.

V polovině dubna roku 1977 vzniká za plné podpory jejího vedení definitivní rozhodnutí zřídit v hale tehdejší spořitelny v Kladně galerii. Hlavním důvodem byl nedostatek výstavních míst v Kladně. V sedmdesátých letech byl výstavní prostor pouze v kladenském zámku. Tuto činnost provozovalo Okresní muzeum v Kladně, které mělo samozřejmě velký ideologický dohled a vystavovalo především umělce prověřené.

Výstavní stěnu uprostřed haly spořitelny tvořily čtyři dřevěné desky formátu 150 × 100 cm. Byly potažené plátnem, upevněné v kovových rámech a vedly středem spořitelní dvorany. Panely se používaly oboustranně. Exponáty, které díky svým rozměrům nebylo možné umístit pod skla, visely volně na silonu nebo drátu. Nad nimi byla prosklená ateliérová střecha, která jim dávala měkké osvětlení v kterémkoli počasí. Okolo stály přepážky, kde si klienti vyřizovali své peněžní záležitosti.

Tomuto, na tu dobu lukrativnímu prostoru, předcházely dvě prosklené vitríny ve vstupní části dvorany, kde již dříve Jiří Hanke se svým kamarádem Petrem Koudelkou nějaký čas připravovali takzvané Fotoaktuality – přehled momentek z aktuálního dění ve městě. Úplně první vystavená fotografie ve vitríně souvisela s původní městskou zástavbou. Byl to pohled na asanovanou část Kladna. Název Malá galerie České spořitelny se používá až od ledna 1985, do té doby byly jednotlivé expozice uváděny jako Výstavy v hale spořitelny.

Mimo pracovní dobu neměl nikdo do spořitelny přístup, proto nebylo možné dělat vernisáže. Až později, když Hanke začal vystavovat díla různých významných tvůrců, jako byl např. František Gross, se pro pozvané začaly uskutečňovat mimořádná neoficiální setkání s autorem.

Výstavy v hale spořitelny

První období: květen 1977 až květen 1984

V prvních letech trvání galerie se výstavy soustředily hlavně na regionální umělce. Vystavovaly se zde obrazy, kresby, grafiky, artprotisy, dřevořezby i fotografie. Dramaturgie se tehdy řídila heslem „co dům, respektive region, dal“[3]. Vernisáže se nekonaly, protože skloubit peněžní služby spořitelny s vernisážovým životem tehdy nebylo možné a navíc to provozní podmínky ani nedovolovaly.

V tomto období ještě nebylo jasné koncepční směrování galerie, teprve začátkem osmdesátých let, s postupným inklinováním výhradně k médiu fotografie a rozšiřujícím se dosahem mimo kladenský region, začala vzrůstat prestiž nejen v okruhu fotografické veřejnosti.

První výstava proběhla v květnu 1977. Své krajinářské kresby vytvořené převážně tuší a akvarelem zde představila kladenská výtvarnice Jana Gratzová, členka sdružení Ateliéru ´74, která pracovala v kladenských dolech v propagačním oddělení a žila v Libušíně nedaleko Kladna v průmyslové krajině šachet a dolů.

Druhé období: listopad 1984 až červen 2001

V roce 1984 nastává problém. Spořitelna se rozšiřuje a místo prosklené ateliérové střechy vyrůstá nové podlaží. V místech, kde stály původní panely, bude široké schodiště. Spořitelna Hankeho galerijní iniciativu podpořila a ve spolupráci s architektem vyprojektovali nové rozsáhlejší výstavní prostory. Díky přestavbě byla galerijní činnost v období od června do října 1984 přerušena.

„Provizorní panely ze spodní haly byly nahrazeny speciálními skly na stěně s bodovým nasvícením. Nad nimi byly instalovány elektrické hodiny zobrazující datum, den i čas. To byl impuls k zahájení mého dosud trvajícího cyklu portrétování vystavujících autorů před výstavou pod těmito hodinami. Fotografování pokračovalo, i když se hodiny časem porouchaly, po neúspěšných opravách byly odstraněny a ze stěny visely jen dva elektrické dráty. A pokračují i dnes, když galerie potřetí změnila své místo. Každého autora jsem požádal, aby zaujal nějaký postoj, či se před kamerou nějak projevil. Tak začala růst ojedinělá kronika místa, výstav i lidí“ komentuje Hanke.

V novém prostoru se jako první představuje svými čtvercovými kresbami Jasan Zoubek. Jeho kresby Hanke nevybral náhodou. Skvěle totiž zapadly do nového prostoru, jako by pro něj byly speciálně navrženy. Další navazující výstava ukázala grafiky Bohuslava Valenty. Otvor do spodní haly byl v době konání výstavy zakryt bedněním, protože se ještě přestavovalo přízemí. Zakrytý otvor schodiště proto provizorně sloužil jako další výstavní plocha pro exponáty.

3 Hanke, J.: Malá galerie v České spořitelně v Kladně. KANT, Brno 2016.

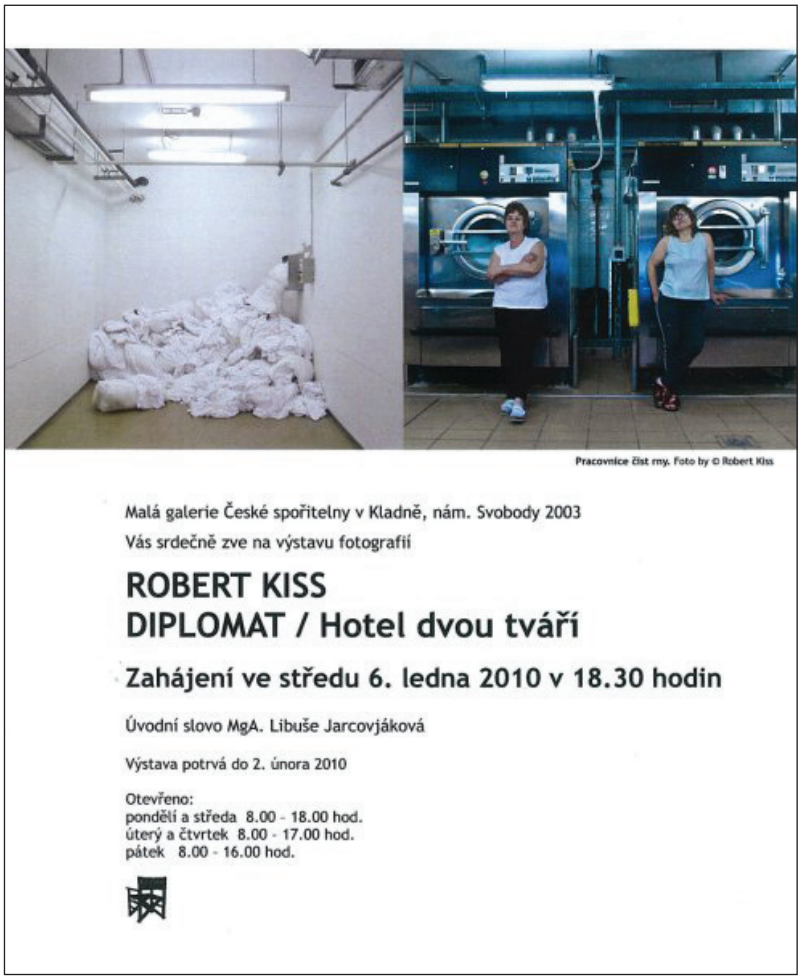
Třetí období: říjen 2001 až srpen 2018

V roce 2001 dochází v Malé galerii opět k velkým změnám a dalšímu stěhování. Česká spořitelna zakoupila vedlejší budovu, někdejší Lidový hornický dům, který přebudovala pro své potřeby. Dřívější sídlo na náměstí Svobody 1960 (dříve Gottwaldovo) prodala, a tak se stěhovala i galerie. Nejprve nebylo jasné, jestli nezanikne, protože nebylo snadné najít v nové budově adekvátní prostor, který by uspokojil potřeby galerie. Měnil se celý systém bankovních služeb. Zmizely přepážky, klienti a bankovní úředníci byli v přímém kontaktu. Nabízelo se jen schodiště. Naštěstí schodiště bývalého kina v tomto objektu bylo široké, s vysokými stropy a prostornými podestami.

Hanke k tomu dodává: „Vyprojektovat na tomto místě galerii, či nikoliv? Chodil jsem se do nového rozestavěného objektu dívat, přemýšlel, vodil tam přátele a vše s nimi probíral. Budou to pořád jen schody, nebo se z nich dá udělat slušný výstavní prostor? Co člověk, to názor. Nakonec měl poslední slovo můj přítel Josef Fousek: ‚Když tu galerii zrušíš, bude tě to mrzet. Je to více než dvacet let tvého života, budeš litovat,‘ řekl. A tak jsem se rozhodl vytvořit galerii na schodišti, projednal ji s architekty a vznikl návrh.“

Výstavy v Malé galerii po roce 2010

Rok 2010

Robert Kiss: Diplomat / hotel dvou tváří

Termín: 6. 1. – 2. 2. 2010

Úvodní slovo: Libuše Jarcovjáková

V lednu 2010 představil zákulisí pražského hotelu Diplomat student 1. ročníku Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě Robert Kiss. Autor byl v době vernisáže studentem dvou fotografických škol: *Vyšší odborné školy a Střední průmyslové školy Grafické v Praze* a *Institutu tvůrčí fotografie v Opavě*. Nezatížen středoškolským fotografickým vzděláváním se neváže na jeden technický princip. Ke svému vyjádření využívá analogový i digitální fotoaparát, střídá barevné i černobílé provedení. Proto jsou všechny jeho fotografické cykly pestré a často překvapí.

„Soubor na téma Diplomat – hotel dvou tváří mě zaujal hned, jak mi jej poslal k náhledu mailem. Věděl jsem, že to je práce, která stojí za to, a rád jsem jí nabídl prostor. Navíc mi byla velice blízká svou formou diptychu, kdy na jedné fotografii byl zachycen portrét a na druhé prostor či detail prostředí, v němž portrétovaný pracoval. Podobným stylem jsem pracoval v letech 1992–1995 na svém souboru Podnikatelé," vzpomíná Jiří Hanke na první setkání s autorem.

Fotografie Roberta Kisse se snaží odhalovat bizarní obrazy a situace. Pro svůj záměr si autor zvolil oblíbenou formu kombinace portrétu s nalezeným zátiším, ale není tomu tak vždy. V jeho souboru nevidíme přeneseně jen „dvě tváře" ve smyslu „portrét–zátiší", ale i ve vztahu „zákulisí–scéna". Podobizny manažerů, které lze použít jistě k reprezentativní propagaci instituce, doplňují diptychy běžných řadových dělníků hotelu, kteří se běžnému návštěvníkovi ukrývají ve spleti chodeb a různých zákoutí budovy.

Rozdíl vidíme i v gestech a pózách fotografovaných. Zatímco u fotografií manažerů vidíme jasné poselství vzhledem k „potencionálním zákazníkům", u zákulisních diptychů sledujeme nezúčastněné čelní pohledy

do kamery. Tento, v současné době oblíbený, inscenovaný přístup použila ve svých portrétech například Rineke Dijkstra už začátkem devadesátých let minulého století.

Jako celek působí soubor zvláštně magicky a my jako diváci máme možnost se dostat pod povrch. Autor o souboru sám říká: „Tak jako já pomalu zjistíte, že ne zdaleka všechny prostory a zaměstnanci, které potkáte jako pouhý zákazník, tvoří kompletní a pravdivý obraz tohoto soběstačného systému.“

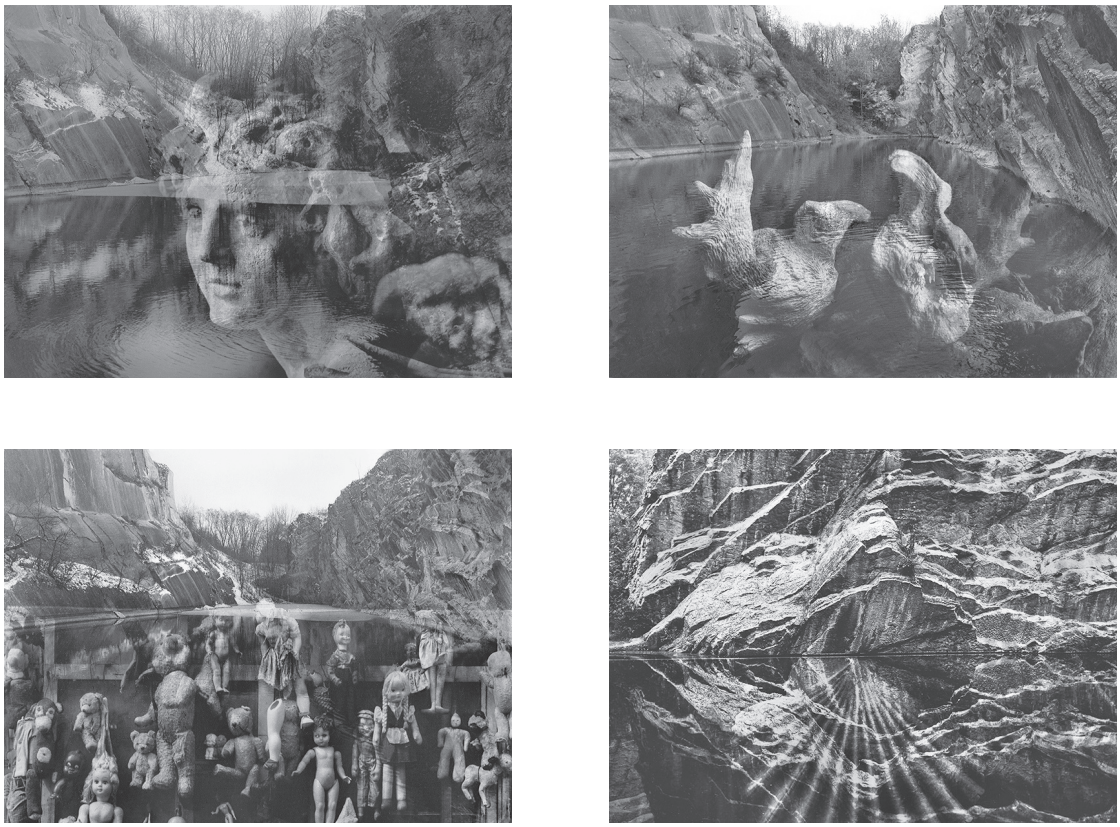
Jan Šplíchal: Post festum – portréty

Termín: 3. 2. – 2. 3. 2010

Úvodní slovo: Jiří Šerých

Druhá výstava Jana Šplíchala v Malé galerii byla uspořádána trochu opožděně k autorovým osmdesátinám a představila jeho portrétní tvorbu. Téměř přesně před deseti lety – v březnu 2000 – autor v kladenské galerii vystavoval soubor s názvem *Příběh jezírka*. Tehdy také pracoval s technikou montáže, kdy skládal obraz z několika záběrů dohromady.

Příběh jezírka pojednává o jezírku v Prokopském údolí nedaleko Prahy, které je ze tří stran ohraničené prudkými skalami. V tomto souboru sledujeme zřejmý návrat k předchozí Šplíchalově tvorbě, kdy první soubor krajin vznikal právě v Hlubočepích, v údolí Prokopského a Dalejského potoka. Místo jezírka je magické a velmi fotogenické (především v meziválečné době bylo zobrazeno řadou významných českých fotografů od Jana Lauschmanna až třeba po Eugena Wiškovského). Šplíchal však tuto krajinu nekopíruje,

Jan Šplíchal: Příběh jezírka

ale sám podle své vůle a představy přetváří pomocí reálných fragmentů, zachycených fotoaparátem. Tuto projekci vytváří téměř výhradně pomocí koláže, kdy výsledný obraz dotváří až ve fotokomoře nebo v počítači. Jeho malířským pojetím obrazu se do sdělení dostává další metafyzický rozměr a tím se stávají Šplíchalovy fotografie zamyšlené a melancholické.

Princip fotomontáží dále rozvíjí v cyklu *Portréty,* které představil v Malé galerii v únoru 2010. Spojení portrétu a koláže hojně aplikoval ve své tvorbě například Karel Teige, který slepil svou první poetistickou koláž už ve 20. letech minulého století, například slavný *Odjezd na Kytheru*. Okouzlen surrealismem pak tvořil v třicátých letech. Nutno podotknout, že na rozdíl od Šplíchala Teige nefotografoval, ale zdrojem jeho materiálu pro koláže byly různé novinové výstřižky. Oba autoři však techniku využívali k naplňování svých skrytých vášní a významů. V klasickém pojetí portrétu jde převážně o informativní záznam, jak fotografovaný vypadá. V kolážích Jana Šplíchala se do obrazu dostává další filozofický rozměr, který vznikne prolnutím dalších fragmentů do jednoho snímku. V koláži s Jurajem Herzem vidíme petrolejovou lampu, filmovou kameru nebo podobizny různých hereček v pozitivním i negativním provedení. Díky těmto technickým zásahům můžeme ve fotografiích dlouze číst a dávat do spojitosti více rovin. V některých montážích se autor dostává až do promyšlených surrealistických vizí, jindy však zůstává přízemní a portrétovaného spojuje banální pozadí.

Jan Šplíchal (1929)

Vystudoval v letech 1945–1948 Uměleckoprůmyslovou školu v Jablonci nad Nisou a měl v úmyslu stát se malířem. Roku 1949 byl přijat na Akademii výtvarných umění v Praze, ale následujícího roku byl z politických důvodů vyloučen. Patří mezi nejvýznamnější tvůrce proudu české imaginativní fotografie, který ke své práci využívá prostředek fotomontáže, pod kterou spadá široké spektrum technik, jako je sendvič,

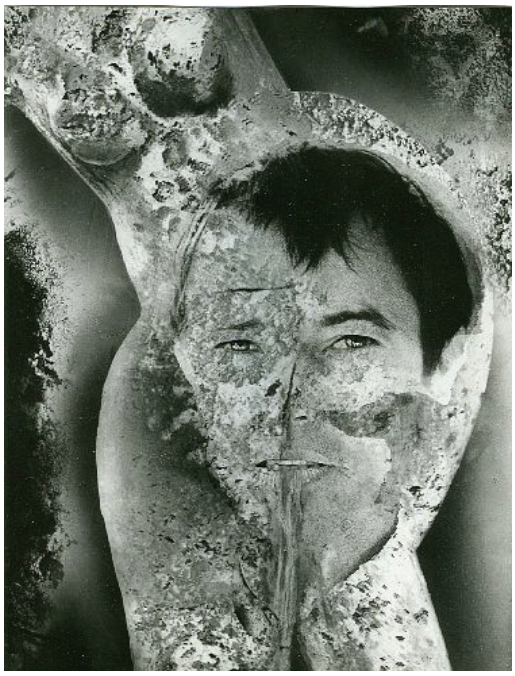
několikanásobné pozitivní expozice, zrcadlení, zmnožování a jiné, jimiž vzniká definitivní obraz až v temné komoře podle volné fantazie autora. Své skladebné fotomontáže řadí tematicky, stylově i časově do větších cyklů bez konkrétního označení jednotlivých obrazů. Maximálně využívá členitosti, nálad a atmosfér použitých negativů k dosažení silného psychologického účinku výsledné fotografie. Dokonalým zvládnutím těchto technických prostředků dociluje umocnění s nezaměnitelnou duchovní povahou fotografických obrazů...

Aleš Veselý, sochař (1970/2009)

Juraj Herz, režisér (1970)

František Pacík, sochař (1965)

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám. Svobody 2003

Vás srdečně zve na výstavu fotografií

JAROSLAV BOČEK
LIDÉ ZE SLATIN

Zahájení ve středu 3. března 2010 v 18.30 hodin

Úvodní slovo PhDr. Věra Matějů

Výstava potrvá do 6. dubna 2010
Otevřeno
pondělí a středa 8.00 - 18.00 hod.
úterý a čtvrtek 8.00 - 17.00 hod.
pátek 8.00 - 16.00 hod.

Jaroslav Boček: Lidé ze Slatin

Termín: 3. 3. – 6. 4. 2010

Úvodní slovo: Věra Matějů

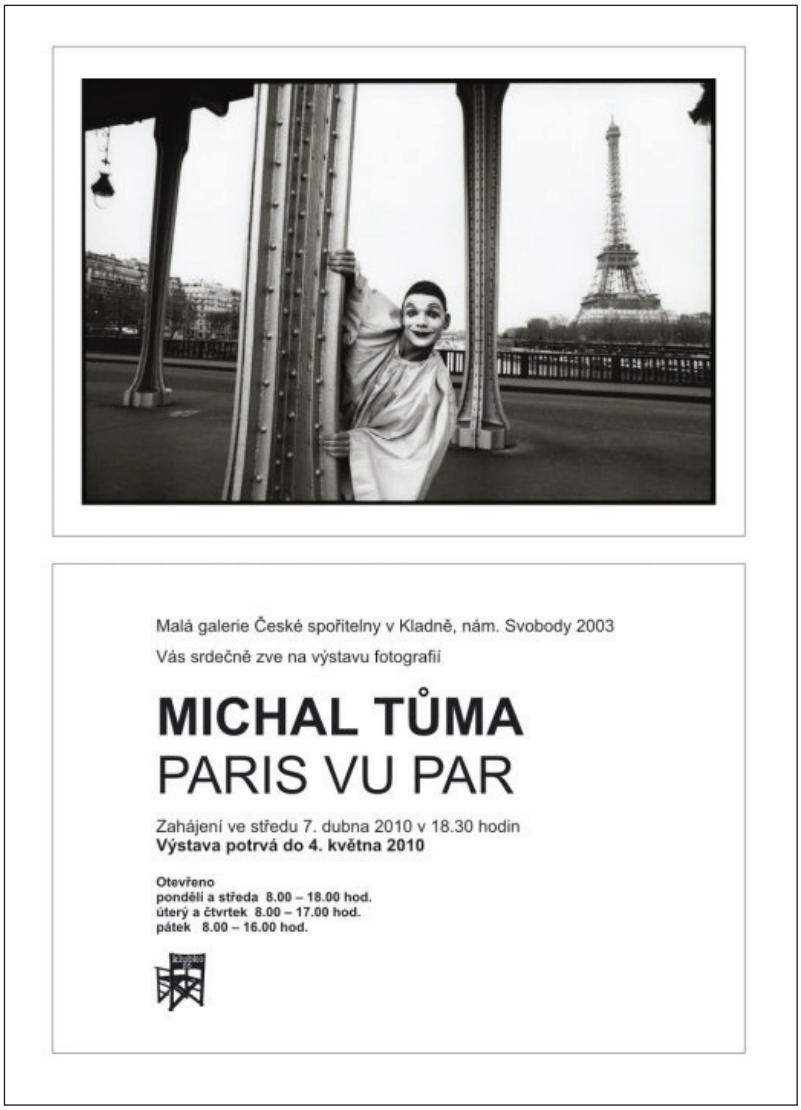
Březnovou posmrtnou výstavu *Lidé ze Slatin* fotografa Jaroslava Bočka, který v roce 2009 tragicky zahynul při horolezeckém výstupu ve švýcarských Alpách, uvedla předsedkyně Svazu českých fotografů Věra Matějů. V dlouhodobém cyklu s názvem *Lidé ze Slatin,* se věnoval jednomu zapomenutému místu na území Prahy. Jeho snímky jsou blízké poetice všedního dne skupiny 42. Stejně jako Hankeho *Podprůhon*, tak i fotografie mapující život v pozůstatcích bývalé kolonie, mají nejen velký fotografický, ale i společenský a historický význam.

V současné době toto místo slouží převážně k rekreaci, někteří obyvatelé zde žijí trvale. Právě tento způsob života nám autor zprostředkovává ve svých snímcích. Lidé bydlí v jistém provizoriu dřevěných chatek a karavanech uprostřed zeleně a je jim tam dobře.

Cyklus *Lidé ze Slatin* autor představil v nejširší podobě ve Vídni a v Karlových Varech. Fragment této výstavy se objevil v dubnu 2010 i v kladenské Malé galerii.

Jaroslav Boček (1962–2009)

Fotografování se věnoval od útlého věku. Na volnou nohu odešel v roce 1991 a spolupracoval jako externista například s ČTK. Na svou fotografickou tvorbu upozornil díky svým nevšedním záběrům po ničivých povodních. Věnoval se dlouhodobým dokumentárním projektům, zúčastnil se mnoha společných výstav a získal řadu ocenění v soutěžích: Czech Press Photo, Praha fotografická, Ekologie v objektivu, Senioři v naší společnosti a jiné. Zapojil se i do projektu Jeden den v ČR. V roce 2009 tragicky zemřel v Alpách během vrcholového sestupu.

Michal Tůma: Paris vu par

Termín: 7. 4. – 4. 5. 2010

Jedno z prvních témat Michala Tůmy byla Paříž, kterou za svůj život navštívil mnohokrát. Poprvé to bylo v srpnu 1969 a právě během této návštěvy, která trvala tři měsíce, nasnímal vystavené fotografie. V roce 1969 byla Paříž evropskou metropolí umění. Tehdy se ocitl najednou ve svobodném světě a byl jak u vytržení.

Michal Tůma ve svých fotografiích zobrazuje magická místa Paříže spojená především s člověkem. Fotografuje různá zákoutí, parky a ulice nebo známé památky, jako je třeba Eiffelova věž. Ale skoro vždycky se na snímku objeví lidé. Jeho fotografie vyobrazují tehdejší hektickou a nespoutanou krásu Paříže. Podobný odraz šedesátých let zachytil například Miloň Novotný ve své publikaci *Londýn* nebo Josef Prošek v knize *Paříž v Paříži*. Výrazně výtvarné momentky ze života britské metropole Novotný nasnímal převážně v roce 1966. Podařilo se mu tehdy zachytit přerod anglické společnosti se sílícím moderním životním stylem mladých lidí, nezatěžkaných tíhou stoletých tradic britského impéria. Na rozdíl od Miloně Novotného, jehož fotografie už mnohdy patřily do subjektivního dokumentu, byl Tůma představitelem takzvaného rozhodujícího

okamžiku, reprezentovaného například zakladateli agentury Magnum. Z Tůmových snímků je patrná jistá divadelnost, která se projevuje i v jeho raných portrétech odkazující na inscenovanou fotografii přelomu šedesátých a sedmdesátých let, prezentovanou především skupinou EPOS v čele s Františkem Maršálkem, Petrem Sikulou, Rostislavem Košťálem a Jiřím Horákem. Tůmu zcela jistě ovlivnilo také přátelství s Tarasem Kuščynským, kterému vydal ve svém vydavatelství *Fotomida* posmrtně monografii. S Kuščynským, Košťálem a Sikulou ho také spojovalo členství ve skupině Setkání, založené v roce 1977, jejímiž členy byli i Petr Balíček, Miroslav Bílek, Milan Borovička, Milan Michl, Miroslav Myška a Věra Winertová.

Michal Tůma (1947)

Narodil se v Českých Budějovicích, kde působí dodnes. Vztah k fotografii získal po svém otci Miroslavovi. Fotografoval od svých studentských let. Věnoval se tematickým cyklům: *Balet*, *Laura*, *Paris vu par*, *Dívčí portrét*, *Řeka*, *Milovat a zemřít*, *Chvíle pravdy* a dalším. Byl členem různých fotografických skupin. Po roce 1989 zakládá s Danou Vitáskovou nakladatelství *Fotomida*, které se zaměřuje na vydávání fotografických publikací. Michal Tůma z vlastního rozhodnutí přestal fotografovat dne 31. března 2012. Dle jeho slov už nechce rozdávat krásu, ať si ji každý hledá sám.

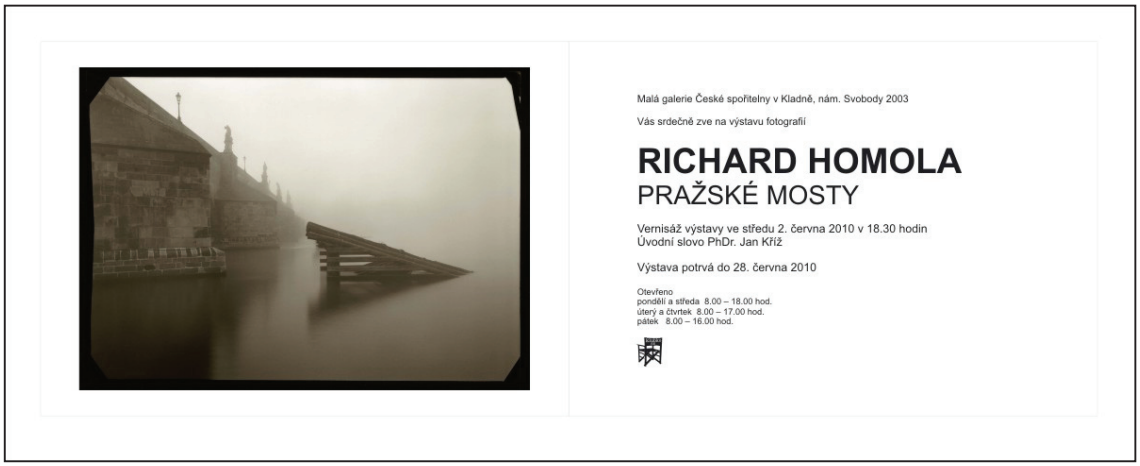

Tomáš Dittrich a Jiří Ernest: Stmívání

Termín: 5. 5. – 1. 6. 2010

Období, kdy se den proměňuje v noc, má svou specifickou atmosféru. Pomalu se stmívá, na město padá tma, poslední denní paprsky se mlhavě stahují do zapomnění. Tento čas vždycky přitahoval fotografy, kteří v neónech pouličních lamp zachycovali noční město. Právě tyto okamžiky inspirují dva spolužáky z FAMU, Jiřího Ernesta a Tomáše Dittricha. Téma stmívání rozpracovávají už od dob studií v ateliéru výtvarné fotografie Štěpána Grygara a jeho vliv je vidět i ve vystavených pracích. Hra světel a stínů na pokřivených plotech má blízko ke konceptuální fotografii. Nalezená zátiší z drátů a provázků nebo obrysy na zdech utopené v šeru jsou vzdálené poezii všedního dne, kterou známe z fotografií Václava Chocholy nebo Jiřího Hankeho. Ve ztvárnění Dittricha a Ernesta jsou ulice plné abstrakce, domy a trávníky se pomalu topí v přicházející tmě. Vidíme zbytky stavební suti, jak se s blížící nocí mění v shluk tónů. Část snímků byla pořízena v bezútěšném prostředí pražské čtvrti Černý most, kdy fotografování sloužilo zároveň jako terapie. Vystavený soubor je důkazem toho, že tak jak se střídá den s nocí, mění se i pohled na běžné a banální věci kolem nás.

Hanke se chtěl svým úvodním slovem přiblížit tématu: „Na jeho úvodu, při vyslovení názvu Stmívání, jsem zařídil, aby se v galerii zhasla světla. Jeden z přítomných fotografů, který akci dokumentoval, bohužel tuto finesu nepostřehl a hlasitě se dožadoval rozsvícení.“

Richard Homola: Pražské mosty

Termín: 2. 6. – 28. 6. 2010

Úvodní slovo: Jan Kříž

Červnová výstava v Malé galerii představila téma pražských vltavských mostů, které fotografoval Richard Homola. Snímky pražských mostů se objevují na panoramatických snímcích Ivana Lutterera. Karlův most fotografoval o mnoho let dříve Josef Sudek, který s historikem umění Emanuelem Pochem sestavili knihu *Karlův most ve fotografii* (1961). Pražské mosty fotografovali rovněž Karel Plicka nebo George Ksandr.

Richard Homola na své výstavě ukazuje subjektivní pohled na mosty přes řeku Vltavu a spolu se souborem *Mácháč*, který byl v Malé galerii vystaven v červenci 2011, představují obě výstavy vrchol v autorově tvorbě.

Nakladatel Aleš Prstek v roce 2009 vydává společný katalog Richarda Homoly, Josefa Richtra s názvem *Pražské mosty 2007–2008, pražské motivy 1971–1988*, ke stejnojmenné výstavě v Jindřišské věži pořádané od 1. do 31. března 2009.

Richard Homola (1966)

Žil a pracoval v České Lípě, v současné době žije v Praze. Hlavním tématem Richarda Homoly je krajina, ale věnuje se i portrétu. V letech 1993 až 2000 se zabýval fotografováním krajiny a architektury zasazené do přírody. Vytvořil několik sérií: *Kláštery*, *Irsko*, *Česká Lípa – dny a noci, Bezděz* nebo *Kraj pod Vlhoští*. Od roku 2002 přechází na velký formát filmu o rozměru 13 × 18 cm. Tímto způsobem realizoval městské soubory: *Český Krumlov*, *Kutná hora*, *Telč* a neustále se rozšiřující soubor *Parky*.

Foto: Jiřina Hankeová

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám. Svobody 2003

Vás srdečně zve na výstavu fotografií a autorských tisků

BENEŠ / FROLÍK / HANKE

JAZZ FOR THREE

Zahájení ve středu 30. června 2010 v 18.30 hodin
Yvonne Sanchez - zpěv, **Jonathan Ramirez Garcia** - kytara

Vernisáž pokračuje ve 20.30 hodin koncertem
skupiny Dynamo v Dundee Jam

Výstava potrvá do 31. srpna 2010

Otevřeno:
pondělí a středa 8.00 - 18.00 hod.
úterý a čtvrtek 8.00 - 17.00 hod.
pátek 8.00 - 16.00 hod.

Beneš, Frolík, Hanke: Jazz for Three

Termín: 30. 6. – 31. 8. 2010

Po delší době se v Malé galerii objevuje kombinace fotografie a malby. Výstava s názvem *Jazz for Three* byla nezávislým pokračováním jazzové tematiky výstavy *Jazz for Two*, kterou v roce 2000 připravil Hanke ze svých fotografií a kreseb Václava Frolíka.

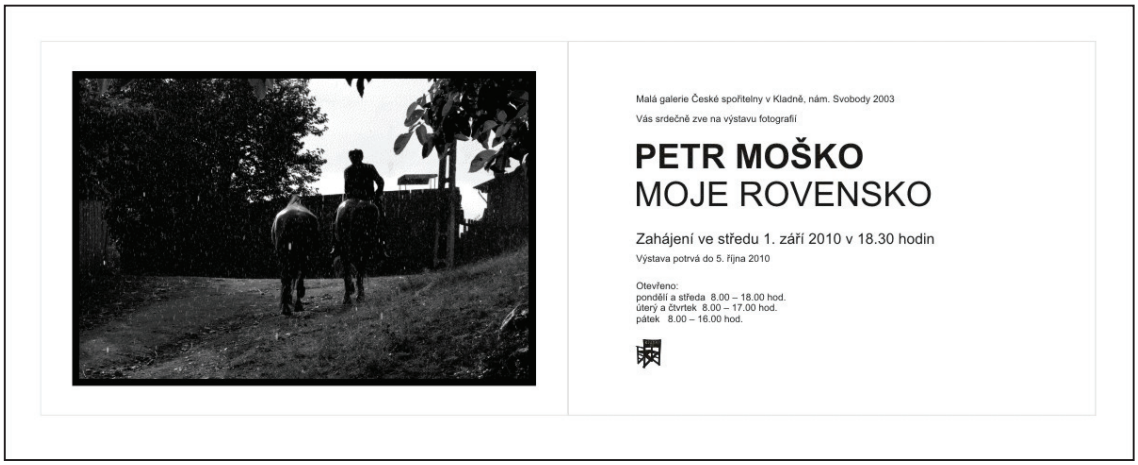
Na zahájení v červenci 2010 zpívala polsko-kubánská zpěvačka žijící v Česku, Yvonne Sanches. Autoři představili ve svých fotografiích hvězdy tehdejší Jazzové scény, například Benny Waters, Buddy Rich, Tony Scott, Kenny Moore, Peter Lipa nebo Jiří Stivín. Fotografie byly doplněné barevnými tisky Václava Frolíka.

Pro červencovou výstavu se k Frolíkovi a Hankemu přidal Jaroslav Beneš, který je známý spíš svými fotografiemi městské krajiny snímané velkoformátovou kamerou. Beneš poskytl fotografie ze sedmdesátých let, tedy z období, kdy s fotografováním začínal.

Jiří Hanke ke zrodu nápadu společné expozice dodává: „Výstava vznikla jako nabídka podobné, rozsáhlejší výstavy do Rabasovy galerie v Rakovníku. Jaroslav Beneš při příležitosti nějaké vernisáže v Rabasovce nabídl jejímu řediteli, Václavu Zoubkovi, výstavu na jazzové téma, spojenou s obrazy a fotografiemi. Na vernisáži tehdy byl i Václav Frolík, a tak slovo dalo slovo a autoři měli předvést své práce. Přizvali k účasti i mne, protože se tématem zabývám již mnoho let. Já měl nápad, že než předkládat nějaké práce jako návrh výstavy, uspořádáme rovnou výstavu v mé galerii, kde bude mít ředitel Zoubek možnost podívat se na hotové dílko. Bohužel, nakonec nepřijel ani na vernisáž, ani v jejím průběhu.“

První výstava s Jazzovou tematikou se však v galerii objevuje mnohem dříve. V dubnu 1976 Jiří Hanke připravil společnou výstavu svých fotografií a kreseb Josefa Blechy s názvem *Jazzové portréty*. S kreslířem a karikaturistou Josefem Blechou se seznámili náhodou během koncertu vynikajícího klarinetisty Tonyho Scotta v Praze a na tuto výstavu oba mimo jiné umístili také portréty zmíněného muzikanta. V té době byl Tony Scott opět v Praze a výstavu navštívil. Opětovné setkání s ním bylo pro Jiřího Hankeho významné. Spřátelili se a delší čas spolu pak fotograficky spolupracovali na projektu o Lidicích.

Další významným počinem v historii galerie byly reprízy celostátní soutěže s názvem Jazz ve fotografii. První výstava soutěžních snímků se uskutečnila v únoru 1979, kdy Hanke vystavoval pátý ročník soutěže. Tuto jedinou fotografickou soutěž s Jazzovou tematikou pořádal kralupský fotoklub v čele s jeho předsedou a iniciátorem soutěže Ladislavem Rosíkem.

Petr Moško: Moje Rovensko

Termín: 1. 9. – 5. 10. 2010

Podzimní výstava pardubického fotografa Petra Moška s názvem *Moje Rovensko* je věnovaná české části Rumunska – Banátu, konkrétně obci Rovensko. Toto teritorium má k Česku velice blízko. Česká komunita má mnohaletou tradici. V posledních letech dochází bohužel vlivem globalizace k velkému odlivu tamních obyvatel do měst. Pozvolna se vytrácí tradiční způsob života, mění se zvyky i oblečení. Banát je rovněž místem, kde se stále mluví starobylou češtinou. Avšak s nárůstem masového turismu v čele s aktivitami, jako je například festival *Banát*, kdy se na jeden srpnový týden promění tradiční rumunská vesnice na turistické letovisko s tisícovkou Čechů, dochází k postupné sociologické likvidaci tohoto místa.

Prostředí Banátu lákalo i mnohé další fotografy, například Miroslava Myšku, Ivu Zimovou, Romana France, Janu Grznárikovou nebo Katarínu Pleskot Kollárovou. Petr Moško kraj kolem Banátu navštěvuje od listopadu 1999 a později si zde koupil i dům. Jeho fotografie se v duchu humanistické fotografie snaží vyprávět příběh o místních lidech, zvycích a přírodě. Jeho téma je vesnice, která se stala ústředním námětem například Jindřicha Štreita nebo Miroslava Pokorného. V Moškových snímcích vidíme stále ještě tradiční horský kraj se všemi starodávnými zvyky, které však v dnešní době působí snad až archaicky. Autor proti sobě staví malebnou krajinu se zasněženým polem a betonový skelet polorozpadlé tribuny. A my si v duchu říkáme, jak bude Banát na Moškových snímcích vypadat za dvacet let.

Petr Moško (1956)

Jako samouk fotografuje od 15 let. Od roku 1990 jako fotograf na volné noze pracuje na dlouhodobých cyklech, jako například: *Cirkus*, *Vesnické tancovačky*, *Rumunsko Banát*. Provozuje galerii GM v Pardubicích.

Jiřina Hankeová: Cyklické krajiny

Termín: 6. 10. – 2. 11. 2010

Úvodní slovo: Věra Jirousová

Tvorba Jiřiny Hankeové je ovlivněna výtvarným uměním, což potvrdila svými *Cyklickými krajinami*, které představila v říjnu 2010 v Malé galerii. Autorka se kromě fotografie věnuje malbě i psaní poezie a za její tvorbou stojí téměř vždy filosofický podtext. Soubor inspirovaný impresionismem je postaven na pohybové neostrosti, podobně jako černobílý cyklus *Infinity* od Pavla Baňky. Jiřina Hankeová fotografovala z různých dopravních prostředků nebo za chůze. Pohybová neostrost zde vytváří iluzi pohybu zeměkoule a střídání ročních období. Je potlačen prvotní informativní plán snímku, zcela vyloučeny detaily a zaznamenán pouze zobecňující charakter krajiny.

Jiřina Hankeová se celý život věnovala malbě, o čemž svědčí výstavy v září 1978 a únoru 1985 v Malé galerii. Avšak úplně první výstava, kdy se tvůrčí úsilí Jiřiny Hankeové zaměřilo programově výhradně na fotografii, se uskutečnila v únoru 2004. Tehdy se představila souborem s názvem *Začalo to docela nevinně*. Pravděpodobným impulsem pro změnu média bylo stěhování do nového bydliště. Hankeová začala zachycovat obrazce, které během dne vytvářelo světlo na bílých stěnách interiéru.

Ze snímků je patrná malířská zkušenost autorky. Barevné fotografie evokují geometrické pozadí ze slavného díla Františka Drtikola. Ten se však vydal opačnou cestou. Opustil fotografii a centrem jeho zájmu se na sklonku života stala malba. Od této výstavy nabralo fotografické nasazení Jiřiny Hankeové vysokých obrátek a každý rok se představuje novými tematickými projekty.

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám. Svobody 2003

Vás srdečně zve na výstavu fotografií

BARBARA HUCKOVÁ
Děti - nejlepší originály

Zahájení ve středu 3. listopadu 2010 v 18.30 hodin

Výstava potrvá do 30. listopadu 2010

Otevřeno
pondělí a středa 8.00 - 18.00 hod.
úterý a čtvrtek 8.00 - 17.00 hod.
pátek 8.00 - 16.00 hod.

Barbara Hucková: Děti – nejlepší originály

Termín: 3. – 30. 11. 2010

Listopadová výstava Barbary Huckové představila ženský pohled na děti. Autorka se dětmi, rodinou a jejími různými podobami zabývá delší dobu. Dokladem toho je vystavený cyklus fotografií, skrze něž se snaží zachytit intimní spojení dítěte, rodiny a jejich proměnu v čase. Její fotografie plní roli dokumentu, fixující určitý moment v životě člověka jako součásti rodiny.

Autorka nenavazuje na dílo Dagmar Hochové, která se tématem dětí rovněž věnovala, ale spíše odkazuje na dílo svého otce, Miroslava Hucka, významného fotografa a zakladatele nové, moderní, fotografické, žurnalistické reportáže. Barbara Hucková jako absolventa FAMU na sebe poukázala již diplomovou prací *Myslím na Paříž*, kterou vytvořila během svého studijního pobytu ve Francii.

Ryze ženskou tematikou se celoživotně zabývá rovněž fotografka Petra Skoupilová, která se věnuje převážně ženskému aktu. Petra Skoupilová do svých fotografií dává téměř vždy příběh. To, že využívá zrovna nahé ženské tělo, není pro efekt, či pro lacinou snahu po rychlém uchopení zájmu diváka, ale pro to, že je sama žena a v nahotě těla vidí čistotu a jakési potvrzení upřímnosti sdělení.

Ryze dětskému světu se ve své tvorbě věnuje německá fotografka Loretta Lux, která však manipuluje. Dětem záměrně v počítači zvětšuje hlavy a oči a ty pak vypadají jako nějaké nadpřirozené panenky. Téma rodiny a dítěte je v současnosti stěžejní i u Michaely Spurné, která systematicky subjektivním způsobem dokumentuje dospívání své dcery.

Barbara Hucková (1964)

Vystudovala FAMU, obor umělecká fotografie, avšak této profesi se věnuje už méně intenzivně. Od roku 2007 působí jako výkonná ředitelka Nadace Leontinka. Po dobu vysokoškolských studií pracovala jako fotografka, v 90. letech působila v tiskovém oddělení Kanceláře prezidenta republiky Václava Havla. V roce 2002 absolvovala Francouzsko-český institut řízení. V roce 2018 získala doktorát na Fakultě multimediálních komunikací UTB ve Zlíně.

Karel Pazderka: Jan Fischer – premiér

Termín: 1. 12. 2010 – 4. 1. 2011

Rok uzavřela výstava dalšího kladenského fotografa Karla Pazderky s názvem Jan Fischer – premiér. Karel Pazderka pracoval po celé období, kdy byl Jan Fischer premiérem úřednické vlády, jako jeho oficiální fotograf. Tuto pozici pak zužitkoval, když se účastnil fotosoutěže Czech Press Photo 2010, kde získal čestné uznání v kategorii *Lidé, o nichž se mluví*.

V minulosti máme více příkladů, kdy fotografové dlouhodobě dokumentovali vysokého státního úředníka. Patrně nejsilnější soubor, který pojednává o našem prvním polistopadovém prezidentu Václavu Havlovi, vytvořil Tomki Němec. Jeho blízký vztah k Havlovi proměnil ve dlouhodobý fotografický dokument, který nenásilnou formou představil široké veřejnosti oficiální i soukromý život státníka. Dalším autorem, který však fotografoval především Havlův předlistopadový život, je Bohdan Holomíček.

V barevných fotografiích Karla Pazderky vidíme výběr, který byl sestaven z oficiálních situací a byl snímán s odstupem nejen ve smyslu technickém, ale i osobním. Chybí nám zde bezprostřednost a jistá poetika, kterou známe z Němcových snímků prezidenta Havla.

Karel Pazderka (1962)

Fotografii se věnuje profesionálně od roku 1980. Pracoval jako propagační fotograf, fotograf Kladenského muzea, správce depozitáře sbírkového fondu fotografie a dramaturg. Založil Zámeckou galerii v Kladně. Od roku 1993 je fotografem na volné noze. V letech 2009–2010 byl oficiálním fotografem Jana Fischera za takzvané Úřednické vlády.

Rok 2011

Konec úřednické vlády Jana Fischera vytvořil nechtěný komický start nového roku, jak podotýká Hanke: „Některé náhody vytvářejí zajímavé situace. To se potvrdilo na počátku roku 2011, kdy po neplánovaně aktuálně instalované výstavě Jan Fischer – premiér následovala autorská výstava nesoucí opět jméno Fišer, tentokrát fotografa Jaroslava Fišera s názvem Šuplík."

Ne všechny události však byly tak úsměvné. Náladu konce roku 2011 negativně ovlivnila zpráva, kterou Hanke obdržel z centrály České spořitelny v Praze. „Dostal jsem vyrozumění, že z důvodu změny sponzorské strategie nebude nadále spořitelna pokračovat ve financování činnosti galerie a že proto musí spolupráci se mnou ukončit. Přes různé intervence, včetně dopisů tehdejšímu generálnímu řediteli, články v tisku a podobné aktivity, mi bylo opětovně sděleno, že sponzorování galerie nebude pokračovat a že toto jejich stanovisko je neměnné. Tuto skutečnost jsem proto sdělil návštěvníkům prosincové vernisáže s tím, že v lednu 2012 uspořádám, již na své náklady, poslední výstavu – výběr z tvorby jednoho z nejvýznamnějších světových fotografů Antonína Kratochvíla Nekompromis. Lepší tečku za historií galerie si lze jen těžko představit. Během prosince docházelo k mnoha nabídkám a podnětům, jak v galerijní činnosti pokračovat na jiných místech. Byla připravena i petice za pokračování Malé galerie České spořitelny v Kladně. Do toho došlo k úmrtí Václava Havla a mně přišlo nevhodné vypustit ve stejné době petici do světa. Požádal jsem proto, aby zatím byla pozastavena," popisuje Hanke.

Nejcennější vůz

Nejvyšší částka zaplacená za automobil je 15 milionu dolarů, které za vůz Bugatti Type 41 Royale Sport Coupe, rok výroby 1931, zaplatila Nikolasovi Harleymu společnost Meiete Corporation of Japan v dubnu 1990.

Nejvyšší rychlost

s vozem poháněným koly je 659,331 km/h. Rekordní rychlosti, jež je průměrem ze dvou jízd, dosáhl 21. srpna 1991 Al Teague (USA) na bonneville-ských Solných pláních (Utah, USA) s vozem Spirit of '76, Maximální dosažená okamžitá rychlost byla 696,331 km/h. U vozidel s poháněnými koly je hnací síla motoru přenášena přes kola a přeměněna v dopředný pohyb na rozdíl od vozidel vybavených proudovým raketovým motorem, kde kola poháněna nejsou.

Nejvíce zničených automobilů

Dick Shepherd (Velká Británie) zničil za 40 let celkem 2003 automobilů, než v roce 1993 odešel do důchodu. Rekordmanem se nestal jako špatný řidič, ale zásluhou svého povolání kaskadéra.

Nejrychlejší automobily

Nejvyšší rychlost dosažená raketovým vozidlem na měřeném kilometru je 1016,086 km/h. Donald je 23 hlav. 1970 na Bonneville Salt Flats (Utah, USA) Cary Gabelich (USA) na čtyřkolovém raketovém poháněném voze The Blue Flame. Unikátní vozidlo dosáhlo také nejvyšší okamžité rychlosti 1046 km/h. Vše byl poháněn raketovým motorem spalujícím směs metanolu plynu a peroxidu vodíku a vyvinul tah až 16 000 Kg.

Nejdražší vůz

Nejdražším ve světě vyráběným vozem je německý Mercedes - Benz CLK/LM, jehož cena se vyšplhala na 1 547 620 dolarů. Vůz dosahuje maximální rychlosti 320 km/h a zrychluje z 0 na 100 km/h za 3,8 vteřiny.

Nejsilnější sériově vyráběný automobil

V roce 1992 představila firma McLaren (Velká Británie) nový sériově vyráběný vůz F1, jehož motor dosáhl rekordního výkonu 467,8 kW (627 hph).

Nejmenší vůz

Automobil Smart, který vyrábí německá společnost Daimler-Benz, je v současnosti nejmenším vyráběným silničním čtyřkolovým vozidlem. Je o málo kratší než 2,5 m. Nejmenším vozidlem všech dob je však Peel P50. Je 134 cm dlouhý, 99 cm široký a 134 cm vysoký - menší než autíčka pouťového autodromu. Vyráběla jej britská firma Peel Engineering Co. v letech 1962 - 65.

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám. Svobody 2003
Vás srdečně zve na výstavu fotografií

JAROSLAV FIŠER
ŠUPLÍK

Zahájení ve středu 5. ledna 2011 v 18.30 hodin
Výstava potrvá do 1. února 2011

Otevřeno:
pondělí a středa 8.00 – 18.00 hod.
úterý a čtvrtek 8.00 – 17.00 hod.
pátek 8.00 – 16.00 hod.

Jaroslav Fišer: Šuplík

Termín: 5. 1 – 1. 2. 2011

Třicátý pátý rok galerie zahájil lednovou výstavou autor, který osciluje mezi fotografií, filmem a sochařskou tvorbou. Fišer, absolvent Katedry fotografie na FAMU, se poprvé představil v Malé galerii v prosinci 1995 výběrem svých městských zátiší. V dubnu 2001 navázal podobným tématem, avšak silně ovlivněným surrealismem. Fišerovy fotografie cihlových zástaveb navazují na dílo Emily Medkové, která na přelomu padesátých a šedesátých let fotografovala různá městská zákoutí a oprýskané zdi. Tímto tématem se dříve zabýval i Jindřich Štyrský nebo Vilém Reichmann, kterému byl surrealismus blízký i ve spojení se skupinou Ra, na jejíž činnosti se podílel svými fotografiemi a kresbami. Fišerova třetí výstava představila fragmenty jeho tří různorodých souborů lapidárně schovaných pod názvem *Šuplík*. Jednotícím prvkem všech tří souborů je vztah ke krajině.

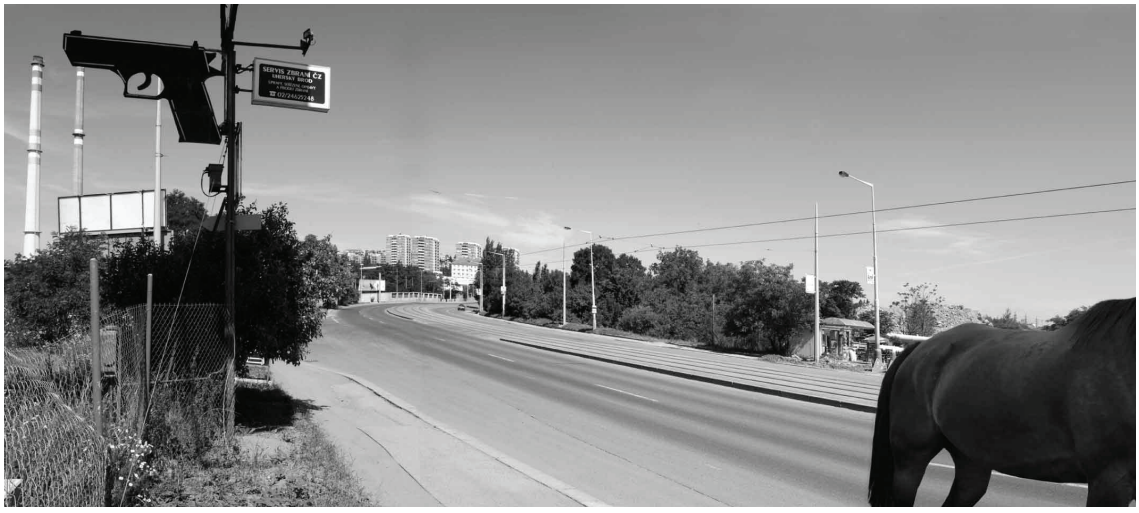
V prvním cyklu *Česká krajina* Fišer zaznamenával digitálním fotoaparátem pozvolné změny krajiny, které následně skládal do panoramat. Podobným proměnám v krajině se věnovala Jiřina Hankeová v září 2009 v Malé galerii ve svém cyklu *Nový Industriál*, kde ukázala nové průmyslové stavby vznikající na polích v okolí

měst a dálnic. Což jsou banální objekty, které většinou postrádají základní architektonickou kompozici. Hankeová si kladla otázku, co s budovami bude, až dosloužíí svému účelu. Fišer sledoval stopy konzumu, které v krajině zanechává současná společnost. Různé poutače, reklamní stožáry, umělé dinosaury a jiné architektonické skvosty. Neónové nápisy automobilových značek a fastfoodů nebo sloupy veřejného osvětlení tyčící se vzhůru jako nějaký les jedenadvacátého století.

Druhý cyklus aranžovaných zátiší má název *Veteše*. Autor zde představil své plastiky zasazené v prostoru.

V třetím cyklu *Natura Morta* autor spojuje útržky novinových odstavců s nafotografovanými zátišími. Vystavené koláže vypadají jako reálné novinové výstřižky. Cyklus je postaven na skrytých významech, které pochopíme, až když vidíme celek. Například spojení novinových titulků: „Nejdelší jízda na motocyklu po zadním kole“, „nejdelší jízda bez držení“ spolu s fotografií staré rezavějící motorky působí docela komicky. Autor i zde prezentuje střet lidského přístupu k přírodě.

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám. Svobody 2003
Vás srdečně zve na výstavu fotografií

MARTIN WÁGNER
SIBIŘ

Úvodní slovo: Josef Moucha

Zahájení ve středu 2. února 2011 v 18.30 hodin

Výstava potrvá do 1. března 2011

Otevřeno:
pondělí a středa 8.00 – 18.00 hod.
úterý a čtvrtek 8.00 – 17.00 hod.
pátek 8.00 – 16.00 hod.

Martin Wágner: Sibiř

Termín: 2. 2. – 1. 3. 2011

Úvodní slovo: Josef Moucha

Výstava Martina Wágnera s jednoduchým názvem *Sibiř* uvedla jeho soubor, který již mnoho let vzniká v odlehlých částech Ruska.

Autora to do této země táhlo už od raných devadesátých let. Dle Wágnerových slov: „Nemohl jsem se vypořádat s tím, jak se na Rusko nahlíželo po roce 1989.“ Dříve opěvovaný kraj se po Sametové revoluci rázem stal nenáviděným. A Wágner doplňuje: „Rodiče mě chtěli z té touhy po východu vyléčit, a tak mě v roce 1994 poslali na výlet na Podkarpatskou Rus. A já jsem na východ nezanevřel, ale naopak jsem se do něj zamiloval.“[4]

Rusko bylo tématem mnoha fotografů už v minulosti. Přední česká humanistická fotografka Dana Kyndrová fotografovala v Sovětském svazu a v Rusku téměř 40 let. Důvod její první návštěvy byl prozaický. Tehdejší

4 Petr Vilgus: Na východ od evropského ráje, časopis FOTO, květen 2012

Sovětský svaz navštívila roku 1976, ještě za studií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, aby si zdokonalila ruštinu.

Martin Wágner je představitelem tradiční humanistické fotografie, jako například již zmíněná Dana Kyndrová nebo Karel Cudlín. Autoři tvořící v jejím duchu, dokumentují obyčejný život bez příkras a zbytečných symbolů. Vždyť poselství Edwarda Steichena, ukázat univerzalitu lidství, neskončilo s jeho památnou výstavou *The Family of Man*. Je platné i dnes, což se odráží ve Wágnerových snímcích.

Wágner v Malé galerii předložil zcela vyvážený soubor, na kterém pracuje víc jak půlku svého života. V některých fotografiích se autor posouvá směrem k modernějšímu subjektivnímu vyprávění, avšak v centru jeho dění zůstává člověk v přirozeném prostředí. Dar velké empatie mu pomáhá proniknout do duší fotografovaných a je jedno, jestli sedí v kuchyni s Iljou Bezrukým v zapadlé sibiřské vesnici Kamenka, nebo se plaví s lovci velryb na Čukotce.

Malá galerie České spořitelny v Kladně,
nám. Svobody 2003

Vás srdečně zve na výstavu fotografií

RADEK ČERMÁK
Osobní krajina

Zahájení ve středu 2. března 2011
v 18.30 hodin

Úvodní slovo autor
Jan Sklenička - violoncello

Výstava potrvá do 5. dubna 2011

Otevřeno:
pondělí a středa 8.00 – 18.00 hod.
Úterý, čtvrtek a pátek 8.00 – 17.00 hod.

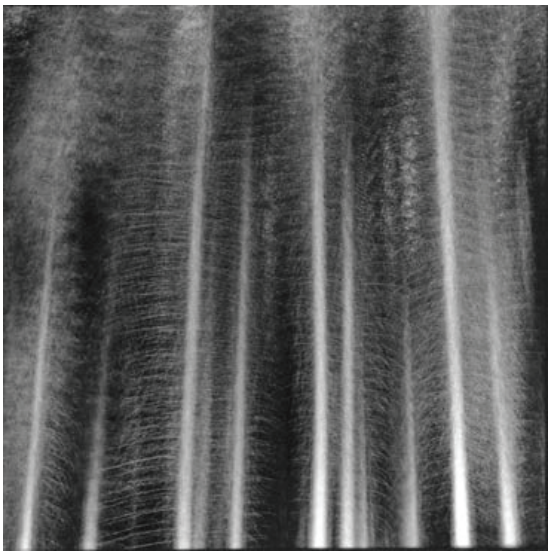
Radek Čermák: Osobní krajina

Termín: 2. 3. – 5. 4. 2011

Úvodní slovo: autor Radek Čermák

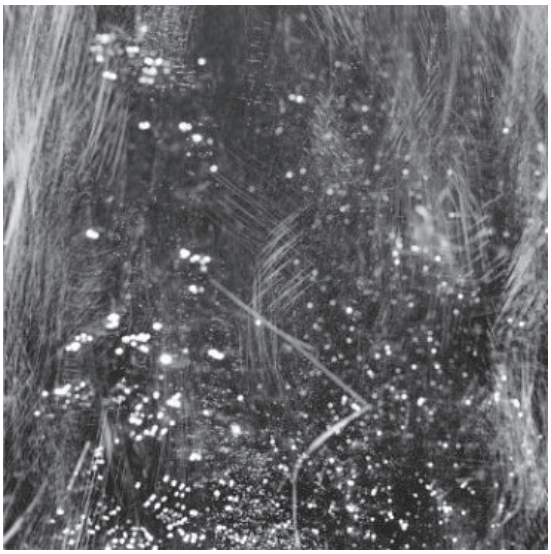
Březnová výstava Radka Čermáka *Osobní krajina,* představila další ryze autorský pohled na krajinu. Na čtvercových černobílých zvětšeninách autor představil subjektivní krajinu. Oprostil se od všech informativních vjemů a předložil imaginativní záznam složený výhradně ze svých pocitů, které mají blízko

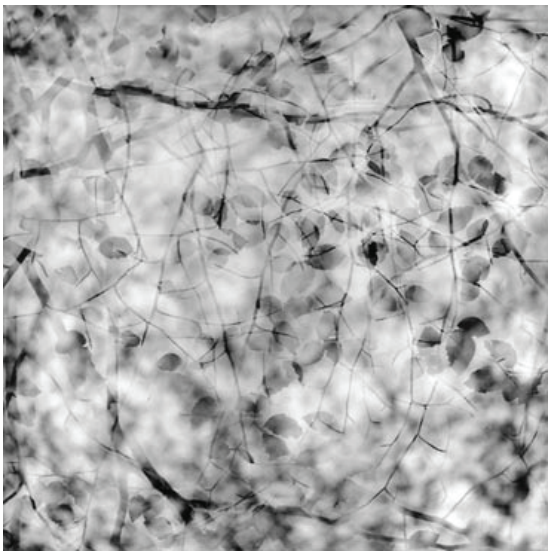

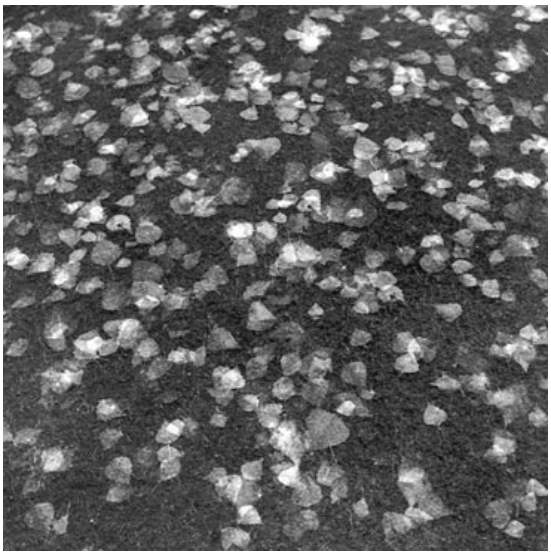
k abstraktní grafice. Radek Čermák násobně exponuje jedno políčko, podobně jako malíř nanáší svým štětcem na jedno místo více vrstev.

Básník a fotograf Igor Malijevský, se při pohledu na magické krajiny Radka Čermáka ptá: „Co vlastně vidíme na těch křehkých, roztřesených, mnohokrát exponovaných fotografiích? Proč se do nich dokážeme dívat tak dlouho? Proč nás některé jakoby vtahují do sebe, do svých vlastních zákonitostí a podivuhodných světů, cest, světel a houštin? Kde se bere ten pocit, že tyto cizí, fantaskní krajiny známe? Kde je ten trik, ten klíč?“[5]

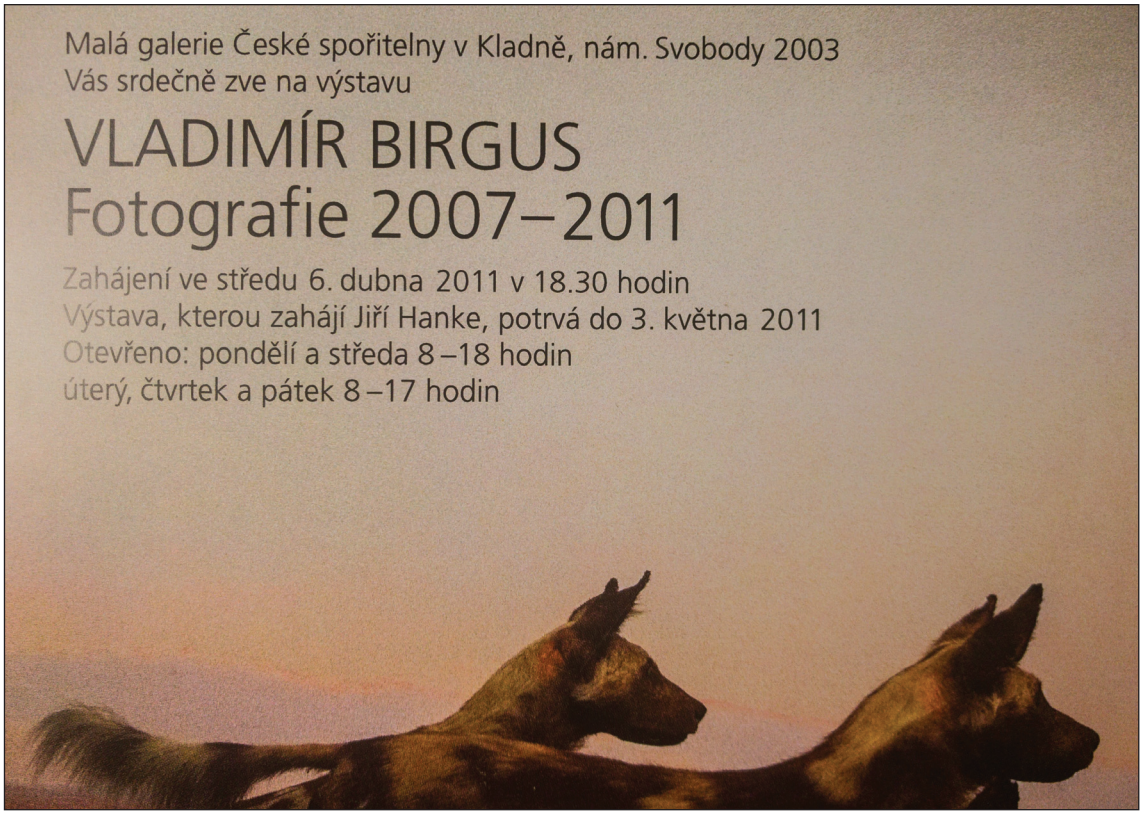

5 Igor Malijevský: Pomalost, vytrvalost, pozornost a láska. Čtyři cesty k porozumění – nejen magickým krajinám Radka Čermáka, dostupné on-line: http://www.radekcermak.com/cz/text2.htm

Vladimír Birgus: 2007–2011

Termín: 6. 4. – 3. 5. 2011

V dubnu se ve spořitelní galerii konečně samostatně představil přední český teoretik fotografie, kurátor výstav, vedoucí Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a fotograf Vladimír Birgus. Uvedl fotografie pořízené v letech 2007–2011, částečně z dlouholetého *cyklu Cosi nevyslovitelného* a v premiéře představil nejnovější práce ze souboru *Fauna*.

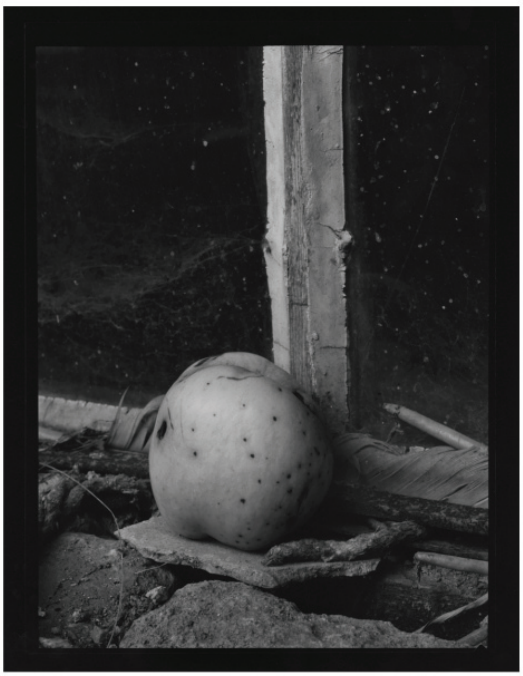
Zvířata se v autorových snímcích vyskytovala už dříve na začátku devadesátých let (Rovinj 1992), kde se ale ukazovaly jen sporadicky a jako součást většího celku. V jeho nejnovějším souboru *Fauna* se však dostávají do popředí, naopak lidé ze snímků pomalu mizí. Zůstávají přítomni přeneseně, jako majitelé vycpaných zvířat v přírodovědeckých muzeích nebo stavitelé výběhů v zoologických zahradách, kde Birgus fotografuje.

Vladimír Birgus je předním teoretikem a fotografem. Dlouhodobě rozvíjí svůj cyklus *Cosi nevyslovitelného*, jehož část bylo možné shlédnout na dubnové výstavě v Malé galerii. Koncem šedesátých a začátkem sedmdesátých let minulého století se krátce zabýval Inscenovanou fotografií. V tomto směru nezastírá například inspiraci v „nové vlně“ českých filmů šedesátých let. Ty mnoha fotografům učarovaly dlouhými záběry, často přesycenými symboly, improvizovanými dialogy, absurdním humorem, reflexí partnerských vztahů a společenských poměrů.[6] V sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století ve svých

6 Štěpánka Bieleszová: Vladimír Birgus: fotografie 1972–2014, vydalo nakladatelství KANT ve spolupráci s Muzeem umění Olomouc.

subjektivních snímcích odrážel tehdejší společnost v zemích bývalého sovětského bloku. Toto dílo bylo dlouhou dobu opomíjeno a z mého pohledu nedostatečně publikováno. První reprezentativní uvedení jeho díla z tohoto období přinesla až výstava *Tak mnoho, tak málo* s podtitulem: *Fotografie z doby, keď sa tam mnoho muselo a tam málo smelo,* konaná v listopadu 2017 v rámci 27. ročníku Mesiaca fotografie v Bratislavě. Na této výstavě se některé Birgusovy snímky představily vůbec poprvé a my můžeme autora zařadit k dalším osobnostem, jako jsou například Jindřich Štreit nebo Viktor Kolář, kteří pravdivě zaznamenávali obraz tehdejší společnosti, byť každý svým specifickým způsobem.

Z Birgusova nejznámějšího a často prezentovaného souboru *Cosi nevyslovitelného* čerpá už i nová generace dokumentaristů. Na tento fakt má zajisté vliv jeho pedagogická činnost na Institutu tvůrčí fotografie. Jeho snímky jsou důkazem toho, že vedle mluveného slova, filmu, divadla i malby má fotografie své nezastupitelné místo. Jeden snímek často jednoduše vystihne to, co bychom popisovali mnoha slovy. Birgusův subjektivní pohled na svět popisuje to, co nejsme schopni popsat žádnými slovy. Jeho nazírání na svět je univerzální a nadčasové. V dnešní době sociálních sítí se poslání klasických dokumentárních fotografů, tak jak je známe z dřívějších dob, mění. Aktuální záznam dané události zprostředkuje náhodný účastník akce díky svému mobilnímu telefonu a během několika minut se o ní dozví celý svět. Francouzský malíř Paul Delaroche prý po spatření prvních daguerrotypií zvolal: „Ode dneška je malířství mrtvé!“ Dnes víme, že naopak fotografie dala malířům svobodu. Ti se místo malování podobizen, které dokonale nahradil vynález fotografie, mohli věnovat abstraktním motivům, posunout se dále a hledat inspiraci jinde. Pokud bychom se stejným pohledem podívali na současnou dokumentární fotografii, můžeme být klidní. Myslím si, že barevný subjektivní dokument Vladimíra Birguse je toho zdárným příkladem.

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám. Svobody 2003

Vás srdečně zve na výstavu fotografií

KAREL KUKLÍK DVŮR I a II

Zahájení ve středu 4. května 2011 v 18.30 hodin

Úvodní slovo Jiří Hanke

Výstava potrvá do 31. května 2011

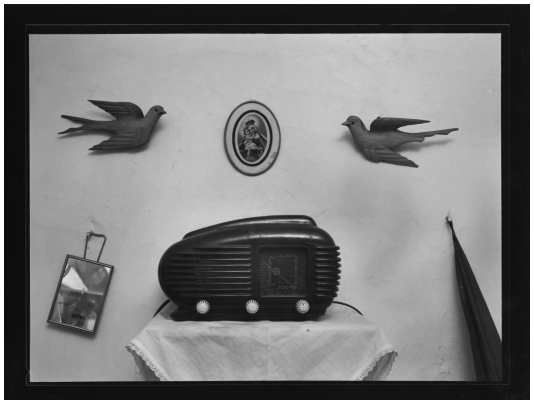
Otevřeno:
pondělí a středa 8.00 – 18.00 hod.
úterý, čtvrtek a pátek 8.00 – 17.00 hod.

Karel Kuklík: Dvůr I a II

Termín: 4. – 31. 5. 2011

V květnu vystřídaly subjektivní barevné dokumentární snímky Vladimíra Birguse kontaktní kopie z velkoformátové kamery od klasika této techniky, člena bývalé skupiny Český dřevák Karla Kuklíka. Na výstavě prezentoval svůj soubor *Dvůr.*

Autor se v Malé galerii představuje samostatně už potřetí. Za zmínku stojí určitě jeho *Vzpomínka na SSSR (1965–1966)*, kde se v dubnu 2007 Kuklík prezentoval svými velkoformátovými snímky ze svých třech cest do bývalého Sovětského svazu, kam jezdil jako fotograf časopisů *Výtvarná práce* a *Výtvarné umění*. Jeho úkolem bylo fotografovat díla sovětských výtvarníků, především malíře Kazimíra Maleviče, pro publikační účely v Československu. Ve svém volném čase fotografoval své oblíbené přírodní motivy a prastaré chrámy poblíž Tbilisi. Výběr z těchto snímků, které Kuklík doposud nikdy nevystavoval, byl předmětem jeho výstavy v kladenské galerii v roce 2007.

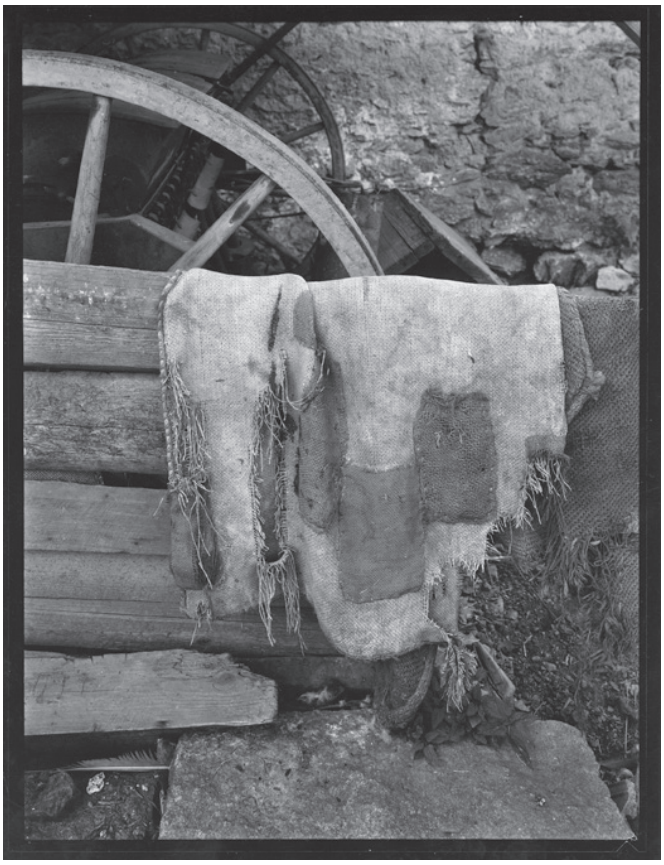

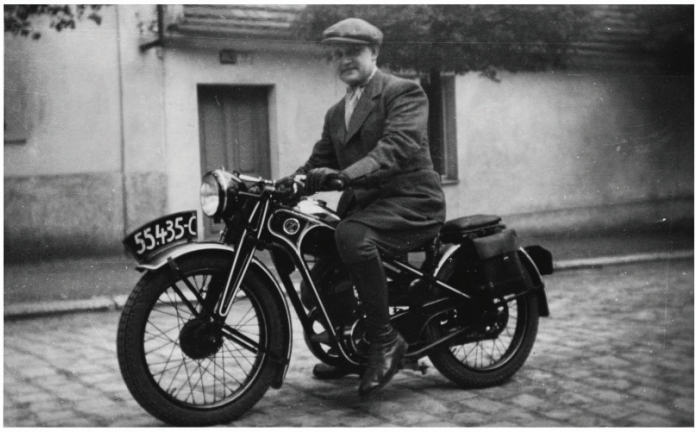

Aktuálně vystavený soubor *Dvůr* vznikl spojením dvou navazujících cyklů, ve kterých se autor pokusil zaznamenat proměny jednoho statku v čase, poblíž kterého má Karel Kuklík chalupu. První cyklus vznikl v osmdesátých letech a autor na něj navázal v letech 2002–2010, kdy se na původní statek vrátil s kamerou poté, co jej noví majitelé přetvořili v současné obytné stavení.

Kuklík se tak stává dokumentaristou místa, jež se časem nějak vyvíjí. Jak říká: „Nevracím se tam jen proto, abych konstatoval změny, ale proto, že se snažím zachytit atmosféru, kterou to místo na mě dokáže působit. Ale také proto, aby mě oslovilo svojí novou tváří".

Kuklík neexperimentuje a celý život je věrný klasické černobílé fotografii, kterou téměř vždy vytváří fotoaparáty na velký formát. Jeho tématem je krajina a zátiší. Navazuje na dílo Josefa Sudka.

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám. Svobody 2003

Vás srdečně zve na výstavu fotografií
k nedožitým 100. narozeninám autora

JIŘÍ HANKE senior
1911 - 1980

Výstavu uvede ve středu 1. června 2011 v 18.30 hodin
jeho syn Jiří Hanke a potrvá do 28. června 2011

Otevřeno:
pondělí a středa 8.00 – 18.00 hod.
úterý, čtvrtek a pátek 8.00 – 17.00 hod.

Jiří Hanke senior: 1911–1980

Termín: 1.–28. 6. 2011

Úvodní slovo: syn Jiří Hanke

Červnovou výstavou připomněl Jiří Hanke sté nedožité narozeniny svého otce Jiřího Hankeho seniora. Vystaveny byly jeho původní fotografie, které vznikaly v předválečné době konce třicátých let až do počátku let padesátých minulého století.

Jiří Hanke se ve svém úvodu na chvíli vrátil zpátky do svého dětství: „Stále rád vzpomínám na to, jak se večer naše kuchyně proměňovala v temnou komoru. Na okno táta zavěsil tlustou červenou deku, aby do kuchyně neprocházelo z venku světlo. Tam však v noci žádné světlo nebylo, vlastně byla vždycky již tma a jediné světlo, které by bylo z venku přišlo, byla tehdy aktuální a častá „rudá záře nad Kladnem“. Ta by asi při zvětšování nevadila, ale zatemnění k té kouzelné chvíli prostě patřilo. Maminka se z kuchyně, která byla do té doby jejím královstvím, vystěhovala do vedlejšího pokoje a táta, za mého bedlivého sledování, pokračoval v přestavbě kuchyně. Mycí stolek se stal podkladem pro zvětšovací přístroj, kuchyňský stůl zaplnily misky

s vývojkou a ustalovačem, do stahovacího lustru nad stolem táta našrouboval červenou žárovku a já jsem v úžasu sledoval, jak se z bílého naexponovaného papíru stává ve vývojce obrázek. Kouzlo pro malého kluka.“

Jiří Hanke senior se svým dílem představil v Malé galerii poprvé v roce 1981. Tehdy mu jeho syn, fotograf a galerista Jiří Hanke uspořádal výstavu k nedožitým sedmdesátinám. Pro tuto příležitost byly snímky adjustované na barevných kartónech. Prezentoval se především krajinami z okolí Hřenska a Děčínska. Jeho častým námětem bylo také koryto řeky Labe a různé lodě, které se těmi místy tehdy plavily. Druhého uvedení se Jiří Hanke senior dočkal v červenci 1994, kdy galerista Hanke uspořádal společnou výstavu otcových a svých fotografií.

V červnu 2011 se Jiří Hanke senior vrací do Malé galerie potřetí. Tentokrát jeho syn Hanke výstavu zpestřil po jedné fotografii ze své tvorby, tvorby jeho vnučky Lucie Halamíkové a pravnuků Dominika Hankeho (13 let) a Vojtěcha Halamíka (6 let).

Nejsilnější tvůrčí období Hankeho seniora bylo od konce třicátých let do počátku let padesátých a toto období tvoří základní část červnové výstavy. Jsou to fotografie z jeho výletů na motocyklu CZ 175, hlavně do oblíbeného Děčínska. Část výstavy tvoří fotografie z předválečné Prahy a několik snímků válkou poničeného města. Hanke senior také hodně fotografoval na Rožmitálsku, kam jezdil jeho syn, jako dítě, se svou maminkou vždy na celé léto a jeho otec za nimi na část své dovolené také dorazil. Zachovalo se též několik krajinářských fotografií z Kladenska.

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám. Svobody 2003

Vás srdečně zve na výstavu fotografií

RICHARD HOMOLA
Mácháč

Zahájení výstavy ve středu 29. června 2011 v 18.30 hodin
Úvodní slovo Nikola Homolová Richtrová
Výstava potrvá do 6. září 2011

Otevřeno:
pondělí a středa 8.00 – 18.00 hod.
úterý, čtvrtek a pátek 8.00 – 17.00 hod.

Richard Homola: Mácháč

Termín: 29. 6. – 6. 9. 2011

Pro měsíce červenec a srpen připravil Hanke výstavu s letní tematikou s názvem *Mácháč*. Přestože podle názvu někteří očekávali snímky z pulzujícího rekreačního centra kolem jezera, Richard Homola se zaměřil na dobu po sezoně. Jak sám autor uvádí, krajina na jeho fotografiích vypadá „jako po mejdanu“.

Homola se v Malé galerii představil poprvé v červnu 2010 svými velkoformátovými fotografiemi pražských mostů. Velkému formátu zůstal věrný i během práce na *Mácháči*. Fotografie pořizoval velkoformátovou kamerou o rozměrech negativu 13 × 18 cm, které následně zvětšoval do formátu 50 × 60 cm. Z jeho fotografií se vytratili lidé, avšak stopy jejich existence jsou v soboru stále patrné. Sledujeme prázdné židle, písková hřiště a svěšené slunečníky. Z jindy zaplněných pláží vymizel život.

O pár let později otevřel podobnou tematiku jesenický rodák Oldřich Malachta. Ten ve svém souboru Kemp přiblížil atmosféru Komárovského rybníka v srdci Českého ráje po sezóně. V jeho barevných fotografiích, často nasnímaných za mlžného počasí, cítíme ještě větší melancholii a možná i absurditu než v Homolově *Mácháči*, který byl v roce 2007 oceněn třetím místem v soutěži „Štíty Viléma Heckela“.

Dagmar Šubrtová: Nová divočina

Termín: 7. 9. – 4. 10. 2011

Zahájení: tramp Bimbo a Šáša

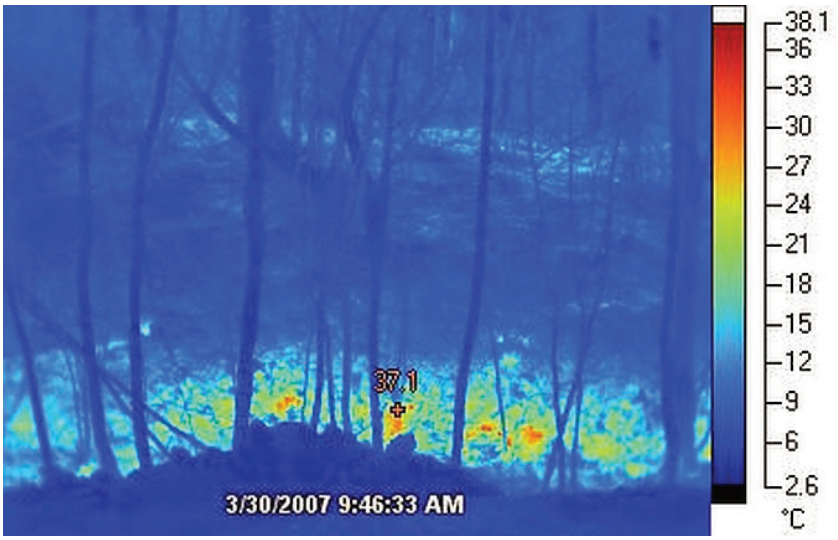
V rámci 6. mezinárodního bienále Industriální stopy, které proběhlo v roce 2011, připravil Jiří Hanke dvě výstavy, které úzce souvisely s industriální tematikou. V září se představila *Nová divočina – haldy* ve fotografiích Dagmar Šubrtové, což je výstava, která navazuje na projekt z roku 2009, v rámci kterého byly v Hornickém skanzenu Mayrau vystaveny fotografie, objekty a instalace studentů ateliéru sochařství a malířství Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze. Autorka na tomto projektu představila svojí *Novou divočinou* poprvé. Pro výstavu v Malé galerii připravila výběr z novějších fotografií, které vznikaly převážně v letech 2010–2011. Říjnová výstava patřila dvojici Tomáš Lébr a Šimon Vejvančický, kteří prezentovali kladenské industriální stavby v souboru *Analogem*.

Výstava Dagmar Šubrtové v září obsahovala dva úzce související soubory. V tom prvním snímala uprostřed noci novou vegetaci, která bujně roste bez zásahu člověka na opuštěných kladenských haldách. Hromady vyvezené hlušiny z nitra země vytvořily nové kopce, které po ukončení těžby zůstávají jediným mementem těžby uhlí na Kladensku. Mladé břízy osvětlené bleskovým světlem vystupují ze zarostlé vegetace. Tma schová vše nepodstatné a v nalezených zátiších sleduje, jak se krajina vypořádává s lidskou činností. Z mraků občas vykoukne měsíc, všude panuje ticho a klid.

Druhý soubor vznikal paralelně. Na svých toulkách autorka snímala haldy termokamerou. Zaznamenávala děje, které se odehrávají hluboko pod povrchem. Nejsou vidět, ale podvědomě je cítíme. V průvodním slově od Dagmar Šubrtové se píše: „Termokamera dokáže odhalit žhoucí neviditelnou podstatu zbytků útrob země, oko, které ji vede, nehledá estetiku jemných barev, ale teplotu a tvar dějů probíhajících v nitru tělesa haldy. Hledání neviditelného v prostoru, čase, významech a věcech neznamená zahloubat se do vlastní citlivosti, ale vybrat si takový postup zkoumání, kde mysl je nástrojem zobrazení tušeného neviditelného.“

Tomáš Lébr, Šimon Vejvančický – Analogem

Termín: 5. – 27. 10. 2011

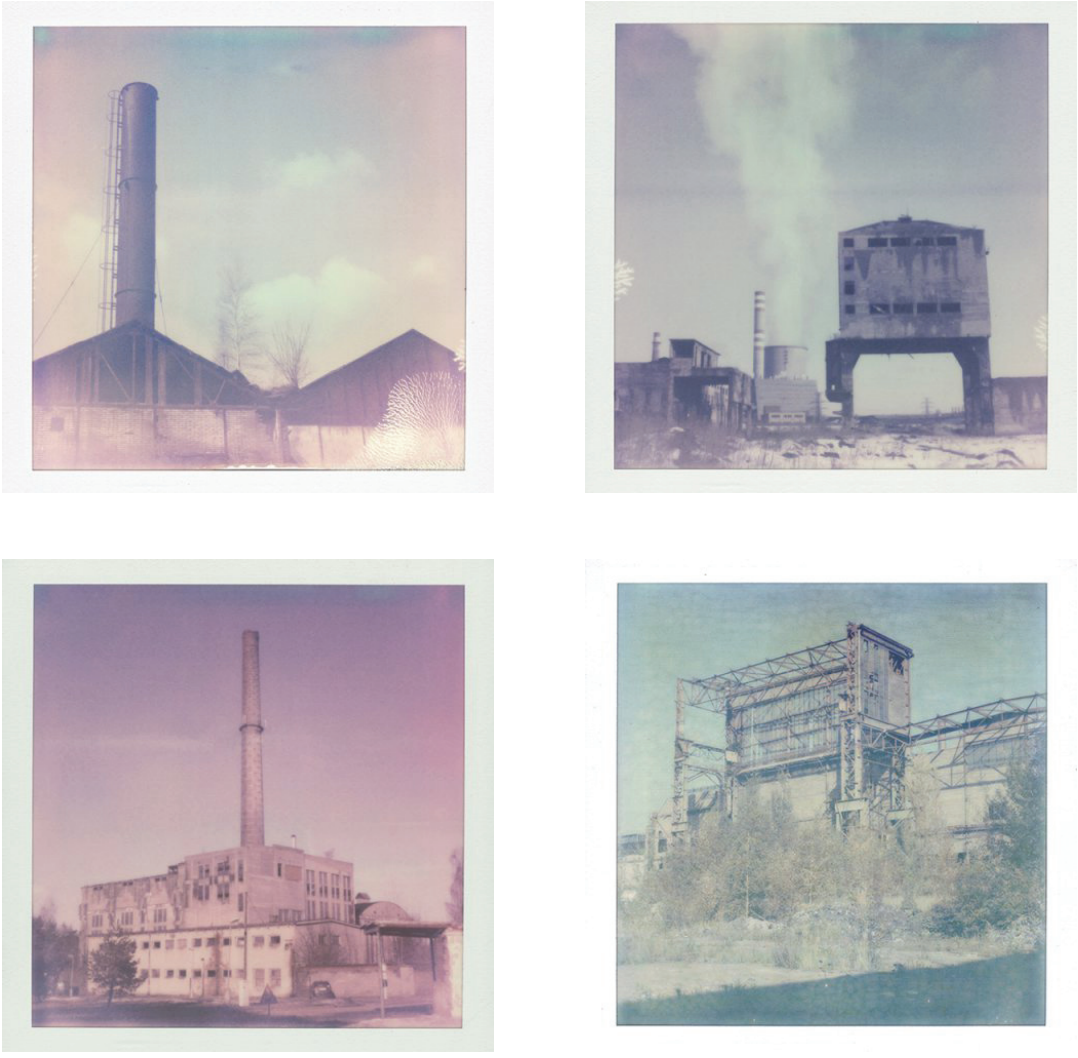
Úvodní slovo: Jiří Hanke

Dvojice bývalých spolužáků Lébr–Vejvančický prezentovala své pohledy na opuštěné kladenské industriální stavby fotografované analogovými fotoaparáty. Šimon Vejvančický představil snímky ze svého souboru s názvem *Instant Industry* zhotoveného Polaroidem a Tomáš Lébr zvětšené kontakty z formátu 6 × 6.

Asi nejznámější industriální fotografický projekt v historii fotografie vznikal zhruba čtyřicet let. Hilla a Bernd Becherovi za tu dobu nashromáždili spoustu snímků těžebních věží, vysokých pecí a různých jiných industriálních staveb. Jejich velkolepé dílo vznikalo podle přesných pravidel, co se týká způsobu komponování a dodržování čelního pohledu. V tomto směru se od Šimona Vejvančického odlišují.

V souboru *Instant industry* hraje svou roli náhoda. Nestálý polaroidový film při expozici ovlivňuje spousta okolností, jako například způsob skladování nebo teplota okolního prostředí. Výsledný snímek je tak barevně posunutý a obsahuje spoustu kazů. To se však stává součástí hry. Ona nedokonalost a nestálost přesně odráží torza, která stojí před objektivem.

Tomáš Lébr se představil v Malé galerii poprvé v rámci výstavy *POJDI POLDI*. Na projektu spolupracoval spolu s dalším fotografem Jano Zajícem. Bylo to jedno z prvních vyjádření Tomáše Lébra ke kladenskému industriálu. Samotná vernisáž vyvolala rozruch. Kromě toho, že někteří bývalí zaměstnanci zkrachovalé firmy Poldi brali celou výstavu jako provokaci a hlasitě na ní protestovali, tak i samotné zahájení probíhalo v plynových maskách a ochranných oděvech. Jiří Hanke na tuto událost vzpomíná s úsměvem: „Když jako překvapení pro účastníky vernisáže, cestovali výtahem do zahajovacích prostor, spatřili je do akce nezasvěcení zaměstnanci spořitelny a v domnění, že jde o ohrožení budovy (v té době byla různá oznámení o uložení bomby či zásilky antraxu moderní), začali panikařit. Vše se ale včas vysvětlilo.“

Šimon Vejvančický: Analogem

Tomáš Lébr pracoval na černobílý film, výsledné exponáty pak připravil jako zvětšené kontakty. Na nich je vidět, že už při samotném snímání autor pracoval s vizí, že i umístění určitého motivu na filmovém pásu bude hrát důležitou roli.

Oba autoři se zvoleným způsobem snímání liší, nicméně na společné výstavě se výborně doplňují. Předkládají nám subjektivní pohled na současný kladenský industriál, který se Hanke se svými kolegy pokoušel zaznamenat už v devadesátých letech minulého století v rámci svých workshopů. Tehdy většina provozů ještě fungovala.

Tomáš Lébr: Analogem

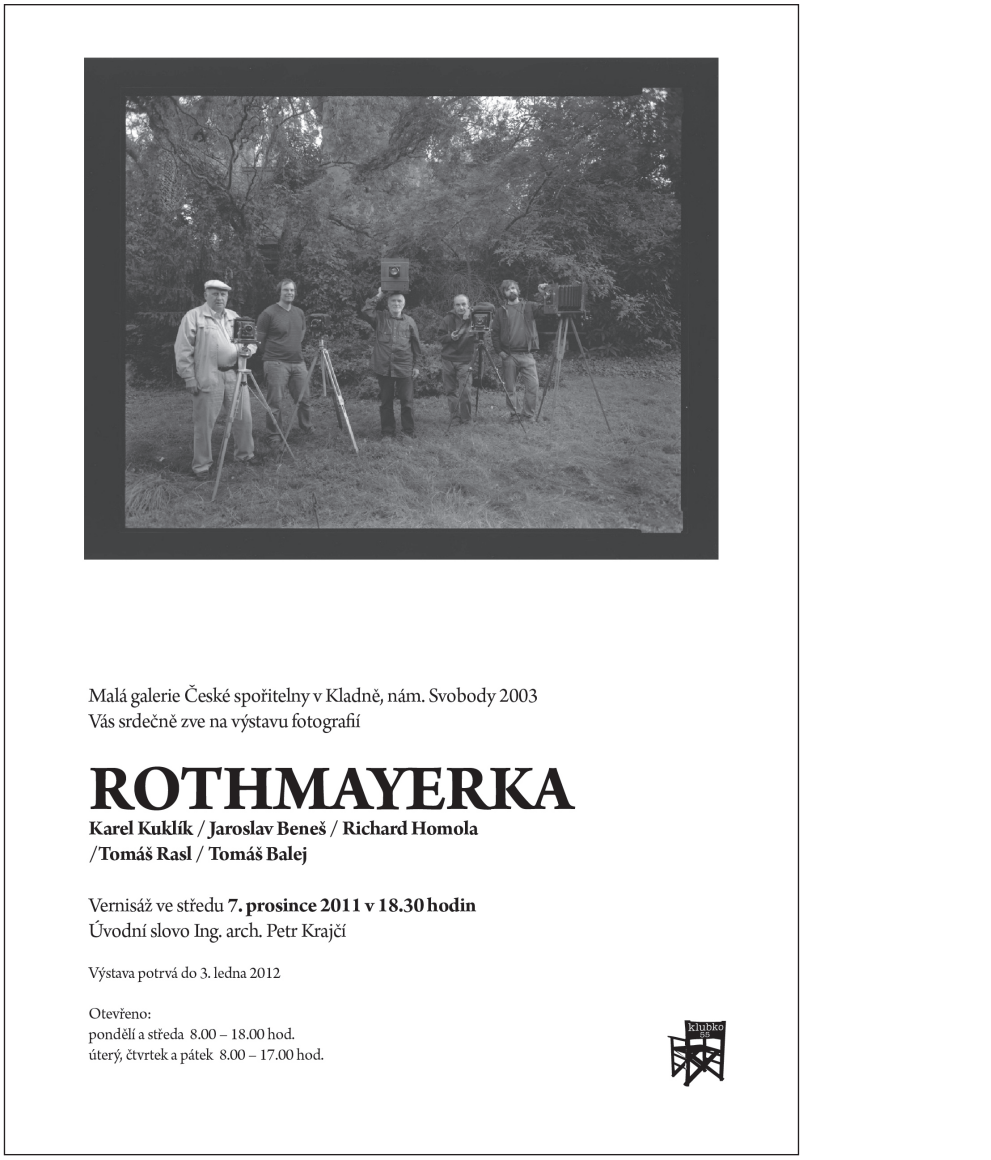
Jiřina Hankeová: Za zrcadlem

Termín: 2. 11. – 6. 12. 2011

Úvodní slovo: Michal Janata

Listopadová výstava Jiřiny Hankeové *Za zrcadlem* přinesla zcela jinou práci v krajině, než v březnu představil Radek Čermák nebo Dagmar Šubrtová v září. Jiřina Hankeová snímala, podobně jako například průkopník barevné fotografie v Čechách Jan Ságl, děj odražený v kalužích nebo vodních plochách. Ságlovi však odraz sloužil pouze jako doplněk k jeho geometrickým kompozicím. Jiřina Hankeová koncept odrazu dotáhla ještě dál. Soustředila se výhradně na krajinu, kterou snímala přes vodní hladinu a následně ji v počítači horizontálně převrátila.

Autorka nám předložila zcela reálné, nemanipulované snímky. Její soubor působí snově, jako by ho namalovali impresionisté, kdyby žili v jedenadvacátém století. Autorka se tímto pozoruhodným souborem vzdáleně vrátila ke svému původnímu uměleckému vyjadřování – malbě.

Rothmayerka

Karel Kuklík, Jaroslav Beneš, Richard Homola, Tomáš Rasl, Tomáš Balej

Termín: 7. 12. 2011 – 3. 1. 2012

Úvodní slovo: Petr Krajčí

Zajímavým projektem se představili v prosinci 2011 Karel Kuklík, Jaroslav Beneš, Richard Homola, Tomáš Rasl a Tomáš Balej, tedy autoři kolem skupiny Český dřevák. Ti se rozhodli zakonzervovat do svých snímků současný stav legendární Rothmayerovy vily v Praze. Tedy místa, které v padesátých letech minulého století zachycoval ve svých fotografiích Josef Sudek, blízký přítel majitele domu Otty Rothmayera.

V Rothmayerově malé zahradě Sudek pracoval na magických cyklech *Procházka po kouzelné zahrádce* a *Vzpomínky*, v nichž mistrovsky využíval denního i umělého světla k vytváření nadčasových děl, která do doby plné napětí, spěchu a neuróz přinášela kus tolik potřebné harmonie, krásy, něhy a klidu.[7]

„Kouzelná zahrádka, to je opravdu kouzelná zahrádka, kde jsem se cejtil jako doma a hrozně rád," komentuje Josef Sudek svoji fotografii několika židlí v protisvětle ve vynikajícím *dokumentu Žít svůj život*, který v roce 1963 natočil Evald Schorm. Mimochodem stejný kontaktní tisk formátu 18 × 24 cm, avšak zrcadlově převrácený, je ve sbírce Moravské galerie v Brně.

Je až s podivem, že se Rothmayerova vila až do začátku jedenadvacátého století zachovala přesně tak, jak ji architekt Josip Plečnik navrhl. O prodeji začala rodina uvažovat v roce 2001. Správcem vily se stala Galerie hlavního města Prahy, jež na rok 2011 naplánovala celkovou rekonstrukci a následné vybudování expozice věnované Otto Rothmayerovi.

Z důvodu plánované rekonstrukce, která pravděpodobně promění genia loci tohoto místa, se po padesáti letech skupina fotografů rozhodla navázat na Sudkovo dílo a začala do vily docházet se svými velkoformátovými

Tomáš Balej

fotoaparáty. Společným pojítkem bylo použití stejné techniky, jakou používal Josef Sudek.

Autoři nekopírovali slavné zátiší a mlhavé záběry zahrady, nýbrž každý po svém se vyjadřoval svým jazykem. Karel Kuklík fotografoval zátiší s lekníny v jezírku, Jaroslav Beneš dynamické geometrické kompozice ve

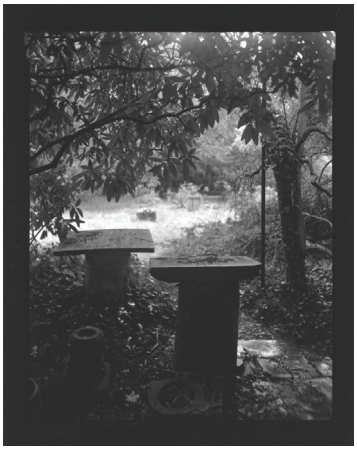
7 Vladimír Birgus, Jan Mlčoch: Česká fotografie 20. Století, nakladatelství KANT, Praha 2010

výrazných tonálních plochách, Tomáš Rasl a Tomáš Balej se věnovali interiéru vily a Richard Homola zachycoval podobná zátiší s betonovými podstavci, jako kdysi Sudek.

Celý projekt zakončený výstavou v Malé galerii má velkou historickou cenu. Pomineme-li uměleckou hodnotu autorských fotografií, povedlo se zachytit proměnu místa (v některých záběrech proměnu po padesáti letech téměř neviditelnou), která zůstane zaznamenána pro další generace.

Karel Kuklík

Richard Homola

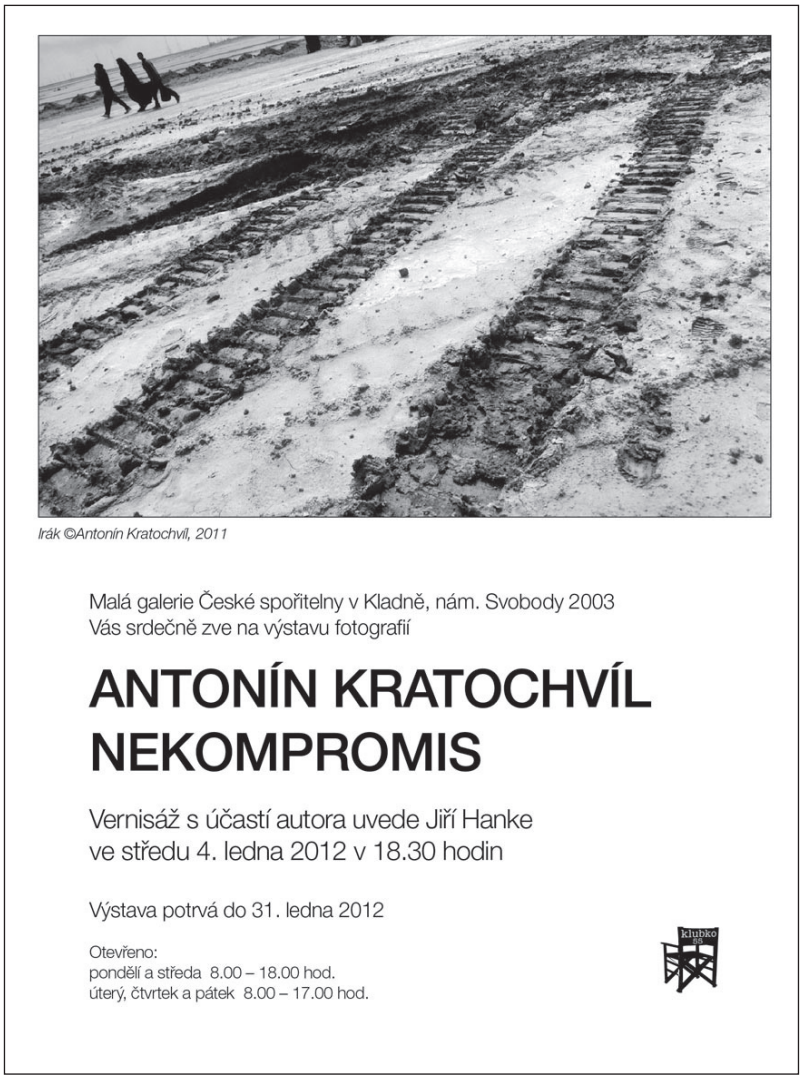
Tomáš Rasl

Jaroslav Beneš

Rok 2012

Špatné vyhlídky s budoucností galerie se naštěstí vyjasnily. Jiří Hanke na popud své rodiny došel k rozhodnutí, že v galerijní činnosti v Malé galerii bude dále pokračovat ve vlastní finanční režii, pokud mu spořitelna prostory nadále poskytne. Vedení kladenské pobočky o pokračování galerie zájem mělo (s tím, že finanční prostředky nemá), a tak 4. ledna 2012 při vernisáži výstavy Antonína Kratochvíla návštěvníky příjemně překvapil zprávou o pokračování galerijní činnosti.

Antonín Kratochvíl: Nekompromis

Termín: 4. – 31. 1. 2012

V lednu 2012 vystavoval v Malé galerii Antonín Kratochvíl výběr fotografií z období 1988–2004. Kromě notoricky známých portrétů Johnyho Deppa a Davida Bowieho představil převážně válečné fotografie např. z Venezuely, Afganistánu nebo Basry.

Antonín Kratochvíl patří mezi nejznámější současné světové fotodokumentaristy. Jeho způsob práce ovlivnil mnoho fotografů a pomohl sblížit dva rozdílné žánry jako je portrét a dokument. Kratochvíl používá převážně širokoúhlé objektivy, kterými fotí nejenom dokumentární snímky, ale i inscenované portréty. Za svůj život fotografoval mnoho slavných osobností, jako například Jeana Reno, Willema Dafoa nebo Keitha Richardse.

Autor při portrétování často využívá geometrii stínů a pohybovou i optickou neostrost, jeho černobílé snímky mají blízko abstrakci. Pracuje s netradičními výřezy a úhly záběru tak, jak kdysi v třicátých letech ruští konstruktivisté v čele s Alexandrem Rodčenkem nebo u nás později Eugen Wiškovský.

V jeho kladenské expozici byly zastoupeny převážně dokumentární záběry z různých válečných konfliktů. Jeho válečné snímky přinášejí intenzivní pocit, že jsme součástí konfliktu. V tomto má blízko k tvorbě spoluzakladatele agentury Magnum Roberta Capy, který tvrdil, že „pokud vaše fotografie nejsou dostatečně dobré, nejste dostatečně blízko." Podobně jako on používal pohybovou neostrost, dobře viditelnou na snímku *Padající republikán* ze španělského konfliktu 30. let minulého století nebo na slavné fotografii z vylodění v Normandii. Kratochvíl už od své rané tvorby často pracuje s nakloněným horizontem a jeho fotografie působí mnohem více dynamicky.

Výstava Antonína Kratochvíla v Malé galerii vzbudila velký zájem, počet návštěvníků vernisáže předstihl veškeré předchozí akce. Záznam ze zahájení natočila Česká televize a byl odvysílán v pořadu Kultura.cz v neděli 15. ledna 2012.

Antonín Kratochvíl (1947)

Narodil se v Lovosicích, kde jeho otec provozoval fotografickou živnost. Ta mu byla v roce 1949 zkonfiskována a celá rodina byla vystěhována do internačního tábora ve Vinoři. Jako syn nepřítele státu nemohl studovat, proto se vyučil zámečníkem. V roce 1967, ještě před narozením syna, utekl přes Jugoslávii do Rakouska. Po emigraci byl v několika utečeneckých táborech, v cizinecké legii a dokonce i ve vězení. Nakonec zakotvil v Nizozemí a na doporučení Vojty Dukáta vystudoval fotografii na umělecké Akademii Gerrita Rietveltda v Utrechtu. V roce 1972 odjel do USA a začal fotografovat pro prestižní noviny a časopisy. Za svůj život získal mnoho světových ocenění a vydal několik knih. V roce 2001 Kratochvíl spoluzakládá s dalšími fotografy (mezi nimi například James Nachtwey) fotografickou agenturu VII.

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám.Svobody 2003
a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

EVŽEN SOBEK
LIFE IN BLUE

Zahájení výstavy
ve středu 1. února 2012 v 18.30 hodin

Úvodní slovo Tomáš Pospěch

Výstava potrvá do 6. března 2012

Otevřeno:
pondělí a středa 8.00 – 18.00 hod.
úterý, čtvrtek a pátek 8.00 – 17.00 hod.

Evžen Sobek: Life In Blue

Termín: 1. 2. – 6. 3. 2012

Úvodní slovo: Tomáš Pospěch

Na válečné fotografie Antonína Kratochvíla navázal Hanke klidnou výstavou Evžena Sobka s názvem *Life in Blue* a představil tak diametrálně odlišný přístup k dokumentární fotografii. Barevný soubor vznikal čtyři roky v prostředí Novomlýnských nádrží. Na rozdíl od fotografií Antonína Kratochvíla je soubor *Life In Blue* postavený na absurditě a lehké ironii a taky sondě do specifické části naší společnosti.

Evžen Sobek se ze začátku své tvorby věnoval především černobílému humanistickému dokumentu, ještě za jeho studií na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, kdy spolupracoval spolu s dalšími studenty, jako například s Tomášem Pospěchem, na velkých fotografických projektech s názvem *Lidé Hlučínska devadesátých let* nebo *Zlín a jeho lidé*. Evžen Sobek se poté odklonil směrem k subjektivnímu dokumentu, který uzavřel v katalogu fotografií z cest s názvem *Ecce Homo* vydaným v roce 2004 s průvodním slovem Vladimíra Birguse. *Ecce Homo* byl jeho poslední černobílý projekt, ve svých dalších souborech už fotografuje výhradně barevně. Cyklus *Life In Blue* vznikal v rozmezí let 2006–2010 a pojednává o podivných volnočasových aktivitách na břehu vodní nádrže Nové mlýny. Lidé do těchto míst jezdí o víkendech a budují si různé bizarní architektonické přístřešky. Svůj druhý domov si vybrali v prostředí, kde není nic jiného, než nekonečná modrá vodní pláň.

Sledujeme oplechované, ručně postavené karavany, různé kompozice s rybami na talíři a zátiší s rádii. Lidé v kloubouclích a pantoflích pózují nebo okopávají improvizovaná políčka vedle svých škodovek. Sonda Evžena Sobka do společnosti nového tisíciletí ukazuje, jakým způsobem jsme schopni trávit volný čas. Cesty za poznáním podnikáme kousek za město, ale je nám tam dobře.

Při pohledu na snímky Evžena Sobka vystavené v Malé galerii mám pocit, že vidím stále ty stejné *Letní lidi*, které dvaadvacet let od roku 1968 dokumentoval František Dostál. Jenom prostředí staré dřevěné plovárny vyměnili za široké pláně Novomlýnských nádrží, kde se svými kamarády, pivem a rybářskými pruty prožívají šťastné chvíle.

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám. Svobody 2003
a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

JOSEF HUSÁK
VE MĚSTĚ

Zahájení výstavy ve středu 7. března 2012 v 18.30 hodin

Výstava potrvá do 3. dubna 2012

Otevřeno: pondělí a středa 8.00 – 18.00 hod.
úterý, čtvrtek a pátek 8.00 – 17.00 hod.

Josef Husák: Ve městě

Termín: 7. 3. – 3. 4. 2012

Po barevném subjektivním dokumentu Evžena Sobka se v Malé galerii objevil dokument černobílý. Josef Husák se představil svým souborem *Ve městě*. Autor v Kladně vystavoval práce, které sahají až do začátku osmdesátých let minulého století. V jeho černobílých snímcích je patrný vliv průkopníků subjektivního dokumentu v čele s Robertem Frankem nebo Williamem Kleinem.

Autor ke své tvorbě podotýká: „Často využívám různé pouliční slavnosti a svátky, ale fotím při nich lidi v pozadí, za scénou. Právě v pozadí za scénou lze ulovit naprosto přirozené situační výjevy bez příkras a sebekontroly. Vím, že takové snímky dnes zrovna neletí, ale pořád si myslím, že zachycení obyčejných nearanžovaných životních situací je jednou z úloh fotografie.“

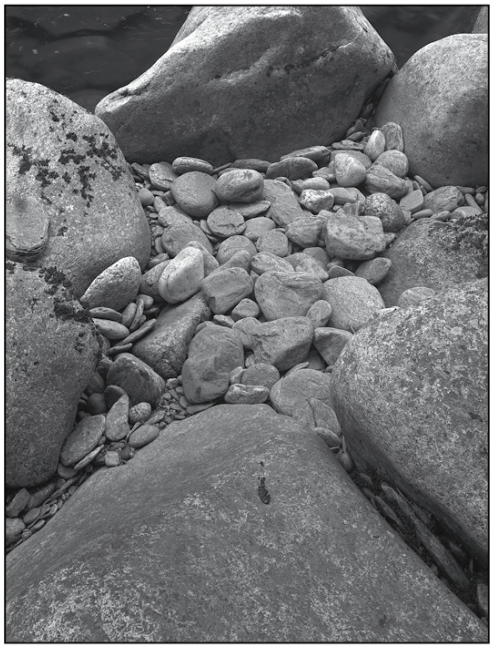
Vladimír Birgus už v roce 1987 komentoval tehdejší práce Josefa Husáka v Revue Fotografie takto: „Josef Husák patří k předním českým představitelům subjektivního dokumentu, směru, který dnes zaujímá stále

významnější pozici v současné tvůrčí fotografii. V současném desetiletí počet našich fotografů, pracujících rozličnými modifikacemi subjektivního dokumentu, vzrostl přímo geometrickou řadou. Je pochopitelné, že s přibývajícím počtem autorů se stále více objevují i čistě formální aplikace některých principů, dochází ke zplanění a zevšednění ještě nedávno objevných postupů.“[8]

Z dnešního pohledu je zajímavé sledovat, jak se za třicet let od publikování této zmínky subjektivní dokument vyvíjel. Zatímco Vladimír Birgus už v průběhu osmdesátých let pomalu směřoval k barevné intepretaci, dokladem budiž jeho snímek z Kyrgystánu z roku 1981, barevné abstraktní plochy se v jeho tvorbě naplno projevují na přelomu osmdesátých a devadesátých let. Avšak někteří jiní autoři principy objevené hluboko v minulém století aplikují dodnes.

8 Revue Fotografie č. 3/1987

Karel Kuklík / Šumava, Vydra

Malá galerie České spořitelny v Kladně,
nám. Svobody 2003

a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

KAREL KUKLÍK
Krajiny návratů

Výstava u příležitosti 75. narozenin autora
bude zahájena ve středu 4. dubna 2012
v 18.30 hodin

Výstava potrvá do 30. dubna 2012

Otevřeno: pondělí a středa 8.00 – 18.00 hod.
úterý, čtvrtek a pátek 8.00 – 17.00 hod.

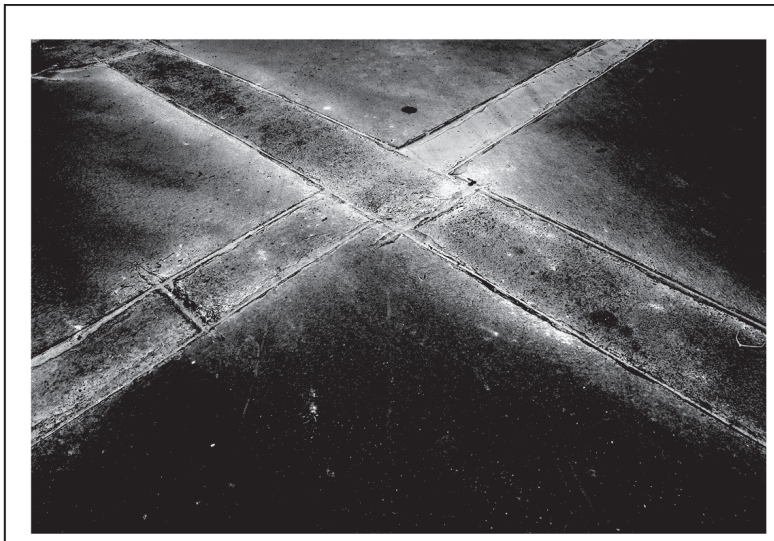
Karel Kuklík: Krajiny návratů

Termín: 4. – 30. 4. 2012

Tři po sobě jdoucí výstavy dokumentárních fotografií přerušila klasická krajinářská práce Karla Kuklíka, který se do galerie vrací počtvrté u příležitosti svých 75. narozenin. Ten se v Malé galerii dříve prezentoval především svými zátišími. Dubnová výstava v roce 2012 byla sestavena z krajin z období od 70. let 20. století do současnosti. Do snímků otiskoval nejniternější obrazy krajiny Mostecka, Šumavy či Třeboňska.

Ve svých odrazech vodní hladiny na rybnících neužíval žádných avantgardních postupů a počítačových experimentů. Jediný jeho efekt je přirozené světlo odražené v přírodě. Kuklík fotografuje nostalgickou tvář různých krajů v protisvětle, v šeru, tak jak kdysi Josef Sudek. Celky doplňují detaily vrásnění vypuštěné přehrady, stébla trávy nebo stromořadí.

Malá galerie České spořitelny v Kladně, nám. Svobody 2003
a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

JINDŘICH ŠPICNER
Po čem si šlapeme

Zahájení ve středu 2. května 2012 v 18.30 hodin

Výstava potrvá do 5. června 2012

Otevřeno: pondělí a středa 8.00 – 18.00 hod.
úterý, čtvrtek a pátek 8.00 – 17.00 hod.

Jindřich Špicner: Po čem si šlapeme

Termín: 2. 5. – 5. 6. 2012

Třetí samostatná výstava Jindřicha Špicnera, s názvem *Po čem si šlapeme*, se opět věnovala jeho hlavním tématům, tedy ornamentu a nalezeným zátiším. Na rozdíl od své výstavy *Přechody* v roce 1990 v Malé galerii, kde fotografoval různé přechody pro chodce a různé paradoxní detaily, si tentokrát autor všímal shluků čar, které silničáři vytvářejí při opravách silnice. Zalitý asfalt se později zasype bílým práškem, který do černobílých snímků vkládá nádech konceptualismu, byť jde opravdu o nalezené zátiší, které završuje nutné technologické dokončení opravy.

Podobnou tematikou se představila v Malé galerii Jiřina Hankeová v roce 2005 v projektech *Pyramidální krajiny* a *Krajiny cestou*. Oba cykly jsou založeny na stejné filosofické myšlence, jako Špicnerův soubor *Po čem si šlapeme*. Tedy na překvapivém pohledu na geometricky posunuté předměty, které v běžném životě většinou míjíme bez povšimnutí. V asfaltu silnice nebo v dlažbě chodníku objevovala autorka, podobně jako Jindřich Špicner, zajímavé struktury. Účinek fotografií znásobuje inscenovaným opakováním, kdy rozdílným

předmětům i strukturám dává jednoduchý, dvourozměrně zploštělý tvar pyramidy. Ve stejném prostředí asfaltu a dlažeb vyhledává metaforické podoby pro další fotografický cyklus *Krajiny cestou*. Obdobné struktury však hledali v šedesátých letech v městské šedi například Emila Medková nebo Jan Svoboda.

Autor ke svému dílu podotýká: „Nechť čarodějové prominou, rád bych si od nich vypůjčil jedno slovo, a to právě ono slovo: čaroděj. To je takový ten s dlouhým vousem, magickým pláštěm a ve špičatém klobouku. Tři obruče v pase vítány. Slovo čaroděj se však znamenitě hodí také pro popis děje, pro popis dění, působeného čarami tedy čaro-děje. Ale možná bude vhodnější říkat tomu čaro-dění, abychom si magiky zbytečně nepohněvali."

A toto „čarodění" je stěžejní v celém souboru. Jindřich Špicner obrací svůj zrak dolů a díky své imaginaci nám předkládá nejen systém čar, ale také zjizvenou krajinu městských cest.

Jindřich Špicner (1947)

Narodil se v Praze, kde absolvoval Vysokou školu chemicko-technologickou. Po ukončení studií byl zaměstnán jako výzkumník ve Výzkumném ústavu potravinářském Praha. Fotografovat začal pod vedením svého otce v roce 1980. Od roku 2002 členem Svazu českých fotografů, v letech 2003 až 2007 byl jeho předsedou. Od roku 2008 fotografuje digitálně.

4 × Kratochvíl

Jaroslav Kratochvíl, Michael Kratochvíl, Antonín Kratochvíl, Wayne Kratochvíl

Termín: 6. 6. – 31. 8. 2012

Na červen vymyslel Jiří Hanke zajímavé rodinné spojení. V červnu až srpnu 2012 se vrací Antonín Kratochvíl do Malé galerie podruhé v rámci výstavy *4 × Kratochvíl*, ale bylo to poprvé, kdy společně vystavovali Antonín s otcem Jaroslavem a se syny Michaelem a Waynem. Právě Wayneovy fotografie, které předkládal u přijímacích zkoušek na prestižní St. Martins School of Art and Design v Londýně, byly důvodem, proč se rozhodl Hanke opět zopakovat koncept společných výstav rodičů a dětí z roku 1994. Poprvé se tak setkala rodina Kratochvílů na společné výstavě.

Z archivu Jaroslava Kratochvíla se zachovalo docela málo fotografií, kdy většinu archivu rodina během Antonínovy emigrace rozprodala nebo zničila. Jaroslav byl klasický komunální fotograf tehdejší doby, který dělal zakázkovou tvorbu. Do roku 1948 vlastnil fotografický ateliér, poté byl zbaven veškerého majetku a vystěhován do internačního tábora.

Antonín Kratochvíl po emigraci v roce 1967 byl v několika utečeneckých táborech, v cizinecké legii a dokonce i ve vězení. Nakonec zakotvil v Nizozemí a vystudoval fotografii na umělecké Akademii Gerrita Rietveltda

v Amsterodamu. V roce 1972 odjel do USA a začal fotografovat pro prestižní noviny a časopisy. Za svůj život získal mnoho světových ocenění a vydal několik knih.

Michael Kratochvíl vyrůstal bez otce, se kterým se setkal až v jeho osmnácti letech. Po roce 1989 pracoval jako asistent u fotografa architektury Ivana Němce ve Frankfurtu a později asistoval i svému otci Antonínovi ve světě.

Nejmladší Wayne Kratochvíl jezdil od malička na workshopy po Toskánsku.[9]

U obou synů Antonína je patrný vliv svého otce. Nejmladší Wayne pracuje ještě s větším abstraktním ztvárněním portrétů a má vztah k malířství, kterému se chce věnovat, naopak Michael má blíže ke klasické humanitární fotografii. V Malé galerii se později ukázal na společných výstavách *Les* (březen 2016) a *Domov* (červen 2017).

Antonín Kratochvíl

Jaroslav Kratochvíl

Michael Kratochvíl

Wayne Kratochvíl

9 Petr Vilgus, Tomáš Hliva, Antoníne, tohle je umění, rozhovor. Časopis Foto č. 3, červen 2012

Lucie Halamíková: Něco

Termín: 5. 9. – 2. 10. 2012

Po úspěšné výstavě rodiny Kratochvílů následovala v září výstava Hankeho dcery Lucie Halamíkové nazvaná *Něco*. Na pozvánce byl vtipně zobrazen název Nic, který Lucie zachytila někde ze zdi. Pro pravidelné návštěvníky byla výstava příjemným překvapením a vyvolala kladné ohlasy.

Lucie Halamíková se v Malé galerii objevuje poprvé. Až doposud se médiu fotografie věnovala pouze sporadicky. Vystudovala hru na klavír na Pražské konzervatoři a následně skladbu na Konzervatoři Jaroslava Ježka. Autorka složila několik skladeb inspirovaných díly několika fotografů. Osobně jsem se s Lucií poprvé setkal, když jsem vytvářel videoprojekce složené právě z těchto interpretací, z nichž asi nejdramatičtější byla k souboru Jiřiny Hankeové s názvem *Trapný pokus o autoterapii*, který mimochodem autorka v Malé galerii nikdy nevystavovala.

Kromě již zmíněného *Trapného pokusu o* autoterapii, vytvořila hudební kompozice pro *Paprsky*, *Petky*, dále pak hudbu k souboru *Infinity* Pavla Baňky a k souboru *Světlo a stín v plynutí času* francouzského fotografa

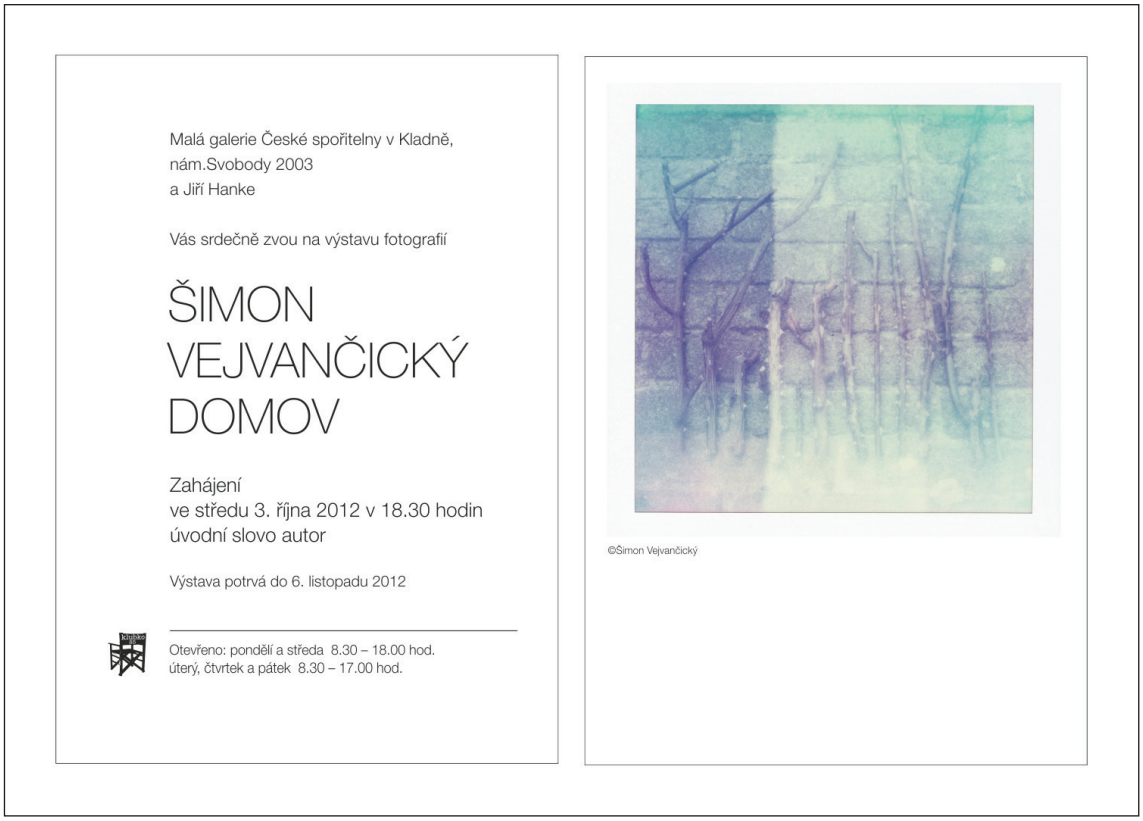
Yanniga Hedela. Tedy autorů, kteří vystavovali své soubory především v Malé galerii. Bylo proto otázkou času, kdy Lucie Halamíková zacílí svoji vlastní tvorbu čistě jen na fotografii.

V její fotografické výstavní premiéře s názvem *Něco* představila své vize, které nalézala v různých vertikálních površích jako například oprýskaných vrat, zdí, hradeb, kde hledala protějšky ze světa fauny i flóry nebo běžných věcí. Sledujeme jednobarevné monochromatické kompozice, občas doplněné barevnými akcenty. Fotografie doplňují popisky, které slouží jako jisté vodítko pro orientaci ve snímcích. Kromě jasné inspirace dílem matky autorky Jiřiny Hankeové, která se strukturám věnuje v několika souborech přímo i přeneseně, sledujeme jisté okouzlení aktivní a strukturální grafikou Vladimíra Boudníka.

Podíváme-li se do historie, toto téma vystihl v meziválečném období Jindřich Štyrský, nalezená zátiší tvořící struktury rozvíjela v šedesátých letech Emila Medková nebo současný konceptuální přístup reprezentuje například Štěpán Grygar.

Šimon Vejvančický: Domov

Termín: 3. 10. – 6. 11. 2012

V říjnu patřila spořitelní galerie Šimonu Vejvančickému, který zde prezentoval své instantní fotografie kladenského industriálu i osobní zátiší. Autor pochází z Kladna. Jako mnoho jeho vrstevníků ho učarovaly industriální stavby nejen svého rodného města. V roce 2008 založil společně s Tomášem Lébrem autorský projekt industryArt, který si klade za cíl zachytit pozůstatky velké průmyslové éry města Kladna.

Na své první výstavě v Malé galerii autor představil kromě industriálních snímků také fragmenty ze svého života. Sledujeme různá nalezená zátiší, zákoutí zahrady plné stromů, prosté pohledy do dílny nebo domácí mazlíčky v nejrůznějších prostředích. Pomocí archaického média nestálého Polaroidu, autor vytvořil sérii různorodých snímků, která však postrádá jednotný rukopis. Vidíme okouzlení ze specifického procesu vzniku instantní fotografie, ale uniká nám obsah. S obdobnou tematikou domova a intimity se lépe vypořádali ve svých pracích například Eva Malúšová, Lenka Bláhová nebo Vladimír Kiva Novotný.

Josef Moucha: Kdo se dá na vojnu…

Termín: 7. 11. – 4. 12. 2012

V pořadí sedmá výstava Josefa Mouchy v Malé galerii s názvem *Kdo se dá na vojnu…* představila snímky, které pořídil během základní vojenské služby ve výcvikovém táboře u vojenského letiště v Mošnově v roce 1982. Svůj soubor z vojenského prostředí Moucha poprvé vystavil v ostravské galerii Fiducia v roce 2009, tedy sedmadvacet let po jeho vzniku. Tentýž rok představili kurátoři Vladimír Birgus a Tomáš Pospěch reprezentativní výběr Mouchových fotografií v rámci výstavy Tenkrát na Východě / Češi očima fotografů 1948–1989, kterou uspořádala Galerie hlavního města Prahy ve spolupráci s Uměleckoprůmyslovým muzeem v Praze v Domě U Kamenného zvonu.

Je to možná vůbec nejlepší fotografické svědectví o základní vojenské službě, které v české fotografii za normalizace vzniklo, a je ojedinělé i v kontextu celé historie české i slovenské fotografie. Jedinou podobnou knihou, která vyšla v roce 1945, byla Abeceda duševního prázdna od Zdeňka Tmeje. Ta však ukazovala život totálně nasazených českých mužů v nacistickém Německu během druhé světové války.

„Jednou týdně bývá stohlavý zástup odváděn do sprch. Mladí muži se v těsných shlucích pod dvacítkou růžic kočkují. Ludvíkovi se nechce ani svlékat. Dusné a slizké prostředí je odporné…“[10]

Velký ohlas, který Mouchův soubor z prostředí výcvikového táboru u vojenského letiště v Mošnově vyvolal, se však bohužel nedotknul jeho pozoruhodné novely z roku 2009 s názvem *Mimochodem*, která vypraví příběh hlavního hrdiny Ludvíka na pozadí tehdejšího vrcholného socialismu. Teprve teď, s odstupem několika let od přečtení ne zcela jednoduchého literárního díla, se mi spolu s Mouchovými fotografiemi z výcvikového tábora

10 Josef Moucha: Mimochodem, nakladatelství Host, Brno 2004.

u vojenského letiště v Mošnově dostává mnohem ucelenějšího obrazu na tehdejší epochu, kterou znám jen z ne zcela objektivních a často zlehčujících filmů natočených po roce 1989.

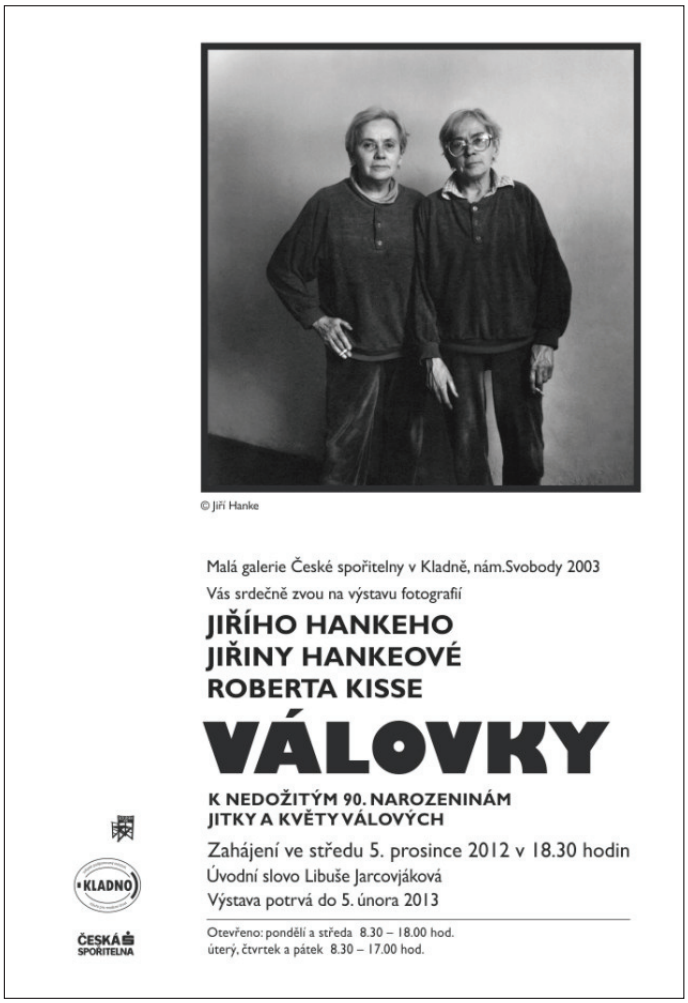
Josef Moucha se v české fotografii pohybuje již zhruba tři desítky let. Za tu dobu se coby fotograf vyvíjel z klasického dokumentaristy až po experimentujícího tvůrce, prozkoumávajícího skladbu fotografického obrazu, zákonitosti a možnosti zobrazování světa a sdělování obsahů skrze fotografii. Mouchovy fotografie vznikaly tak, že na jeden papír zvětšoval části po sobě jdoucích filmových políček. Soubor *Kdo se dá na vojnu…* je dílo naprosto neexperimentující, nezatížené filozofií fotografie. Jde o dokument, který autenticky a bez zbytečného estetizování zachycuje všechny základní fáze vojenské služby. Mouchův soubor *Kdo se dá na vojnu…* vychází v roce 2017 jako součást knihy *Válka za studena* v nakladatelství KANT s předmluvou Vladimíra Birguse a s podtitulem Fotografie ze základní vojenské služby v Československé lidové armádě.

Jiří Hanke, Jiřina Hankeová, Robert Kiss: Válovky 90

Termín: 5. 12. 2012 – 5. 2. 2013

Úvodní slovo: Libuše Jarcovjáková

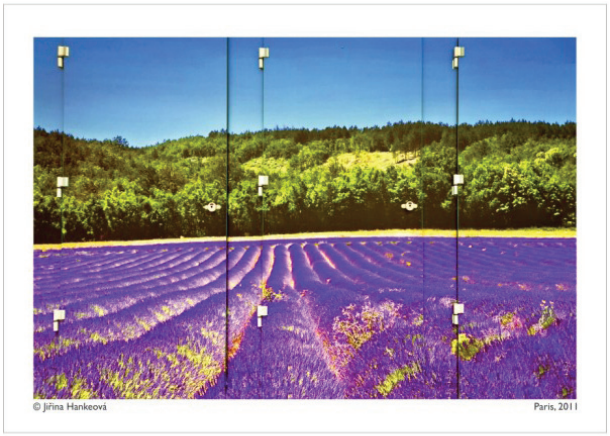
Výrazné kladenské malířky Jitka a Květa Válovy měly každá svou samostatnou výstavu v raných dobách Malé galerie. Obě vystavovaly své pastely. Jitka Válová se prezentovala v listopadu 1985, Květa Válová v květnu až červnu 1986.

Lednová společná výstava byla instalována k nedožitým 90. narozeninám Jitky a Květy Válových, jejímiž autory byl Jiří Hanke, Jiřina Hankeová a Robert Kiss. Úvodní slovo přednesla Libuše Jarcovjáková.

Jiří Hanke prezentoval starší snímky například z projektu otisky generace. Robertu Kissovi se podařilo v roce 2008 zachytit portrét osobnosti Jitky Válové, kdy měl možnost fotografovat v domácím prostředí. Kiss Jitku Válovou vyobrazil v promyšlené obrazové reportáži, ve které nesklouzává ke klišé standardních podobenek. Jeho série vystihuje osobnost této malířky tři roky před její smrtí.

Robert Kiss: Jitka Válová

Rok 2013

Jiřina Hankeová: Banality

Termín: 6. 2. – 5. 3. 2013

Úvodní slovo: Michal Janata

Hudební doprovod: Lucie Halamíková

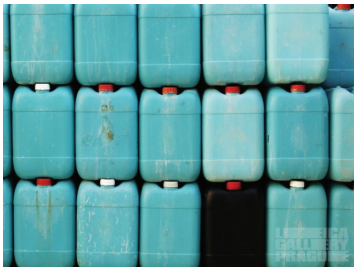
V únoru 2013 po společné výstavě věnované nedožitým 90. narozeninám Jitky a Květy Válových, se představila Jiřina Hankeová opět samostatným souborem, který byl již před tím vystaven ve zúženém výběru v červnu 2012 v kavárně *Leica Gallery Prague*.

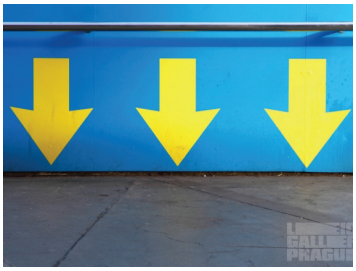
Autorka se v cyklu *Banality* tentokráte chtěla odklonit od malířských tendencí a v duchu Nové věcnosti fotografovat z jejího pohledu všední a bezvýznamné věci opravdu banálně, bez příkras, takové, jaké jsou.

Pokud však fotografie sledujeme v sérii a širším celku, zjišťujeme, že všechny snímky spojuje výrazná práce s barvou. Sledujeme barevné akcenty, monochromatické řešení obrazu nebo například tlumené barevnosti.

Pestré struktury fotografoval začátkem osmdesátých let pozoruhodný barevný experimentátor Dušan Šimánek. V době, kdy se na barevnou uměleckou fotografii pohlíželo stále ještě s despektem, nalézal v tehdejších zdech bouraného starého Žižkova zajímavé souvislosti, které pak shrnul v cyklu *Ticho* (1981–1985).

Pavel Čáp: 10 let 01 den

Termín: 6. 3.–2. 4. 2013

Úvodní slovo: Roman Hájek

Hudební doprovod: Johny a vlaštovky

Kladenský fotograf Pavel Čáp se v Malé galerii představil dvěma navazujícími výstavami. První nesla název *10 let 01 den*, který byl odvozen ode dne úmrtí jeho bratra, od něhož v den vernisáže uplynulo přesně 10 let a jeden den. Druhá výstava z dubna 2016 s názvem *Mlčky se ví, že komunikace proběhla,* formálně i obsahově na březnovou výstavu z roku 2013 navazovala.

V souboru *10 let 01 den* autor představil sérii autoportrétů, které byly vytvořeny vždycky během jediné expozice. Autor prostřednictvím fotografického záznamu vyjadřoval své osobní pocity a stavy. Stěžejní období pro filozofickou rovinu Čápova projektu nastává v roce 2007, kdy podniká osobní životní cestu a na měsíc a půl vyráží sám na putování Egyptem, pouští. Závěr této pouti stráví čtyři dny a noci na Mojžíšově hoře na Sinaji, kde se věnuje pozorováním hor, světla a proměny jako takové. Zde vznikají jeho první úvahy o světle jako o možném vyjadřovacím prostředku pro sdělení myšlenky.

Jak autor sám podotýká: „Rok 2009 přináší první experimenty se světlem jako cíleně tvůrčím prvkem v obraze. Následuje technické dolaďování a optimalizace celého procesu vzniku fotografie, které stále pokračuje stejně jako přirozený vývoj každého z nás.“

Fotografie Pavla Čápa mají blízko k land artu. Ve svých snímcích často používá světelné malby, se kterými pracuje například Jan Pohribný. Ten se však výhradně věnuje krajinářské fotografii, i když se silným filozofickým pozadím. Ze *Slovenské nové vlny* má k Čápově tvorbě pravděpodobně nejblíže například Miro Švolík nebo Kamil Varga. Avšak o různé konceptuální hry se na začátku šedesátých let pokoušel fotograf, výtvarník a tvůrce animovaných filmů Jiří Toman. O zachycení času jako vyjádření změny a dějovosti ostatně vypovídají jeho novoroční hry a různé konceptuální akce s letopočtem psaným do temné noci prskavkami, na ploše opatovické elektrárenské odkalovací nádrže roličkou papírové pásky do kalkulačky nebo letopočtem vyrytým holí ve sněhu, napsaným stříkající dětskou pistolkou, vyrytým do kůry stromu a mnohé další.[11] Tyto fotografie však dlouhou dobu stály mimo hlavní fotografické dění, protože za Tomanova života vzniklo jen velmi málo zvětšenin a většina díla zůstala na negativech.

Zkoumání vlastního nitra a smyslu existence se v současné době věnuje mnoho autorů, ať už se jedná například o stále neuzavřené téma intimity. Práce Pavla Čápa do tohoto širokého spektra svou promyšlenou jednotnou linií tvorby s jasným duševním základem zcela jistě patří.

Pavel Čáp (2006)

Narodil se a celý život žije v Kladně. V roce 2006 absolvoval Dopravní fakultu ČVUT v Praze, souběžně tři roky studoval na Institutu tvůrčí fotografie Filosoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě.

11 Jiří Toman: fotografie, ed. Vít Bouček a Martin Dostál, Pražský dům fotografie a nakladatelství KANT, 2006

Rudolf Jung: Stromovka

Termín: 3.–30. 4. 2013

Rudolf Jung představil v dubnu 2013 pražskou Stromovku na klasických analogových fotografiích. Krajině se věnoval i při svém prvním zastavení v Malé galerii v březnu 2009. Tehdy byla jeho námětem noční krajina v prostředí Baltického moře. Voda, mraky, obloha, stopy civilizace, to byly komponenty půlnočních fotografií nasnímaných ve Slowiňskim Parku Narodowem.

Na dubnové výstavě v Malé galerii opustil mořské prostředí a představil svým pohledem pražskou Stromovku, kterou dokumentuje posledních deset let. Podobně jako v minulém souboru autor předkládá obraz, který vzniká v pozdních hodinách, když už park většina návštěvníků opustila.

Rudolf Jung o Stromovce říká: „Je to park s historií, která sahá někam k 10. století. Z mého pohledu a zájmu je Stromovka místem nejen historickým, ale i místem pasivního i aktivního odpočinku mnoha obyvatel Prahy. Je to park, kde je TO „genius loci“. Jsou zde zákoutí a rozsáhlé louky, kde lze najít úžasné krajinné kompozice.“

A právě Genius Loci se autor pokusil zachytit na svých fotografiích. Vidíme park v mlžném oparu nebo detaily stromů a krajinu kultivovanou člověkem. V Jungových fotografiích je patrný vliv Josefa Sudka, Jana Reicha, Karla Kuklíka nebo Josefa Ptáčka, který parkům věnoval celý samostatný cyklus.

„Mezi stromy se dá chodit ve skutečnosti nebo jen tak, v mysli. Obojí je dobré. Na lavičku se dá usednout imaginárně nebo doopravdy, pocítit její chlad, vlhko a vnímat mlhu okolo sebe, temné siluety stromů, dětský křik v dálce, do sebe zaklesnuté milence opodál, a nebo jenom nekonečnou, tichou samotu,“ popisuje náladu Jungových fotografií fotograf Petr Zhoř.

Bratři Kuklíci: Fotografie

Termín: 2. 5.–4. 6. 2013

V Malé galerii České spořitelny v Kladně vystavovali své práce bratři Petr a Pavel Kuklíkovi, synové známého fotografa Karla Kuklíka. Přestože jsou oba vzděláním fotografové, fotografické práce tvoří jen menší část jejich umělecké tvorby. Petr Kuklík (1960) se již přes třicet let systematicky věnuje kresbě a malbě, které vystavoval na mnoha domácích i zahraničních výstavách. V letech 1990–2001 působil jako odborný asistent v ateliéru malby Akademie výtvarných umění v Praze. V Malé galerii vystavoval černobílé kontakty 13 × 18 cm z let 1978 až 1979. Námětem jeho fotografií byla minimalistická geometrie, která má blízko k abstraktní grafice.

Karel Dvořák v roce 1980 o jeho práci napsal: „Petr Kuklík manifestuje řád vnitřní čistoty a vysokou estetickou náročnost, čímž také definuje povahu své výtvarné výtvarnosti. Tak vznikají zkoumavě se opakující konstrukce téměř deskriptivního řádu. Všednost, volený stav reality zůstává dán, ale fotografický apel se přesouvá víc a víc k filozofičtějším otázkám. Zdůrazňování čistoty a jednoduchosti objektů můžeme považovat za víru, ale také za memento. To pak také určuje jeho volbu objektů až na systém, na řeholi etického řádu.“

Pavel Kuklík (1963) vystudoval Katedru fotografie FAMU. Věnuje se literatuře a v posledních letech se vrací ke svému původnímu řemeslu truhláře ve výtvarně koncipovaných nábytkových objektech. V Malé galerii vystavuje práce ze tří období, let 1987–1988, 2006–2007 a 2012–2013. V jeho fotografiích převažují zátiší, která fotografoval různými technikami od klasické černobílé fotografie až po fotografie pořízené telefonem iPhone. O svých zátiších Pavel Kuklík říká: „Jsou součástí většího konceptu, který zahrnuje jak moji literární, tak nábytkovou tvorbu. Proto se některé obrazové motivy objevují i v mých knihách a některý nábytek je součástí mých fotografií.“

Jaroslav Vyšín: Cesty k horizontům

Termín: 5. 6. – 2. 9. 2013

V červnu na abstraktní výstavu bratří Kuklíků navázala výstava Jaroslava Vyšína z Českého středohoří *Cesty k horizontům*. Autor pochází z Kladenska, z jehož severní části je kraj dobře viditelný. Všechny vystavené fotografie nesou výrazný rukopis, který se vyprofiloval během jeho dlouholeté fotografické praxe.

Vyšín se ve své tvorbě dlouhodobě věnuje industriálnímu prostředí a krajině, což potvrdil na své minulé výstavě v Malé galerii v lednu 2007 s názvem *Dvojí svět*. Pro tuto expozici vybrali Vyšín s Hankem kolekci snímků, ve které spojili svět přírody a svět průmyslu a předložil srovnávací dvojice snímků lesních bukových velikánů s kladenskými poldovskými komíny. Hladké kmeny stromů tyčících se k nebi, zvýrazněné širokoúhlými objektivy, silně připomínaly tvary hutních komínů.

Naopak při této výstavě snímal krajinu především teleobjektivy. V jeho krajinách se kopce „srazily“ na geometrické útvary. Sledujeme ladné křivky, které leckde připomínají tvary ženského těla osvícené

sluncem v průběhu dne. Tento zúžený pohled na krajinu nesklouzává ke kýčovitým záběrům, ale předkládá autorovu jasně ucelenou vizi.

Mezi účastníky vernisáže byla řada známých kladenských fotografů, včetně Oldřicha Pernici, který stál ve fotoklubu u počátků Vyšínovy výtvarné fotografické tvorby.

Foto: Zdeněk Kuchyňka

Michael Hanke: Cirkus

Termín: 4. 9. – 1. 10. 2013

V září 2013 se poprvé v Malé galerii představil syn galeristy Jiřího Hankeho Michael s cyklem *Cirkus*. Fotografovat začal teprve rok před tím, do té doby se ho fotografie moc nedotýkala. Až ve svých 40 letech nasadil ostrý kurz. Za svým tématem jezdil půl roku do Cirkusu Jo-Joo.

Svůj úplně první soubor, který Michael Hanke nasnímal, byly *Garáže* (*Garáže* byly vystaveny v Malé galerii až po výstavě *Cirkus* v prosinci 2013 v rámci společné výstavy s jeho sestrou Lucií Halamíkovou s názvem *Ten to maže do garáže*). Tehdy fotografoval pouze struktury a lidé se v jeho snímcích neobjevovali. Dokumentární empatii však naplno zúročil ve svém druhém barevném souboru *Cirkus*, ve kterém nastínil svůj budoucí jednoznačný rukopis. Hanke své dokumentární snímky staví na schopnosti vcítit se do prostředí, které si

postupně podmaní. Vyobrazení protagonisté nemají stud a před kamerou se tváří zcela přirozeně, autor je představuje v zákulisí, během běžných každodenních činností.

„Snímek dítěte, kterého maminka cvičí, aby byl dobrý artista… Už jenom tato fotografie vás vnoří do příběhu cirkusového prostředí a je to ta fotografie, která se mně prvně vybaví, když se řekne Michael Hanke," říká Veronika Souralová, statutární ředitelka soutěže Czech Press Photo, ve které získal Michael Hanke 2. cenu v roce 2013 v kategorii Umění a zábava.[12]

„On je hodně citlivý, a právě tím se dokáže vcítit do situace, kterou fotografuje a navíc je hodně cílevědomý. Takže tahle zarputilost a cit jsou základní motivy, aby takhle fotografoval," popisuje Michaelovy vlastnosti otec Jiří Hanke.[13]

Cirkus očaroval i jednoho ze zakladatelů skupiny Český dřevák Jana Reicha, který pracoval na jaře 1964 jako dělník v Cirkusu Evropa a o rok později v Cirkusu Kludský. Během těchto turné po Slovensku a Moravě pořídil skvělé fotografie principálů, artistů a krotitelů v jejich přirozeném prostředí.

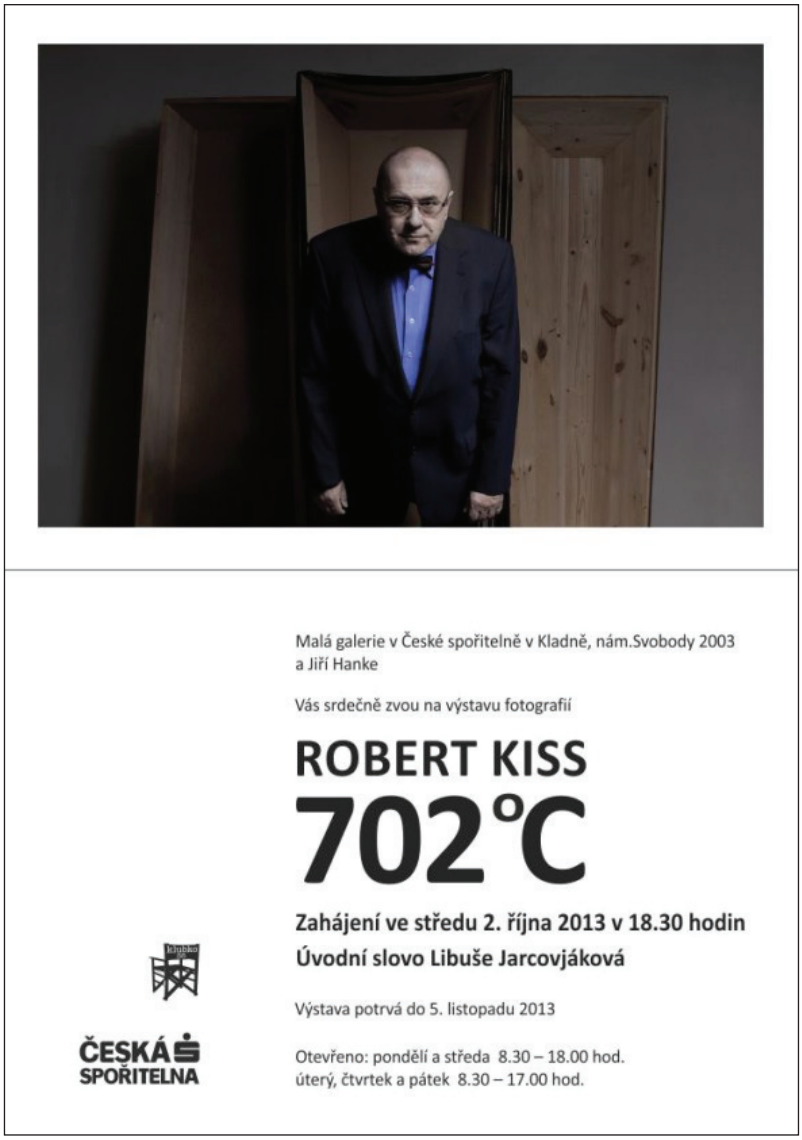

12 Česká televize: Gejzír, premiéra 26. 4. 2018, dostupné on-line: https://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10805121298-gejzir/218562235000011/obsah/616210-michael-hanke

13 Tamtéž.

Robert Kiss: 702 °C

Termín: 2. 10. – 5. 11. 2013

Robert Kiss se v Malé galerii v listopadu 2013 prezentoval podruhé. Navázal na svoji výstavu *Diplomat / hotel dvou tváří*, ve které představil zaměstnance a zákulisí jednoho pražského hotelu. Princip portrétu a nalezeného zátiší aplikoval i ve svém souboru týkajícího se pohřebnictví s názvem *702 °C*.

Sledujeme podobný rukopis. Autor si portrétované staví k předem promyšlenému pozadí, které hraje důležitou roli. Kamenné tváře zaměstnanců, které se dívají přímo do objektivu, umocňují již tak ponuré téma. Zátiší s rakvemi, kyticemi a stropními větráky ve chladných vykachlíkovaných místnostech vypadají jako kulisy z nějakého hororu.

Autora k tématu přiměly dvě okolnosti. Během pohřbu svého dědečka v kostele si jeho rodina nechala asi hodinu před obřadem otevřít rakev, aby se s ním naposledy rozloučila. Robertova maminka si udělala poslední fotografii. Když ji po několika dnech viděl, všiml si, že zemřelý vypadal spokojeně, jako by spal a v tu

chvíli se Kissovi vrátily krásné vzpomínky na svého dědečka. Druhým impulzem byla možnost fotografovat ve specifickém ústavu, který v té době jako jediný v Evropě vlastnil licenci na provozování moderního balzamování.

Robert Kiss vysvětluje: „Všechny knihy, dokumenty a fotografie, které o tomto tématu dosud vyšly, včetně mojí práce, se snaží o demystifikaci současného pohledu na smrt jako takovou. Snaží se prolomit tabu této problematiky se zachováním důstojnosti jak k tématu, tak k portrétovaným. A jak jinak lze něčeho takového dosáhnout bez faktografického podání zpráv o tomto tématu?“

Autor nám svá témata představuje velice uvěřitelně a promyšleně s filozofickým základem. Ať už jde o zákulisí hotelu, kde se hlavními aktéry stávají řadoví zaměstnanci nebo podivný ústav, který na smrt nahlíží z docela odlišného úhlu, než jsme zvyklí my.

Výstava se zapsala do historie galerie tím, že byla předčasně ukončena. „Vedení spořitelny mě požádalo o její sejmutí, protože téma prý vadilo klientům i zaměstnancům. Po dohodě s autorem jsme žádosti spořitelny vyhověli a po zbytek termínu zbyly jen prázdné rámy,“ vysvětluje Hanke.

Robert Plant Foto © Ivan Prokop

Malá galerie v České spořitelně v Kladně,
nám. Svobody 2003

a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

IVAN PROKOP
muzika

Zahájení ve středu 6. listopadu 2013
v 18.30 hodin
Vystoupí Andrea Kudrnová a Sean Barry

Výstava potrvá do 3. prosince 2013

Otevřeno: pondělí a středa 8.30 – 18.00 hod.
úterý, čtvrtek a pátek 8.30 – 17.00 hod.

ČESKÁ SPOŘITELNA

Ivan Prokop: Muzika

Termín: 6. 11. – 3. 12. 2013

Soubor s názvem *Muzika* představuje sérii portrétů muzikantů, které autor dlouhodobě fotografuje během vystoupení. Ivan Prokop nevyhledává zákulisí, jeho doménou je hlavní scéna. Soustředí se převážně na výrazy ve tváři a nepoužívá pohybových a optických neostrostí. Své aktéry snímá dlouhoohniskovými objektivy. Ivan Prokop ve svých fotografiích neexperimentuje a svůj pohled předkládá víceméně popisně.

Ivana Prokopa (1954) provází po celý život muzika. V sedmdesátých a osmdesátých letech byl aktivistou Jazzové sekce svazu hudebníků, v níž se podílel na realizaci publikací a tiskovin. Spolupracoval také na organizaci festivalu Pražské jazzové dny. Od roku 1991 do roku 2005 pracoval na výtvarné a vydavatelské koncepci hudebního vydavatelství Bonton (později Sony BMG Music Entertainment).

Lucie Halamíková a Michael Hanke: Ten to maže do garáže

Termín: 9. 12. 2013 – 24. 2. 2014

Společná výstava dětí Jiřího Hankeho a Jiřiny Hankeové – Lucie a Michaela – s názvem *Ten to maže do garáže,* představila dva soubory, které se týkají automobilů a garáží. Název výstavě dala stará stolní hra, kterou oba ještě jako děti rádi hrávali: „Hru *Ten to maže do garáže* jsme měli doma jako děti oba, já i moje žena Jiřina. Po nás tuto hru rády hrály i naše děti Michael a Lucie. Dnes se s ní baví naše vnoučata Vojta a Vítek," popisuje Jiří Hanke.

A s hravostí se setkáváme rovněž v jednotlivých souborech. Ten první, *Garáže* od Michaela Hankeho, je svým způsobem obrazový projekt, který mapuje vizuální různost ve stejnosti. Autor fotografoval v hustě obydlených oblastech, jako jsou například sídliště, různá plechová garážová vrata. Vždy používal stejný úhel

záběru i ohniskovou vzdálenost. Tímto souborem Michael Hanke začínal svou fotografickou kariéru. Tehdy se ještě na jeho snímcích neobjevují žádní lidé.

Hankeho *Garáže* připomínají cyklus jeho sestry Lucie Halamíkové s názvem *Něco*, kterým autorka rovněž debutovala na poli fotografie a vystavila jej v Malé galerii v září 2012. Tehdy se jednalo rovněž o struktury, které autorka nacházela kole sebe. Lucie v rámci společné výstavy *Ten to maže do garáže* ukázala cyklus s pracovním názvem *Auta*. Autorka fotografovala pohledy do zadních oken osobních automobilů, které jsou jakousi sondou do naší rozmanité povahy. Sledujeme různá nalezená zátiší, která o majitelích lecco odhalují.

Zadní okénko auta sehrálo důležitou roli i v souboru *By the Way* poslkého absolventa Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě Grzegora Klatky. Ten nasnímal skrytou kamerou, umístěnou na zadním okénku svého automobilu, pomocí dálkové spouště portréty řidičů, kteří za ním stáli v koloně nebo na semaforech.

Michael Hanke: Garáže

Lucie Halamíková: Auta

Rok 2014

Vít Šimánek: Fotografie 2003–2013

Termín: 5. 2. – 4. 3. 2014

Úvodní slovo: Tomáš Pospěch

Rok 2013 otevřel v Malé galerii Vít Šimánek fotografiemi z let 2003–2013. Vít Šimánek patřil na přelomu devadesátých let a začátku prvního desetiletí k nejvýraznějším studentům Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě. Jeho rané experimenty během studií vystřídala zkušenost a snaha o vizuální sdělnost v jeho dokumentárních snímcích. Na výstavě byly představeny dva samostatné soubory.

Černobílý cyklus *Urban Zone* (2003–2013) je výběrem z cest do evropských měst v Holandsku, Polsku, Itálii a Rumunsku. Autor snímky pořizoval na malý kinofilmový formát, který umožňuje pohotové snímání. Jeho

subjektivně laděné snímky zachycují každodenní pouliční život. Nepodávají nám však informativní záznamy o konkrétních místech, ale ukazují zobecněné metaforické svědectví.

Barevné fotografie ze souboru *Slzy Božího Daru* pojednávají o stopách sovětské armády, která odsud musela odejít po roce 1989. Dnes už zrušený vojenský výcvikový prostor Milovice-Mladá vznikl už pro účely rakousko-uherské armády, využívala jej vojska československé armády, Wehrmachtu a po roce 1968 sovětská armáda. Vít Šimánek nesleduje jenom fragmenty z dob přítomnosti okupačních vojsk, ale fotografuje život, který se do těchto míst postupně navrací. Šimánek prochází torza opuštěných budov a fotografuje novodobé válečníky, kteří uvnitř s maketami bojových zbraní tráví volný čas. Při návštěvách fotografa vyniká především jeho opuštěnost, všudypřítomná stísněnost sugerující zakázanou zónu ze Stalkera nebo oblasti kolem Černobylu a ožívá vzpomínka na prapodivnou historii několika posledních desítek let[14].

Oba vystavené soubory jsou důkazem toho, jak se za poslední roky vyvinulo Šimánkovo vyprávění. Nesklouzává k banálním a popisným svědectvím, kterými se často prezentují jeho kolegové fotografové z českých deníků. Jeho výstava v Malé galerii budiž toho důkazem.

Vít Šimánek: Urban Zone

Vít Šimánek: Slzy Božího Daru

14 Tomáš Pospěch, úvodní panel výstavy.

Almanach Asociace profesionálních fotografů ČR

Termín: 5. 3. – 1. 4. 2014

Úvodní slovo: Stanislav Pokorný, předseda Asociace profesionálních fotografů

Asociace profesionálních fotografů ČR se představila v březnu svým prvním Almanachem, souborem autorských archivních tisků od 26 vybraných autorů. Každý z vystavených autorů byl představen jednou fotografií. Expozice měla salonní charakter a neměla společné téma, ale byla v ní zastoupena i řada kvalitních děl.

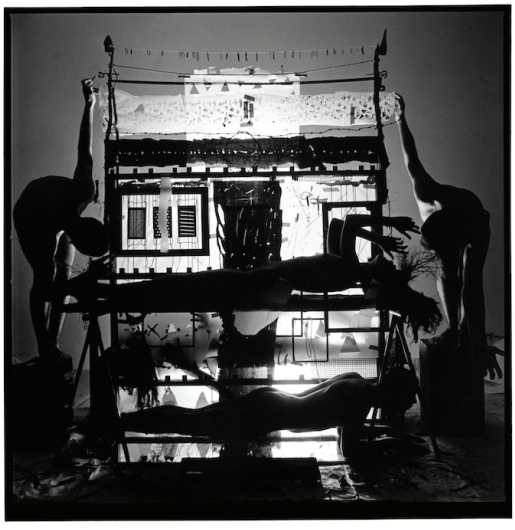
Vladimír Birgus

Zdeněk Lhoták

Jiří Hanke

Rudo Prekop

Jan Pohribný

Rodinné balení

Termín: 2. 4. – 6. 5. 2014

Dubnové sedmdesáté narozeniny oslavil Jiří Hanke v Malé galerii výstavou Rodinné balení. Využil všech sedm členů rodiny, kteří se všichni zabývají fotografií, a sestavil kolekci ze snímků svého otce Jiřího, svých, jeho ženy Jiřiny, jejich dětí Michaela a Lucie a vnuků Dominika a Vojtěcha.

Jiří Hanke senior vystavoval soubor *Děčínsko*, Jiří Hanke vybral pro *Rodinné balení Otisky generace* mé rodiny, Jiřina Hankeová představila černobílé fotografie z různých zátiší a zákoutí, Michael Hanke vystavil volné barevné street fotografie z různých evropských měst, Lucie Halamíková fotografie ze souboru *Hodiny baletu*, Dominik Hanke své fotografie z letecké série a Vojtěch Halamík vítězné fotografie ze soutěží *Kladno a barva*, *Kladno a zeleň* a dalších.

Počátky všemu dal otec galeristy Jiřího Hankeho Jiří Hanke senior (1911–1980), který Hankeho juniora do tajů fotografie zasvěcoval již od útlého dětství. „Od té doby jsem samozřejmě fotografoval, avšak ne programově, tak jako každý druhý, na dovolené, různé události v rodině. Sám otec za svého života nikdy své fotografie nevystavoval. Tvořil pouze pro svoji niterní potřebu. Převážně krajinářskou fotografii, portrét, hlavně rodinný," vzpomíná Hanke. První výstavu mu Hanke zorganizoval až rok po jeho úmrtí, k výročí jeho nedožitých sedmdesátin, v roce 1981. Další, rozsáhlejší výstavu, pak k nedožitému 100 výročí narození, v roce 2011.

Jiří Hanke se fotografií začal cíleně zabývat až po svatbě. Žena Jiřina se věnovala malbě a kresbě. Hanke, v té době kytarista v beatové skupině Barclay, nechtěl zůstat pozadu a chtěl také tvořit. Malba Hankemu dle jeho slov nešla a tak se věnoval kolážím z časopiseckých materiálů. Později, někdy v roce 1975, poté co se stali se ženou členy kladenské tvůrčí skupiny Atelier ´74, si za svůj vyjadřovací prostředek vybral fotografii.

Jiřina Hankeová (1948, rozená Kettnerová) později ke své výtvarné činnosti přibrala také fotografii a poezii. Uspořádala několik samostatných fotografických výstav u nás i v zahraničí*: Trapný pokus o autoterapii* (asi nejznámější soubor, ve kterém obrazově reagovala na své deprese), *Pyramidální krajiny / Krajiny cestou*, *Trávy* (fotografie a kresby), *Petky, Cyklické krajiny*, *Banality*, *Totéž jako jiné* a vystavovala i na významných kolektivních výstavách, například *Hluboká tajemnost TAO* (kurátorka Věra Jirousová), *Vnitřní okruh* v současné české fotografii (kurátor Vladimír Birgus). Vydala sbírky poezie Co s tím, Chlorofyloví lidé, Akrylová poezie, Jiné pohledy a Zahodit město za záda.

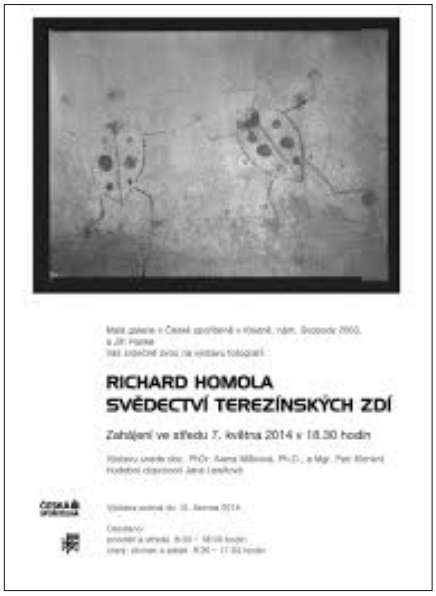
Dcera Lucie (1976), provdána Halamíková, se věnovala od dětství hudbě, posléze vystudovala hru na klavír na Státní konzervatoři v Praze a následně skladbu na Konzervatoři Jaroslava Ježka. Tam si pro svou závěrečnou práci vybrala některé Hankeho fotografie, ke kterým složila hudbu (Fotoimprese pro klavír, vibrafon a saxofon). Následně složila skladby inspirované několika soubory fotografií Jiřiny Hankeové:

Trapný pokus o autoterapii, *Paprsky*, *Petky*, hudbu k souboru *Infinity* Pavla Baňky a k souboru *Světlo a stín v plynutí času* francouzského fotografa Yanniga Hedela. Většina skladeb odezněla v živém provedení při vernisážích těchto autorů. Později se rozhodla i sama věnovat fotografii a vytvořila rozsáhlý soubor s názvem *Něco* (vystaveno 2012), následně soubor s pracovním názvem *Auta* (vystaven 2014 pod názvem *Ten to maže do garáže*, spolu s bratrem Michaelem), cyklus *Hodiny baletu* (vystaven 2015), *Gymnasté* (vystaven 2017 pod názvem *Ve zdravém těle zdravý duch*, spolu s bratrem Michaelem).

Syn Michael Hanke (1972) se od mládí zajímal hlavně o informační technologie a počítače. Vystudoval proto Vysokou školu ekonomickou se zaměřením na tento obor, kterému se dosud profesně věnuje. V roce 2013 nějaký čas pobýval u Hankeových doma, v rekonvalescenci po operaci, a při té příležitosti se probíral rozsáhlou fotografickou knihovnou. A získané informace padly na úrodnou půdu. Pořídil si kvalitní kameru a započal se s plným nasazením věnovat fotografování. Jako první téma si vybral garáže, kdy sledoval „různost ve stejnosti“ na nespočetném množství garážových vrat. Soubor pak byl spojen s auty jeho sestry (vznikaly odděleně, nezávisle na sobě) ve výstavní kolekci *Ten to maže do garáže*. Své velké téma našel následně v cirkusovém prostředí Českého národního cirkusu Jo-Joo. Tento soubor pod názvem *Cirkus*, byl oceněn ve fotografické soutěži Czech Press Photo 2013 druhou cenou v kategorii Umění a zábava. Následovaly soubory *Senioři – taneční zábavy* (1. cena v soutěži Czech Press Photo 2014 v kategorii Umění a zábava), *Šachy – turnaje mládeže* (2. Cena World Press Photo, kategorie Sport), *Letecký den*, *Karmelitky*, *Plesová sezóna*, *Pohřební služba*, *Den na dostizích*, *Věrná garda*, *Pólo klub*.

Dominik Hanke (1997), Michaelův syn, je náruživým spotterem. Letadla jsou jeho vášní (zvažuje po ukončení gymnázia studia v leteckém oboru). Své fotografie pravidelně publikuje na internetovém portálu *Planes* a i časopisecky, kdy získal i některá ocenění. Ve fotografických soutěžích pořádaných Magistrátem města Kladna a Sládečkovým vlastivědným muzeem v Kladně získal v letech 2010 (téma *Kladno a zeleň*) a 2011 (téma *Kladno a voda*) první ceny a 2012 (téma *Kladno a barvy*) cenu druhou v kategorii do 18. let. V roce 2013 první cenu v kategorii dospělých (nad 16 let) na téma *Kladno – pozapomenutá zákoutí*.

V téže soutěži se účastnil svými fotografiemi i další vnuk, syn Lucie, Vojtěch Halamík (2004) a v letech 2012 (téma *Kladno a barvy*) a 2013 (téma *Kladno – zapomenutá zákoutí*) získal v mladší kategorii vždy první místo.

Richard Homola: Svědectví terezínských zdí

Termín: 7. 5. – 10. 6. 2014

Hudební zahájení: Jana Lewitová

Třetí výstava Richarda Homoly v Malé galerii představovala silnou výpověď. Po výstavách *Pražské mosty* (červen 2010) a *Mácháč* (červenec 2011) připravil *Svědectví terezínských zdí*. Velkoformátovou kamerou snímal kresby zachované na zdech terezínského ghetta, které tady jeho obyvatelé nedobrovolně zanechali. Součástí instalace byly i úryvky z poezie obyvatel z téže doby. Výstavu zahájila sugestivním vystoupením Jana Lewitová.

Čistě informativní svědectví vězňů tehdejšího ghetta má důležitou historickou hodnotu. Záznamy na zdech vypovídají o lidech, kteří neměli žádnou jistotu, jestli se dožijí příštích dnů. Tyto stopy nenávratně mizí díky času a stavebním úpravám místa.

Autor předpokládá, že na každého bude asi působit něco jiného: „Pro mne jsou nejsilnější fotky typu: kostrbatým písmem naškrábaný nápis ‚máma', který jsem našel na jedné půdě 50 centimetrů nad podlahou, nebo slepé zrcadlo v absolutně temném a vlhkém sklepě."

Petr Zhoř: Portréty

Termín: 11. 6. – 29. 8. 2014

Petr Zhoř ve své třetí výstavě v Malé galerii představil portréty významných umělců. Poprvé vystavoval výběr ze své fotografické tvorby v květnu 1994. Své druhé zastavení měl v Kladně v květnu 2005 se souborem *Noc*, kde se prezentoval prací se světlem v abstraktních kompozicích a násobných expozicích, které autor vytváří od roku 1983 po současnost. Výsledný snímek vznikne složením mnoha fotografií do jedné. Na jeho červnové výstavě z roku 2014 byly zastoupeny portréty významných českých umělců – například Karla Nepraše, Vladimíra Preclíka, Jiřího Sopka, Michaela Rittsteina, fotografa Jana Saudka a dalších. Snímky vznikaly jen tak mimochodem, pro osobní potřebu.

Petr Zhoř: Jan Saudek

Petr Zhoř (1948)

Narozen v Praze, Vystudoval SPŠ ve Vsetíně (1967) a fotografii na FAMU v Praze. Nyní pracuje jako volný fotograf v Praze. Je členem Asociace profesionálních fotografů ČR a FotoFora Praha.

Jiří Vurma: Američané

Termín: září 2014

Úvodní slovo: Craig Morgan

V září 2014 uvedl Jiří Vurma svou čtvrtou výstavu v Malé galerii. Souborem *Američané* opět ukázal, jak umí bezprostředně komunikovat s fotografovanými osobami.

První autorova výstava proběhla v listopadu 1997. V listopadu 2003 navázal tematicky nevyhraněným souborem na rozhraní dokumentu a portrétu. Při svém třetím zastavení v říjnu 2009 představil *Portréty z cest*. Na výstavě byly zastoupeny snímky z Rumunska, USA nebo například Česka. Vurma si s fotografovanými rád povídá a dokáže tak odvést pozornost od fotografování. Tím se dostane blíž a lidé jsou mnohem více bezprostřední. Čtvrtá výstava Jiřího Vurmy v září 2014 ukazuje tváře současné Ameriky. Autor předkládá klasické nearanžované podobenky s čelním pohledem do kamery.

Jiří Vurma (1946)

Vyrostl v Litoměřicích. Po sovětské okupaci v roce 1968 emigroval do Curychu, kde jako nekvalifikovaný pracovník zažádal o azyl. Absolvoval tamní uměleckou průmyslovku a poté pracoval jako průmyslový a reklamní fotograf. Od roku 1989 se věnuje volné tvorbě a učí na výtvarných školách v Aarau a Curychu. V letech 2006–2015 působil jako městský fotograf ve městě Aurau. Je autorem několika významných publikací.

Kamila Berndorffová: Mojí cestou

Termín: 1. 10. – 4. 11. 2014

Další cestovatelská výstava v Kladně představila Indii a její obyvatelé, kam Kamila Berndorffová odjíždí na zimu. Její fotografie nejsou povrchním turistickým snímkováním, ale hlubší výpovědí o tamních tradicích a zvycích. Autorka v Indii pracuje na dokumentárním projektu, který dlouhodobě mapuje společnost a její postupné proměny.

Od té doby jezdí do této země na několik měsíců v roce. Vytváří zde rozsáhlý dokument o životě tamní společnosti a jejích postupných proměnách. Její cyklus se vyhýbá turisticky exponovaným místům. V popředí stojí příběh člověka, zasazený do kulis exotické krajiny. Děj, který by byl v písemné formě nejspíš

nepochopitelný, nám autorka předkládá v brilantní vizuální zkratce. Indie je země plná rozporů a těžkých životních osudů. V autorčině podání však svědectví působí docela optimisticky.

„Jsme bez varování vtaženi do centra dramatických dějů, divokých a tajemných obřadů, očarováni gejzíry opulentní i střídmé barevnosti, nezvyklými vjemy tvarů, gest a výrazů, ale současně i konejšeni výjevy všelidsky důvěrně známými. Fotografka jako by právě zde, v Indii, nalezla potvrzení svého dosavadního vnímání světa. Podstatnou roli tu hraje především silný smyslový prožitek a okouzlení přítomným okamžikem, nesčetnými tvary a oslepující a mnohotvárnou barevností, ale také jakési těžko uchopitelné vlání, které nicméně divák okamžitě sdílí jako jakési vyjádření své vlastní představy o tom, co je přitažlivé, něžné, jemné i snad hrubě syrové, avšak velmi často nad pomyšlení krásné," popisuje autorčino dílo Ivana Capoušková.[15]

15 Ivana Capoušková: Mojí (indickou) cestou, úvodní slovo k výstavě Kamily Berndorffové.

Michael Hanke: Senioři

Termín: 3. 12. 2014 – 3. 2. 2015

Úvodní slovo: Daniela Mrázková

Souborem *Cirkus*, za který Michael Hanke získal druhé místo v soutěži Czech Press Photo v kategorii Umění a zábava, se autor natrvalo usídlil na poli dokumentární fotografie. A cyklem o tanečních zábavách seniorů, který představil v Malé galerii v prosinci 2014, svůj reportážní talent potvrdil znova.

„Michael Hanke získal po roce ve stejné soutěži první cenu, a to za po všech stránkách pozoruhodnou sérii snímků o seniorech na tanečních zábavách. Ještě teď před sebou vidím členy mezinárodní poroty, jak se

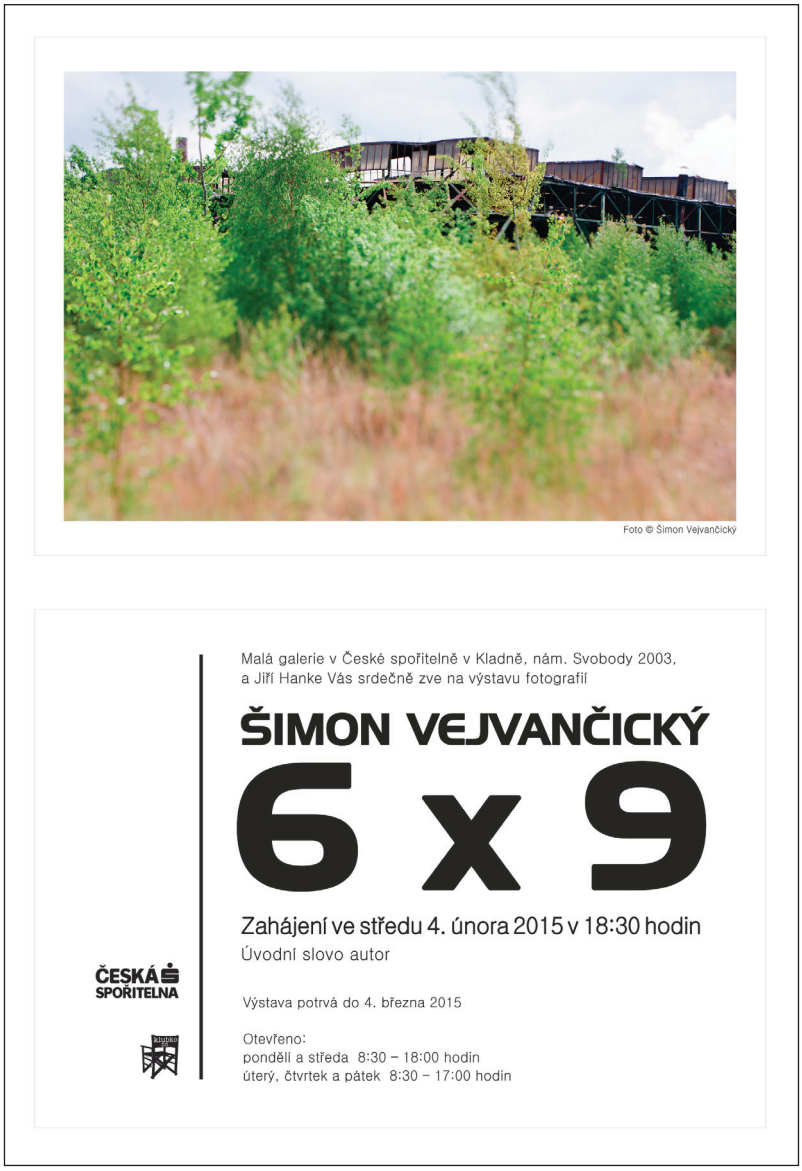
nad těmito snímky bavili, jak jejich vtip a něžné člověčenství oceňovali," komentovala vítězné fotografie v soutěži Czech Press Photo 2014 v kategorii Umění a zábava Daniela Mrázková.[16]

Taneční zábavy, různé oslavy a večírky byly námětem mnoha fotografů i v minulosti. Mikrosvět vesnické komunity, téma tak blízké například Jindřichu Štreitovi, mapoval Miroslav Pokorný přes patnáct let. Jeho Tancovačky, výběr snímků z let 1973–1978, měly premiéru v pražském Činoherním klubu na podzim v roce 1978 a představily se v rozšířeném souboru i v Malé galerii v roce 2003. Nebo zmiňme úžasné svědectví Jana Jindry, ve kterém zaznamenával v letech 1982–1984 bizarní večírky v hotelu Jalta.

Michael Hanke od počátku sází na magii autenticity, v žánru dokumentu a reportáže působí vždy velice silně. Autor staví na důkladné znalosti tématu a prostředí a má schopnost zachycené okamžiky převést do poutavého vyprávění. Hankeho doménou jsou příběhy obyčejných lidí, a stává se tak součástí české humanitární fotografie v čele s Jindřichem Štreitem, Karlem Cudlínem, Pavlem Diasem nebo Tomkim Němcem.

16 Úvodní slovo Daniely Mrázkové při zahájení výstavy dne 3. 12. 2014.

Rok 2015

Šimon Vejvančický: 6 × 9

Termín: 4. 2. – 4. 3. 2015

Ve své premiéře v Malé galerii v říjnu 2012 se Šimon Vejvančický představil svými instantními snímky ze svého domovského prostředí a několika industriálními záběry. V únoru 2015 navázal čistě industriálním souborem s názvem *6 × 9*, který je odvozen od velikosti filmového středoformátového fotoaparátu, kterým celý soubor zaznamenával.

Tato série začala vznikat v létě 2013, kdy po okouzlení Polaroidem zůstal věrný analogovému snímání, ale přešel od instantní fotografie na platformu klasického negativu. Využíval přitom fotoaparát s možností naklonění roviny filmu, která umožňuje tvůrčím způsobem zasahovat do hloubky ostrosti dané scény.

V jeho snímcích nalézáme rychle mizející stopu kladenského industriálního prostředí. Rozpadající se haly, ze kterých se dávno vytratil život, zarůstají zelení. Sběrači kovů urychlili rozpad tehdejší průmyslové slávy. Na rozdíl od současného trendu takzvaného Urban Exploration, nebo-li zkráceně Urbex, kdy se lidé do těchto objektů vydávají fotografovat kýčovité a líbivé snímky, zůstává autor popisný, v tom dobrém slova smyslu. Dokumentuje bez příkras a zbytečných manýr to, co zanedlouho zmizí.

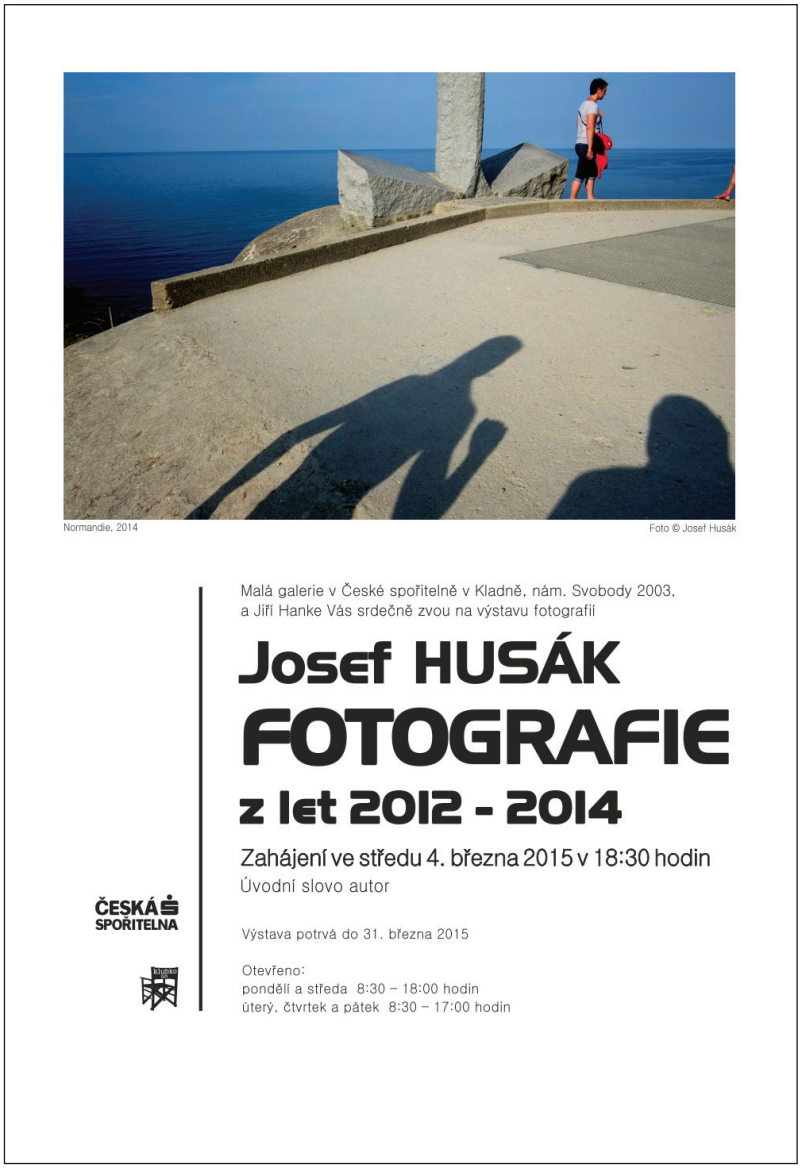

Šimon Vejvančický: 6 × 9

Josef Husák: Fotografie z let 2012–2014

Termín: 4. 3. – 31. 3. 2015

Josef Husák navázal svou březnovou výstavou na předchozí subjektivní černobílý soubor. V posledních letech, s přechodem na digitální techniku, fotografuje už většinou barevně. Ze snímků se vytrácí informativnost a reálný záznam děje, naopak do popředí se dostává účinek barevných ploch. Autorovy nové snímky vystavené v Malé galerii mají nejblíže k tvorbě Vladimíra Birguse a jeho cyklu *Cosi nevyslovitelného*. Josef Husák je členem Asociace profesionálních fotografů, v rámci které se představil na společné výstavě v březnu 2014 v Malé galerii.

Foto © Lucie Halamíková

Malá galerie v České spořitelně v Kladně,
nám. Svobody 2003,
a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

Lucie Halamíková

HODINY BALETU

Zahájení ve středu 1. dubna 2015
v 18:30 hodin

Úvodem vystoupí žákyně
Baletní školy Jurije Slypyče

ČESKÁ SPOŘITELNA

Výstava potrvá do 5. května 2015

Otevřeno:
pondělí a středa 8:30 – 18:00 hodin
úterý, čtvrtek a pátek 8:30 – 17:00 hodin

Lucie Halamíková: Hodiny baletu

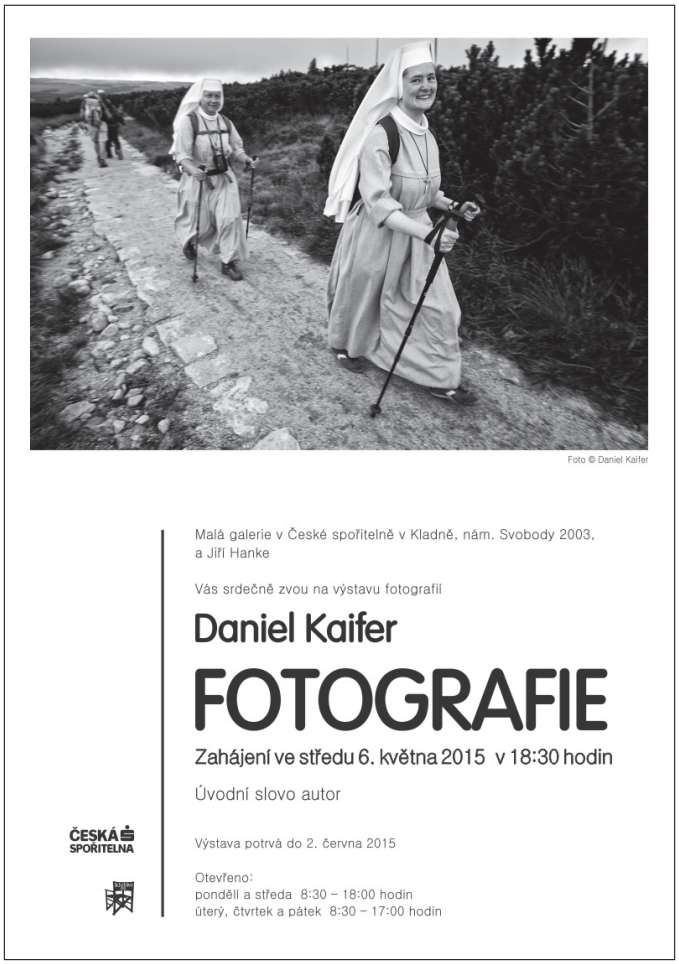
Termín: 1. 4. – 5. 5. 2015

Na *Hodinách baletu*, které autorka vystavila v květnu 2015, pracovala od roku 2014. Po barevných strukturách ze září 2012 představila dokument z prostředí několika baletních škol. Zaznamenávala tak práci s dětmi a výchovu mládeže pro eventuální budoucí profesi baletního umělce.

Lucie ve svém souboru nepopisuje tvrdý dril, vyčerpání, či různé pocity euforie nebo frustrace mladých tanečníků, nýbrž ukazuje odlehčenou sondu do prostředí specifické subkultury. Autorka své snímky pořizuje jako nezávislý účastník děje. Na rozdíl od souboru *Gymnasté*, vystavené v rámci společné expozice se svým bratrem v Malé galerii v listopadu 2017, byla z fotografií cítit jistá odtažitost. V tomto cyklu je Lucie k tématu mnohem blíže fyzicky i přeneseně.

Sport je aktuálně ve fotografii velmi populární. Dříve striktně vyhranění výtvarní fotografové stírají pomyslnou hranici mezi sportovní a výtvarnou fotografií. Zajímavý soubor s názvem *Swimming Pool* představila slovenská fotografka Mária Švarbová v roce 2014, která na inscenovaných snímcích zachycuje sportovce v bazénech v éterických a snových malířských obrazech. Za tento soubor obdržela první místo v soutěži Hasseblad Masters 2018 v kategorii Art.

Soubor *Hodiny Baletu* Lucie Halamíkové byly vystaveny v rámci soutěže Czech Press Photo 2014 na Staroměstské radnici v Praze.

Daniel Kaifer: Fotografie

Termín: 6. 5. – 2. 6. 2015

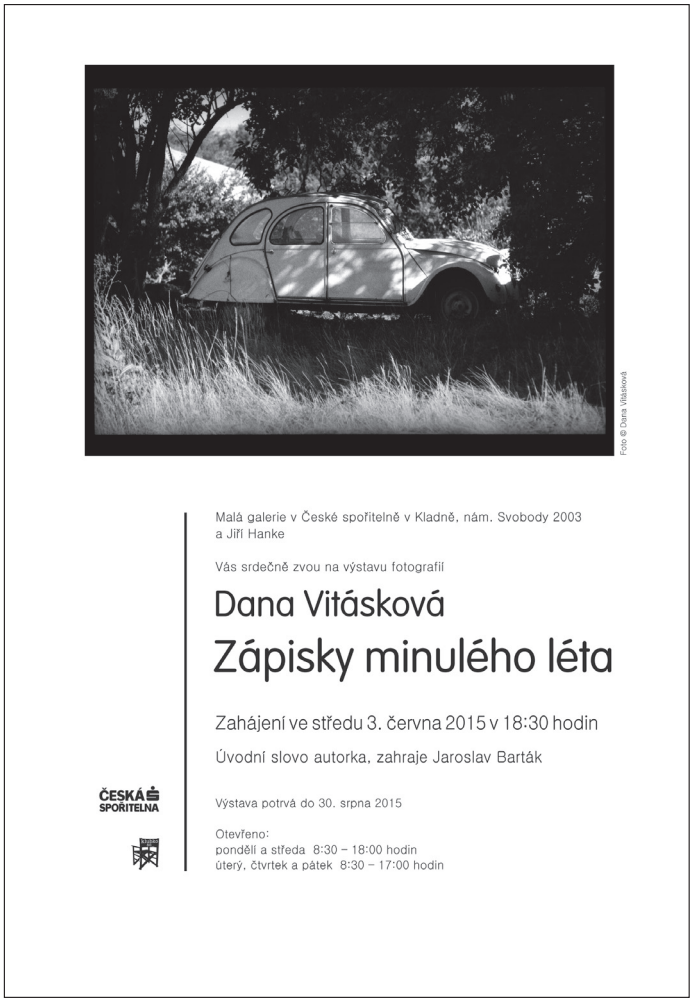
Úvodní slovo: autor Daniel Kaifer

Květnová výstava Daniela Kaifera nahlédla do prostředí Šumavy, především do oblasti Horské Kvildy, kde trvale žije. Černobílé portréty obyčejných lidí v interiérech i exteriérech autor fotografoval převážně širokoúhlými objektivy. Daniel Kaifer se narodil v Písku a převážnou část své tvorby se věnuje černobílé reportážní fotografii.

Daniel Kaifer: Fotografie

Dana Vitásková: Zápisky minulého léta

Termín: 30. 6. – 30. 8. 2015

Úvodní slovo: autorka Dana Vitásková

Červnová výstava v Malé galerii patřila Daně Vitáskové a její krajině, kterou snímala především ve Francii. Autorka se věnuje nakladatelské činnosti a ve svém volném čase příležitostně fotografuje na svých cestách. Její černobílý informativní deník působí ne úplně celistvě, střídají se krajinářské snímky, zátiší s dokumentem bez výrazné jednotící linky.

„Život s fotografií mě těší, je to nekonečné tajemství fotografického obrazu a jeho sdělení. Mísí se mi příběhy tvůrců a herců. Jsem vděčná těm, kteří se nechávají fotografovat, aby tak společně se mnou podávali zprávu o tomto světě, jehož malý kousek mohu díky fotografii poznávat," uvádí ke své tvorbě.

Dana Vitásková (1955)

Vystudovala fotografii na Střední uměleckoprůmyslové škole v Brně. V roce 1990 zakládá s partnerem Michalem Tůmou nakladatelství *Fotomida* v Českých Budějovicích, které vydává výtvarné obrazové publikace zaměřené především na české autory, jako například Miroslav Myška, Vilém Reichmann, Jan Šplíchal, Taras Kučynskyj nebo Jan Reich.

Dana Vitásková: Zápisky minulého léta

Rudolf Prekop: Světlo / zátiší

Termín: 2. 9. – 6. 10. 2015

Jeden z nejvýraznějších autorů takzvané Slovenské nové vlny Rudolf Prekop vystavoval v září výběr ze dvou souborů *Světlo* a *Zátiší*. Celoživotní tvorba Rudolfa Prekopa se neustále vyvíjí a jeho cykly se vzájemně proplétají. V rámci své první výstavy v Kladně autor představil jak rané fotografie ještě z dob studií na FAMU, kde se svými slovenskými kolegy vytvořili ojedinělý imaginativní směr, tak i současné existenciální hledání světla formované v cyklu *Světlo*.

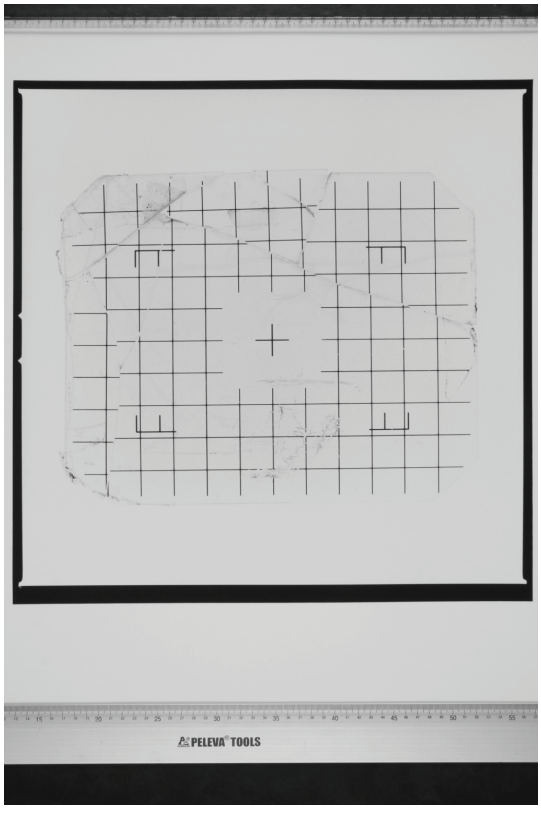
Tvorbu Rudolfa Prekopa, potažmo celé takzvané Slovenské nové vlny osmdesátých let, můžeme stavět v protikladu k inscenované a aranžované fotografii předešlé dekády, kterou reprezentovala například brněnská skupina EPOS, založená několika žáky K. O. Hrubého na brněnské Lidové škole umění. Dramatické snímky starých zřícenin a panelových domů snímané širokoúhlými objektivy ve spojení s teatrálními portréty vystřídaly odlehčená zátiší plná vtipu s nádechem erotiky.

Prekop už ve svých začátcích často jako rekvizity využíval lidské tělo a své snímky dodatečně upravoval ve fotokomoře. Práce se světlem a pohybovou neostrostí dávala fotografiím snovou a nadpřirozenou atmosféru.

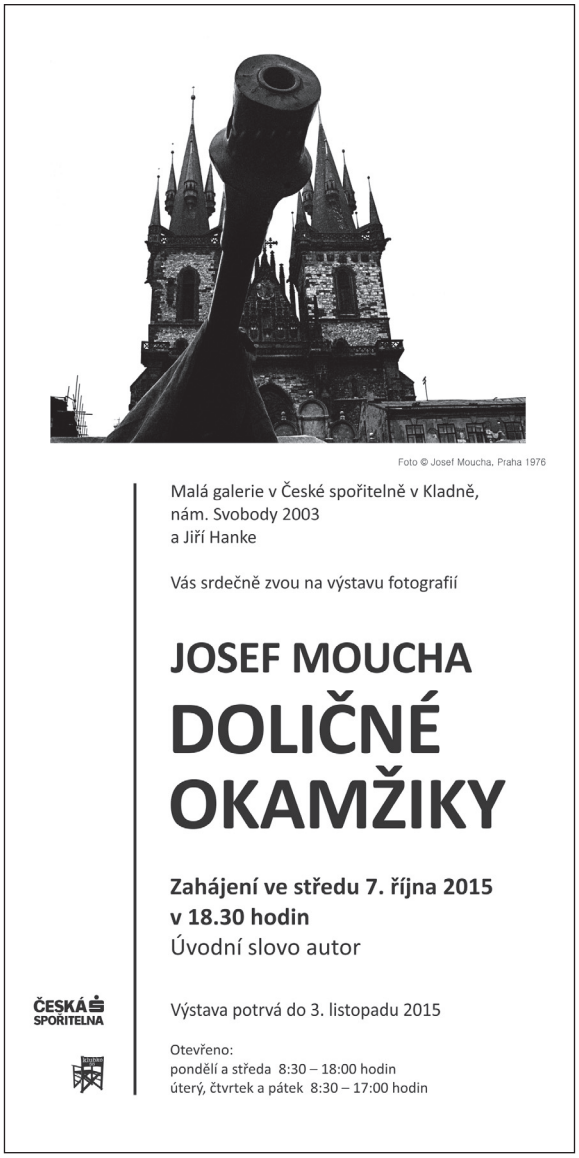
V nejnovějších pracích Rudy Prekopa vidíme znatelný postup k hlubokým myšlenkám hledání podstaty života ve vesmíru. Podobně jako František Drtikol, který ve své pozdní tvorbě světlo od svých modelek pomalu odvracel směrem ke svému nitru a hledal duševní rovnováhu, tak Prekopovo světlo stále častěji utíká do vesmíru do míst, kde při Velkém třesku vlastně vzniklo. Z jeho snímků se vytratilo tělo i světelné křivky. Sledujeme přímé černobílé kompozice na rozhraní světla a tmy, plné různých interpretací.

Josef Moucha: Doličné okamžiky

Termín: 7. 10. – 3. 11. 2015

Úvodní slovo: autor Josef Moucha

Ve své osmé kladenské výstavě se vrací k negativům, které pořídil v letech sedmdesátých a osmdesátých, tedy do doby reálného socialismu. Nefotografoval však pouze v tehdejším Československu, ale pro srovnání procestoval s fotoaparátem téměř všechny státy tehdejšího socialistického bloku. Šeď a jednotvárnost tehdejšího života působí ve všech navštívených státech, ať už to je Polsko, Maďarsko, Německá demokratická republika, Bulharsko či samotná Moskva. Ve zvětšeninách z negativů formátu 6 × 6 centimetrů i z kinofilmů šlo od začátku o doklady toho, jaký doopravdy je oficiálně vychvalovaný socialismus.

Výstava *Doličné okamžiky* patří do pásma autorových reminiscencí *Na vlastní stopě*. Nejstarší momentky, které pokládá za nosné, pocházejí z poloviny 70. let. Jedná se o fotografie z českých zemí a z cest mezi

Baltickým a Černým mořem, uskutečňovaných hlavně autostopem nebo vlakem. V ironicky laděných snímcích předkládá divákům absurditu tehdejších totalitních režimů.

Josef Moucha říká: „Rád jsem se toulal. Zdánlivě jsem s fotoaparátem jen tak bloumal ulicemi, měl jsem ale cíl. Doličné okamžiky zněl už pracovní název. Lovil jsem momenty, které by u pomyslného soudu mohly svědčit jako dokladový materiál o praxi údajně reálného socialismu. Nejstarší momentky, které pokládám za nosné, pocházejí z druhé poloviny sedmdesátých let. Snad vyjadřují víc, než jsem zatím dokázal postřehnout. Mým úkolem není fotografovat to, co vidím, ale to, co vím, vytane pojednou…“

Josef Moucha (1956)

Josef Moucha žije v Praze, kde vystudoval gymnázium (1975) a Fakultu žurnalistiky Univerzity Karlovy (1980). Od té doby uspořádal řadu osobních i kolektivních výstav. Od sedmdesátých let se zabývá volnou fotografií. V druhé polovině osmdesátých let působil jako oborný asistent v oboru fotožurnalistika na škole, kterou sám absolvoval. Nyní je docentem Institutu tvůrčí fotografie Filozoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě. Patří k spoluzakladatelům Aktivu volné fotografie (1989) a galerie Pražský dům fotografie (1991). Knižně publikoval s dalšími autory mimo jiné titul *Alternativní kultura / Příběh české společnosti 1945–1989* (2001) a katalog *Fotogenie identity / Paměť české fotografie* (2006). Samostatně vydal eseje k teorii technických obrazů *Zážitek arény* (2004), stati o umění a klasicitě *Obrazy z dějin fotografie české* (2011), *Antologii české fotografie ze sbírky skupiny PPF* (2013). Uspořádal a textově doprovodil monografie a knižní katalogy několika osobností z historie i současnosti oboru: Alfons Mucha, František Drtikol, Jaroslav Rössler, Josef Sudek, Josef J. Šechtl, Jan Lukas, Eva Fuková, Milan Pitlach, Jiří Hanke nebo třeba Vladimír Židlický. Vystavuje od osmdesátých let. V roce 2017 vydává v nakladatelství Kant knihu *Válka za studena* s předmluvou Vladimíra Birguse a s podtitulem Fotografie ze základní vojenské služby v Československé lidové armádě.

Chowara, Kerala, Indie, 2005 Foto © Ladislav Drezdowicz

Malá galerie v České spořitelně v Kladně, nám. Svobody 2003
a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

LADISLAV DREZDOWICZ

DOJMY Z INDIE

Zahájení ve středu 4. listopadu 2015 v 18:30 hodin
Úvodní slovo autor

Výstava potrvá do 2. prosince 2015

Otevřeno:
pondělí a středa 8:30 – 18:00 hodin
úterý, čtvrtek a pátek 8:30 – 17:00 hodin

ČESKÁ SPOŘITELNA

Ladislav Drezdowicz: Dojmy z Indie

Termín: 4. 11. – 2. 12. 2015

Úvodní slovo: autor Ladislav Drezdowicz

Ladislav Drezdowicz se s Jiřím Hankem seznámil ve Švýcarsku. Jejich přátelství vyústilo v několik Drezdowiczových výstav v Malé galerii. Ta první s názvem *Švýcarské capriccio*, realizovaná v červenci 1992, představila autorův subjektivní pohled na Švýcarsko. Na jednotlivých černobílých snímcích nevidíme malebné krásy hor a různých přírodních scenérií, tak jak by se v euforických polistopadových dnech dalo očekávat, nýbrž humorně laděné momentky, plné skrytých významů a absurdit. Druhá výstava ostravského rodáka s názvem *Tropical* ukázala v červenci 2000 jeho dokumentární fotografie ze světových tropických oblastí.

Název Drezdowiczové třetí výstavy v Malé galerii v listopadu 2015 s názvem *Dojmy z Indie* trochu klame. Dle autorových slov, při jeho cestách prý „… nešlo příliš o to, sbírat dojmy o této zemi. Sledoval jsem spíše jednu stopu: život Dalitů, neboli Nedotknutelných, v dnešní moderní Indii. A protože 200 milionů Dalitů je roztroušeno po celé zemi, byl jsem donucen cestovat z jednoho konce země na druhý, a při tak dlouhých a náročných cestách jsem samozřejmě pozoroval dění, které mně doprovázelo jak ve městech, tak v rurálních oblastech."

Drezdowicz se do Indie dostal jako učitel angličtiny na tamní dívčí škole. Navštívil mnohá místa v odlehlých oblastech v Gudžarátu, Radžastánu, Uttar Pradeši a Biháru, kde kvůli negramotnosti a neinfomovanosti lidé o svých právech nic nevědí. Pod podobně těžkým údělem bojují o svou existenci i rybáři na Malabarském pobřeží. Nedostatek ryb a zastaralá forma rybaření, ač na pohled velmi romantická, sotva uživí rodiny rybářů.

Autor vyobrazuje zemi rozporů, zmítanou náboženskými či klimatickými extrémy docela popisně. Avšak v tomto případě je sdělení důležitější než forma. Mimo důležitou a nezpochybnitelnou etnologickou sondu do mikrosvěta specifického etnika si jeho fotografie udržují vysokou výtvarnou hodnotu. Sledujeme rybáře, plavící se po moři v prehistorických lodích a nutí nás se zamyslet, jestli některé naše zdánlivé problémy nejsou v globálním kontextu přece jenom banální a nepodstatné.

Ladislav Drezdowicz (1942)

Narodil se v Ostravě. Vyrůstal v Petrovicích u Karviné. V letech 1961–1962 pracoval ve Vítkovických Železárnách v Ostravě. Po povinné vojenské službě, kterou sloužil v letech 1962–1963 v Bruntále, studoval češtinu a němčinu na brněnské Univerzitě J. E. Purkyně. Z Československa odešel po okupaci v roce 1968 do Švýcarska. V letech 1969–1975 cestoval a pracoval v Německu, Izraeli, Irsku, Anglii, Holandsku, Španělsku a Itálii. V roce 1976 se trvale usadil v Bazileji a svými dokumentárními snímky přispívá do mnoha fotografických časopisů. V roce 2016 mu vychází kniha v nakladatelství KANT s textem Josefa Mouchy.

Jiřina Hankeová: Totéž jako jiné

Termín: 2. 12. 2015 – 2. 2. 2016

Úvodní slovo: Michal Janata

Dvanácté samostatné uvedení Jiřiny Hankeové v Malé galerii zastírá tajemný název *Totéž jako jiné*. Autorka se zde poprvé představila už v roce 1978 svými kresbami a postupně její tvorba přešla plynule do média fotografie. Současná výstava má však nejblíže ke konceptu, kdy Jiřina Hankeová zobrazuje jednoduchou přeměnu známých objektů.

Fotografie v tomto případě zaznamenává finální stav tvůrčí přeměny. Autorka na bílém papíře různými způsoby rozkrajuje a aranžuje běžné ovoce a zeleninu. Toto filozofické dělení zanechává i fyzické stopy v podobě otisků šťávy, která se stává součástí výsledného díla. Někdy jednotlivé části nechává chaoticky rozložené na papíře, jindy skládá do různých geometrických obrazců a mřížek.

„Záleží mi na charakteru proměny z výchozího neupraveného celku postupně, přes dílčí změny, až ke konečným podrobnostem. Objekty pokládám na podkladový papír, zformovaný tak, aby podtrhl jejich vzhled. Některé z nich navíc zanechávají na bílém podkladu barevné otisky, ty jsou pak vítaným závěrem. Na výstavu jsem vybrala otisky červené řepy," vysvětluje Hankeová.[17]

17 Kateřina Nič Husárová: Jiřina Hankeová má další výstavu – Totéž jako jiné, dostupné on-line: https://kladensky.denik.cz/zpravy_region/jirina-hankeova-ma-dalsi-vystavu-totez-jako-jine-20160107.html

Michal Janata se ve své úvodní řeči Tatáž i jiná jablka zamyslel: „Je celé, nezkonzumované jablko, tímtéž jablkem, do něhož již někdo kousl, ale které bylo před chvílí celistvé? A dá se k těm dvěma jablkům, o nichž máme pochybnost, zda jsou tytéž, přiřadit ještě třetí jablko, z něhož zbyl téměř jen ohryzek? Jde ve všech třech případech o tentýž plod, jehož tři fáze máme před očima, nebo jde o tři různé věci?“

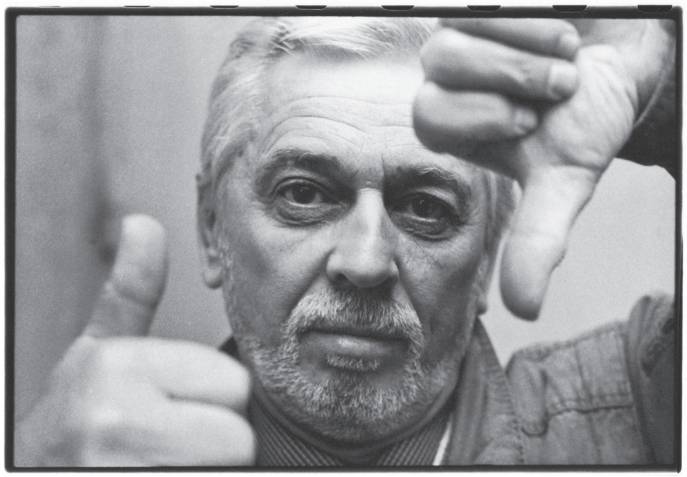

Foto © Jiří Hanke, 1999

Malá galerie v České spořitelně v Kladně, nám. Svobody 2003
a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

KAREL KESTNER

23. 11. 1939 - 11. 1. 2015

Zahájení ve středu 3. února 2016 v 18.30 hod.
Úvodní slovo Robert Tamchyna

ČESKÁ SPOŘITELNA

Výstava potrvá do 1. března 2016

Otevřeno:
pondělí a středa 8:30 – 18:00 hodin
úterý, čtvrtek a pátek 8:30 – 17:00 hodin

Rok 2016

Karel Kestner: 23. 11. 1939 – 11. 1. 2015

Termín: 3. 2. – 1. 3. 2016

Úvodní slovo: Robert Tamchyna

V lednu v Malé galerii uspořádal Jiří Hanke při příležitosti loňského úmrtí Karla Kestnera vzpomínkovou výstavu autorových černobílých portrétů významných osobností. S Hankem se seznámili přes sběratelství gramodesek již v šedesátých letech. Z jejich původního hudebního přátelství se časem vykrystalizovalo přátelství dvou fotografů. Karel Kestner se celý život zaměřoval na portrétování významných osobností kulturní scény a za tu dobu zachytil stovky malířů, sochařů, básníků, grafiků a spisovatelů. Nefotografoval na zakázku, ve výběru svých objektů tak byl zcela svobodný. Mezi vystavenými fotografiemi byly portréty Jana Zrzavého, Kamila Lhotáka, Františka Grosse, Vladimíra Komárka, Jaroslava Seiferta, Bohumila Hrabala,

Václava Havla a dalších. Z umělců, kteří mají vztah ke kladenskému regionu, byli zastoupeni například Jitka a Květa Válovy, Karel Souček, Cyril Bouda, Václav Frolík, Jiřina Hankeová, Jiří Sopko a Jan Dinga.

Únorová vzpomínková Kestnerova výstava byla v prostorách Malé galerie celkově sedmá. Do fotografického života se uvedl svou první výstavou právě zde v Malé galerii v roce 1981. Díky jeho kontaktům a známostech, přivedl k vystavování významné tvůrce, jako byli František Gross ze skupiny 42, či Václav Hejna ze skupiny Sedm v říjnu.

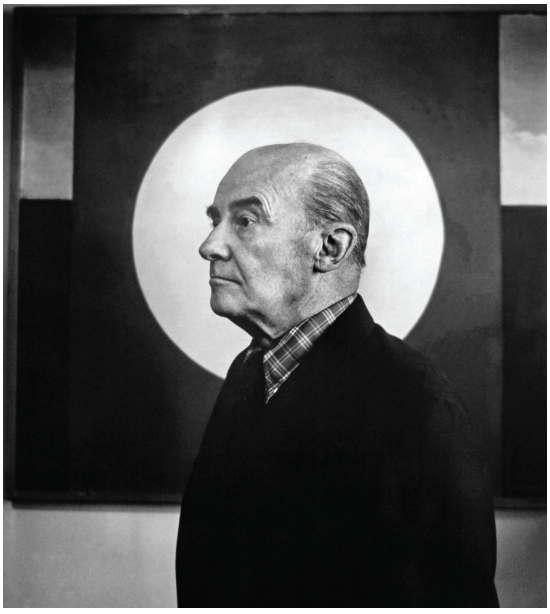
Kestnerovo dílo zde bylo představeno především z retrospektivního pohledu. Hanke pro tuto příležitost dal prostor známým tvářím. Kestnerovy snímky vznikají často bez inscenace. Autor často využíval přirozené osvětlení a své portrétované často spojoval s drobnou rekvizitou. Například botanika Václava Větvičku vyfotografoval opravdu s větvičkou nebo na snímku herce Jana Kanyzy je v pozadí na zdi fotografie Pabla Picassa se stejným gestem. Malíře Kamila Lhotáka umístil při fotografování doprostřed obrazu s geometrickým motivem. Podobný princip často používal americký fotograf Arnold Newman, ten však své kompozice tvořil mnohem rafinovaněji.

Karel Kestner (1939–2015)

Život Karla Kestnera je úzce spjatý s regionem. Po maturitě na strojní průmyslové škole pracoval v různých pozicích v SONP Kladno. Po zániku tohoto podniku byl zaměstnán mimo jiné jako skladník. Fotografoval již od dětství, ale teprve v šedesátých letech začal portrétovat osobnosti kulturního života. Portrétováním se zabýval prakticky až do své smrti v lednu 2015.

Karel Kestner s Miroslavem Horníčkem

Karel Kestner: Malíř Kamil Lhoták

Les

Bedřich Benek, Jindřich Čermák, Jiřina Hankeová, Michael Kratochvíl, Václav Němec, Šimon Pikous, Filip Singer, Jan Vermouzek, Martin Wágner

Termín: 2.3. – 5. 4. 2016

Úvodní slovo: Jindřich Čermák a Václav Němec

Společné téma Les přivedlo do Malé galerie devět autorů. Své snímky zde představují Bedřich Benek, Jindřich Čermák, Jiřina Hankeová, Michael Kratochvíl, Václav Němec, Šimon Pikous, Filip Singer, Jaroslav Vermouzek a Martin Wágner. Autoři neměli žádné omezení, jediným pojítkem bylo téma, které každý zpracovával po svém.

Tato – zatím bezejmenná – skupina vznikla v hlavách několika spolužáků na Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě, kdy se bývalí studenti chtěli dál scházet a pracovat na společných tématech. Teprve později se přidali další členové, jako například Bedřich Benek a Jiřina Hankeová.

„Institut tvůrčí fotografie je totiž fantastický živočich, neustále se měnící a inspirující. Když jsme v červnu po posledních konzultacích seděli u táboráku, hrálo se na kytaru, padl na nás smutek z toho, že už tam nepojedeme. Proto jsme se rozhodli, že každý rok vyfotíme jedno téma a pak z těch témat uděláme výstavu," řekl tehdy Martin Wágner pro portál komorní scény Aréna v Ostravě v roce 2013.

První společná výstava nesla téma Vltava, která se představila v Pivovaru Kralupy, Art-rezidenci Zahradník v Praze a kině Kotva v Českých Budějovicích.

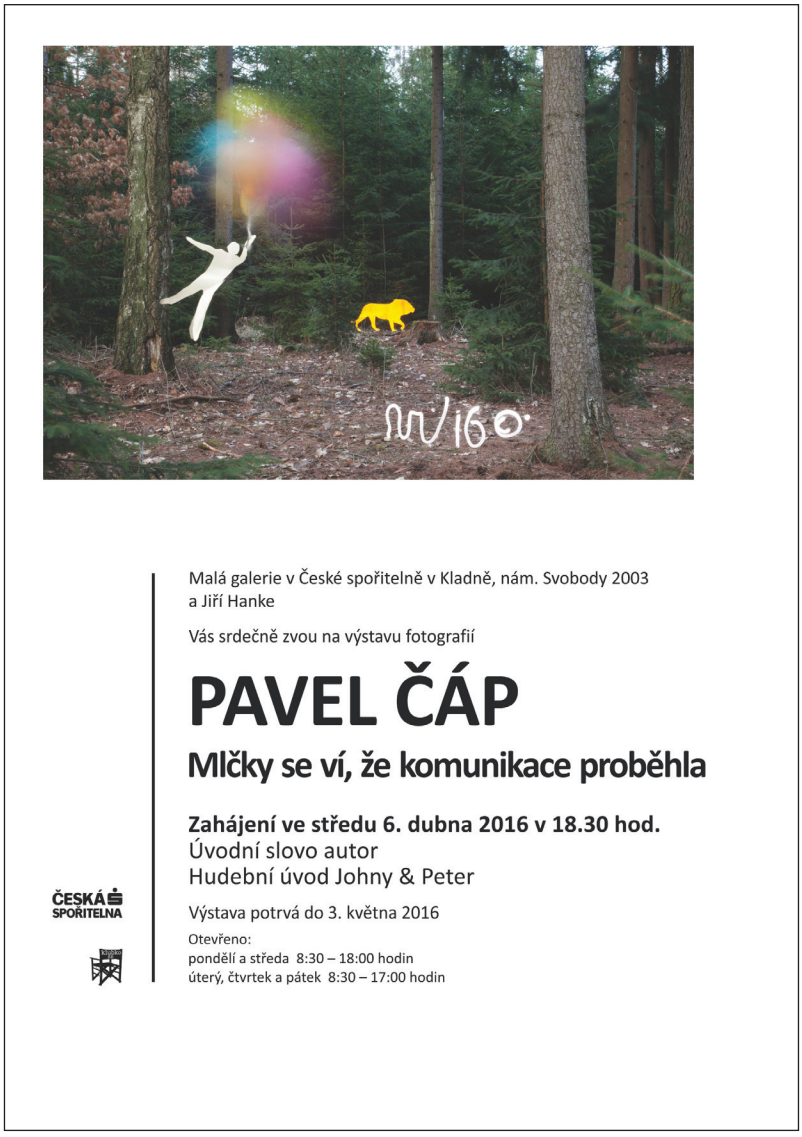
Jeden ze zakládajících členů Václav Němec svůj Les prezentuje jako dialog mezi vnitřní duší a snímanou krajinou. Jeho fotografie se snaží ukázat krásu, tajemnost a mystičnost lesa. Nejraději fotografuje v podmračeném a deštivém počasí, či za soumraku. Fotografie nasnímal během svých toulek po Novohradských a Slepičích horách, které díky své opuštěnosti a nepřístupnosti mají stále punc divočiny.

Václav Němec

Jindřich Čermák

Pavel Čáp: Mlčky se ví, že komunikace proběhla

Termín: 6. 4. – 3. 5. 2016

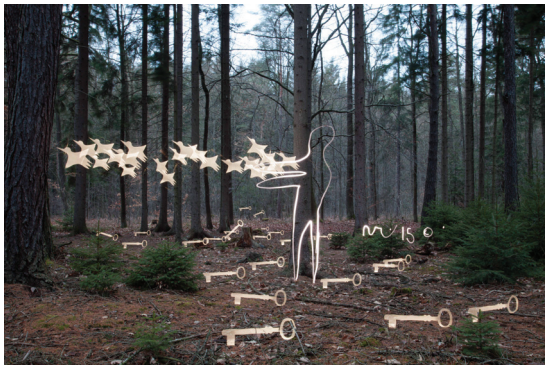
Úvodní slovo: autor Pavel Čáp

Hudební úvod: Johny & Peter

Výstava *Mlčky se ví, že komunikace proběhla* významově navazuje na Čápovu výstavu *10LET 01DEN* konané v roce 2013 v prostorách Malé galerie. Název výstavy je trochu záhadný a poetický zároveň. Stejně tak filosofické jsou i autorovy fotografie. Autor během jediné expozice zasahuje do snímku podle předem připraveného scénáře. Své snímky zásadně postprodukčně neupravuje. I samotný výběr prostoru souvisí s daným sdělením.

Před expozicí snímku probíhají pečlivé přípravy, jak sám autor naznačuje: „Každá fotografie je před samotnou expozicí vždy v poznámkách předkreslena a následně rozvržena tak, aby při samotné expozici

mohl být tvůrce plně pohroužen do díla samotného a v čase vyměřeném pro osvit se mohl plně soustředit na kladení jednotlivých světelných a významových částí do vybrané kulisy obrazu. Ta vždy koresponduje se světelným sdělením. Jedinečný úhel pohledu každého diváka přináší významy, které jsou asociovány právě z oné pomíjivosti, jež je společná svou nehmotnou povahou, jak myšlence, tak i světlu. To je prvotní úvaha této tvorby.“

Zdeněk Lhoták: Spartakiáda

Termín: 4. 5. – 31. 5. 2016

Úvodní slovo: Josef Moucha a autor Zdeněk Lhoták

Velkolepé zachycení pohybu lidského těla přinesly do Malé galerie snímky fotografa Zdeňka Lhotáka, který se zde představil už celkově čtvrtou samostatnou výstavou. Autor se lidským tělem zabývá dlouhodobě. Připomeňme Lhotákovy autoportréty, které byly několikrát v Malé galerii vystaveny. Jeho fascinace lidským tělem v různých situacích a polohách, zachycení činnosti svalů i mimiky jsou situace jemu vlastní. Vždyť Zdeněk Lhoták ještě před svým studiem na FAMU absolvoval Fakultu tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy v Praze.

Předchozí samostatná výstava Zdeňka Lhotáka v Malé galerii v prosinci 2001 představila subjektivní dokument z jeho asijské cesty do Nepálu, který měla s reportáží pramálo společného. Jeho divoce barevné kompozice expresivních detailů hinduistických a budhistických chrámů svou čistou symbolikou přeneseně přiblížily tamní exotickou kulturu na rovině pocitové.

Výstava, kterou Zdeněk Lhoták představil v květnu 2016, je rovněž silně emotivní. Sledujeme napětí, maximální soustředění a vrcholné okamžiky akce. Jeho výstava je složená ze dvou samostatných souborů *Sparta* a *Spartakiáda*. Oba cykly však fungují jako jeden celek a vzájemně se doplňují. Na rozdíl od souboru *Sparta*, který vznikal během Lhotákova studia na FAMU v letech 1978–1985, fotografie ze souboru *Spartakiáda* jsou výsledkem dvacetiminutového prožitku z malého stadionu na Praze 5. Zablácená těla

mladých mužů vytvářela úchvatné živé obrazy, jejichž dramatičnost vypovídala v tragické i estetické rovině. Těla se v černém bahně měnila v pomíjivá sochařská díla.

Lhotákova *Sparta* je naopak unikátní dokumentární sonda do zákulisí profesionálního sportu tehdejší doby. Autor sám vrcholový sportovec měl k tématu blízko obrazně i fyzicky. Lhoták se svým fotoaparátem stál blízko. Sledujeme zákulisí šaten, maséren a tělocvičen. Lhoták dokumentuje fotbalisty při tréninku. Celý soubor vrcholí davovou extází fanoušků během zápasu.

Hrubosti fanoušků vyslechnuté za brankou, farizejství funkcionářů a velmi lidské vlastnosti zbožňovaných fotbalových idolů ve Lhotákově podvědomí vytvářely kostru příběhu v souboru *Sparta*. Ten dostal i knižní podobu formou diplomové práce na FAMU.

Se symbolikou těla pracovala v roce 1936 Leni Riefenstahlová, která dokumentovala XI. olympijské hry v Berlíně. Kult lidského těla zdůrazňovala netradičními podhledy, kdy sportovce snímala proti nebi, aby vynikla jejich atletická těla.

Fotbalovému prostředí se věnoval rovněž fotograf Stanislav Tereba, který získal v roce 1959 hlavní cenu a 1. cenu v kategorii Sport v soutěži *World Press Photo* za fotografii *Brankář a voda*.

Zdeněk Lhoták (1949)

Pochází z Rovenska pod Troskami, pracuje jako volný fotograf a vyučuje na Střední škole a Vyšší odborné škole reklamní a umělecké tvorby – Michael. Za seriál *Spartakiáda* získal v roce 1986 druhou cenu v soutěži World Press Photo. Ve výtvarné fotografii se autor zaměřuje na lidské tělo a zabývá se rovněž detaily svého těla. Fascinuje ho činnost svalů, šlach, tváří a celého těla. Je znám mimo jiné i svými cykly Horníci a Město. Zdeněk Lhoták spolupracoval i s výtvarníkem Jiřím Sozanským, v roce 2002 vznikl soubor dramatických figurálních kompozic, počítačově upravených montáží s názvem Znamení moci – pocta Janu Zahradníčkovi. V roce 2009 v nakladatelství KANT ve spolupráci s Markem Pokorným, autorem textu a koncepce, vydal publikaci „Zdeněk Lhoták / Dis-torza“.

Zdeněk Lhoták: Sparta

Zdeněk Lhoták: Spartakiáda

Michael Hanke: Šachy – turnaje mládeže / Letecký den

Termín: 1. 6. – 6. 9. 2016

Úvodní slovo: Daniela Mrázková

Michael Hanke se ve své tvorbě zaměřuje na život z pohledu běžných lidí – ať jsou to taneční zábavy seniorů, letecký den, šachové turnaje, cirkus. Během krátké doby jeho fotografické kariéry si vypracoval určitý osobitý styl focení, určitou perspektivu nazírání na dění kolem sebe. V Malé galerii v září 2016 představil své dva soubory, za které získal několik ocenění.

První cyklus s názvem *Šachy – turnaje mládeže* představuje atmosféru různých mládežnických turnajů. Šachy jsou často považovány za nudný sport. Díky Hankeho fotografiím však naopak vidíme spoustu adrenalinu, emocí i stresu. S tímto souborem uspěl ve fotožurnalistické soutěži World Press Photo, kde v roce 2017 získal druhé místo. Soubor byl dále oceněn v roce 2016 v soutěži Sony World Photography Awards,

kde byl ve finále mezi sedmi nejlepšími. V roce 2015 získal druhou cenu v kategorii Umění a zábava v soutěži Czech Press Photo.

Druhý soubor se jmenuje *Letecký den*. Zachycuje specifickou atmosféru leteckých dnů, především z pohledu diváků. Hanke na tyto Letecké dny často doprovázel svého syna, který má letadla jako velký koníček. Zatímco na souboru *Šachy – turnaje mládeže* pracuje autor dlouhodobě, tak fotografie z tohoto souboru byly pořízeny během šestihodinové návštěvy leteckého dne, konaného 5. 9. 2015 v Hradci Králové. Tento soubor získal čestné uznání v soutěži Czech Press Photo 2016 v kategorii umění a zábava.

Michael Hanke: Šachy – turnaje mládeže

Za raketovým startem kariéry Michaela Hankeho stojí obrovská pracovitost a dotahování věcí do konce. Jeho manažerské schopnosti pomohly znásobit jeho nepopiratelný fotografický talent. Za zmínku určitě stojí i excelentní postprodukční práce Martina Wágnera, který autorovi připravuje finální tisky. Daniela Mrázková se během úvodního slova zmínila i o rodině Michaela slovy: „Ovšem, moje vysvětlení „zázraku" jménem Michael Hanke by nebylo úplné, kdybych nezmínila Michaelovy kořeny – otce Jiřího a matku Jiřinu. Především otec Jiří Hanke – zakladatel dnes už legendární kladenské fotogalerie – je fenoménem moderního českého fotografického dokumentu. Tvůrcem, kterého velký světový filosof fotografie Vilém Flusser dokonce nazval „akrobatem fotografie". Až tak si cenil jeho obrazové série Pohledy z okna mého bytu, která daleko předběhla svou dobu a do značné míry přispěla k formování nejen české konceptuální fotografické tvorby."

Michael Hanke: Letecký den

Michael Hanke patří do kategorie autorů, kteří se zabývají klasickou humanitární a sociální fotografií, podobně jako Jindřich Štreit, Karel Cudlín, Dana Kyndrová nebo Daniel Šperl. Hanke nepracuje v širokých dokumentárních cyklech, ale základem jeho tvorby je mikro příběh, který dlouhodobě rozpracovává. Fotografii se věnuje až od svých čtyřiceti let. Jeho odhodlání je skvělou ukázkou toho, že není nikdy pozdě začít si plnit své sny.

Ze souboru Bulovka

Foto © Petr Helbich

Malá galerie v České spořitelně v Kladně, nám. Svobody 2003
a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

PETR HELBICH

Fotografické soubory

BULOVKA
PRAHA
BESKYDY

Zahájení ve středu 7. září 2016 v 18:30 hodin

Úvodní slovo autor

Výstava potrvá do 4. října 2016

Otevřeno: pondělí a středa 8:30 – 18:00 hod.; úterý, čtvrtek a pátek 8:30 – 17:00 hod.

ČESKÁ SPOŘITELNA

FOTORENESANCE

Petr Helbich: Fotografické soubory Bulovka, Praha, Beskydy

Termín: 7. 9. – 4. 10. 2016

Petr Helbich: Z cyklu Beskydy

Petr Helbich na zářijové výstavě v Malé galerii představil tři soubory. Nejrozsáhlejším je *Bulovka*, kde intenzivně fotografoval v letech 1970 – 1974 různá opuštěná pracoviště před přestavbou. Dalším prezentovaným souborem je *Praha*, kterou fotografuje doposud. Třetím vystaveným souborem jsou *Beskydy.* Tedy místa svého mládí, kam podnikal cesty z Prahy za svojí tetou do Frenštátu pod Radhoštěm.

Autor zůstal celý život věrný klasické velkoformátové fotografii. Jeho námětem je krajina a zátiší. Velkou inspiraci našel v pracích fotografa Jandy, jenž fotograficky objevil prales Mionši v Beskydech, a později v díle Josefa Sudka. S Josefem Sudkem je pojilo velké přátelství. Helbich Josefa Sudka často doprovázel na jeho toulkách po pralese Mionši a byl mu zároveň i průvodcem.

Převážnou část výstavy tvoří cyklus *Bulovka*, kterou fotografoval převážně během nočních nemocničních směn. Část budovy nemocnice, kde Helbich pracoval jako lékař, byla tehdy prázdná. Hlavními aktéry jeho snímků jsou různé štafle, věšáky a rozbité okenní tabulky. Celým souborem se nese temná nálada, atmosféra zvláštní opuštěnosti, stesku a smutku. Helbich své záběry komentuje slovy: „Opuštěné věci nejsou jaksi mrtvé, naopak, ony žijí zvláštním životem. Je to takové oživlé prázdno.“ Později soubor rozšířil o různá nalezená zátiší zkumavek a zákoutí.

Petr Helbich fotografoval s kultivovaným smyslem pro působivost světla, obrazovou skladbu a tonální bohatství motivy z prostředí nemocnice na Bulovce, z pražské periferie, z Beskyd a pralesů Mionši a Služice.[18]

Petr Helbich: Bulovka

18 Jiří Jaksmanický (ed.), Petr Helbich. Fotografie, Praha, Greisen & České centrum Fotografie 2008.

Sergey Maximishin: 28 fotografií

Termín: 5. 10. – 1. 11. 2016

Úvodní slovo: Jiří Hanke

Jeden z nejvýraznějších současných ruských fotografů Sergej Maximišin vystavoval své dokumentární fotografie v říjnu 2016. Jednalo se o zúženou reprízu výstavy *Sergej Maximišin: 100 fotografií* konané 20. 1. – 28. 2. 2016 v pražské galerii Zahradník. Tato expozice není tak zásadní z pohledu tématu, nýbrž významem autora na poli světové žurnalistické fotografie. S tvorbou Sergeje Maximišina, dvojnásobným vítězem soutěže World Press Photo, se Hanke seznámil v roce 2011 v RTR Gallery v Paříži, kde měli společnou výstavu s názvem Stories and Histories.

Jeho barevné snímky bez příkras či ideologie ukazují neotřelý pohled na současné Rusko a další exotické země. Pro Maximišinovy fotografie jsou typická různá absurdní spojení. Manažeři v oblecích jako cestující na sedačkové lanovce, striptýzový tanec před ikonickými obrazy, to je absurdní tvář nejen Ruska, ale celé naší společnosti na přelomu tisíciletí.

„Když vidíte něco úchvatného a pak zjistíte, že je to hrané, jste přirozeně zklamaný. Krása je v pravdě.“[19]

Autor se odklání od tradice klasické humanistické fotografie, která předkládala klasické zobecňující obrazy běžného života. Snímky Sergeje Maximišina navazují na moderní dokumentární tendence, jaké prezentují například Carl De Keyzer nebo Alex Webb z agentury Magnum.

Sergej Maximišin (1964)

Sergey Maximishin se narodil na Krymu, v roce 1982 se přesouvá do Leningradu, kde nastupuje vojenskou službu. Během ní fotografuje ve vojenském fotografickém kroužku. V roce 1992 získává titul na Leningradském polytechnickém institutu v oboru experimentální jaderná fyzika. Roku 1998 nastupuje na studium fotožurnalistiky v Petrohradě. V letech 1999–2003 pracoval pro noviny Izvestia, od té doby je na volné noze. Jeho fotografie získaly dvě ceny World Press Photo a nesčetně jiných ocenění, objevily se také ve všech významných médiích, jmenovitě v denících a časopisech Times, Time, Newsweek, Washington Post, Stern, Wall Street Journal a mnoha dalších.

19 Rozhovor Sergeje Maximišina s Kryštofem Korčem v časopise FOTO č. 26, 2016

Mušky, 2002 Foto © Tomáš Rasl

Malá galerie v České spořitelně v Kladně,
nám. Svobody 2003
a
Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

TOMÁŠ RASL

FOTOGRAFIE
Z LET 1996 – 2016

Zahájení ve středu 2. listopadu 2016
v 18:30 hodin

Úvodní slovo Jaroslav Beneš

Výstava potrvá do 6. prosince 2016

ČESKÁ SPOŘITELNA

Otevřeno:
pondělí a středa 8:30 – 18:00 hod.
úterý, čtvrtek a pátek 8:30 – 17:00 hod.

Tomáš Rasl: Fotografie z let 1996–2016

Termín: 2. 11. – 6. 12. 2016

Úvodní slovo: Jaroslav Beneš

První samostatná výstava Tomáše Rasla v Malé galerii v listopadu 2016 představuje výběr jeho prací za poslední dvě desetiletí. Po Petrovi Helbichovi to byla v programu Malé galerie v roce 2016 už druhá expozice ovlivněna pracemi Josefa Sudka. Jak Helbicha tak i Rasla pojilo rovněž členství v dnes již neexistující skupině Český dřevák.

Tomáš Rasl pracuje ve volných cyklech a sériích. Ty se v průběhu mnoha let neustále rozrůstají a zůstávají otevřeny pro další experimenty. V řadě případů jedna fotografie existuje v různých variantách, je vyvolávána odlišným způsobem a vznikají tak naprosto autonomní a samostatná díla.[20]

Zcela zásadním tématem je pro Rasla krajina. Někdy popisná, jindy zcela abstraktní. Fotografuje často zdánlivě obyčejné a na první pohled banální záběry, větve či uschlou trávu. Tedy motivy blízké Josefu Ptáčkovi, Herbertu Thielovi nebo bývalým kolegům z Českého dřeváku Karlu Kuklíkovi či Petru Helbichovi. Kromě krajin se na výstavě objevují také interiérová zátiší. Stejně jako pracuje s promyšlenou a do detailu propracovanou kompozicí a světlem, je často okouzlen náhodnou situací, která vzniká bez nějakého jasného uměleckého konceptu.

20 Otto M. Urban: Tomáš Rasl – Mezi dnem a snem, katalog ke stejnojmenné výstavě konané ve Trafo Gallery 12. 5.–29. 6. 2017

Tomáš Rasl (1975)

Vnuk fotografa Ferdinanda Bučiny. Po maturitě na Střední průmyslové škole strojnické a dvouleté nástavbě na Pražské fotografické škole vystudoval FAMU. V roce 1995 si koupil fotoaparát Meopta Magnola 13 × 18 cm a o sedm let později se připojil ke skupině Český dřevák. v roce 1997 obdržel třetí cenu v soutěži Czech Press Photo za soubor fotografií *Železniční opravna vagónů*.

Miloš Kim Houdek: Za těmi slovy

Termín: 7. 12. – 30. 12. 2016

Po dlouhé době se v Malé galerii objevila výstava, která nebyla čistě fotografická. Závěr roku patřil poetickým plakátům z kolekce, kterou připravil velký hybatel kolínské kultury Miloš Kim Houdek. Expozice přinesla kombinaci obrazu a textu, kdy se autor inspiruje určitou básní nebo textem a nalezne k ní adekvátní vizuální interpretaci ve formě fotografie nebo kresby. Vznikl tím takový literární plakát.

Když Miloš Kim Houdek v roce 2014 přebíral ocenění Osobnost Kolína, starosta města Vít Rakušan prohlásil: „Všechny jeho aktivity jsem si musel vypsat, abych na nějakou nezapomněl, Miloš Kim Houdek je učitel, básník, hudebník, fotograf, výtvarník, kulturní organizátor, milovník čaje, kolínský patriot v tom nejlepším slova smyslu a obnovitel ediční činnosti.“

Houdek se v kladenské galerii poprvé představil v roce 2007 jako iniciátor zcela zásadní výstavy s názvem Hluboká tajemnost TAO. Hanke vzpomíná: „Výstava fotografií a kreseb Luďka Filipského, Jiřiny Hankeové, Kima Houdka, Olgy Karlíkové, Michala Matzenauera, Romany Rotterové a Viktorie Rybákové byla inspirována myšlenkami TAO a dedikována k poctě Rudolfa Dvořáka a vydání jeho překladu Lao’cova Tao Te Ťing, který vyšel tiskem J. Šnajdra v roce 1920 v Kladně.“ Původní nápad Kima Houdka, koncepčně zrealizovala Věra Jirousová, která měla i úvodní slovo na vernisáži.

Tato pozoruhodná výstava rozšířena o další autory se představila v listopadu 2008 v Lidické galerii. Vystaveny byly fotografie, kresby a video sedmnácti výtvarných umělců inspirovaných myšlením Dálného východu, jmenovitě: Jitka Anlaufová, Jiřina Hankeová, Alena Kotzmannová, Romana Rotterová, Viktorie Rybáková, Jitka Válová, Janka Vidová, Luděk Filipský, Jiří Hanke, Kim Houdek, Vladimír Kokolia, KW, Michal Matzenauer, Miloš Šejn, Václav Boštík, Olga Karlíková a Bohuslav Reynek.[21]

Díla vystavená na prosincové výstavě v Malé galerii se rodila v rozmezí několika let. Kim Houdek spolu se svými přáteli vytvořili dílo, které neosloví svojí formální stránkou, nýbrž obsahově nutí k zamyšlení. K pochopení spojení nám napomáhají texty pod plakáty, kde se kromě současných autorů objevuje poezie amerických beatnických básníků.

21 Hluboká tajemnost TAO, katalog ke stejnojmenné výstavě konané 14. 11. – 1. 2. 2009 v Galerii Lidice.

Rok 2017

Začátek roku 2017 patřil třem retrospektivním výstavám, které připomínaly uplynulých 40 let Malé galerie a uvedení katalogu *Malá galerie v České spořitelně v Kladně 1977–2017*.

Foto © Jiří Vurma, 2008

Malá galerie v České spořitelně v Kladně, nám. Svobody 2003
a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

OHLÉDNUTÍ
1977 - 2017

Současně proběhne **křest katalogu 40 let Malé galerie v České spořitelně v Kladně**

Zahájení ve středu 11. ledna 2017 v 18.30 hodin

Úvodní slovo Josef Moucha

Po zahájení jste zváni do klubu Dundee Jam, kde bude od 20.00 hod. hrát kapela Starý pán

Výstava potrvá do 28. 2. 2017
Otevřeno: pondělí a středa 8:30 – 18:00 hod.; úterý, čtvrtek a pátek 8:30 – 17:00 hod.

Ohlédnutí 1977–2017 I.–III.

První ohlédnutí proběhlo v termínu: 11. 1. – 28. 2. 2017. Výstavu měl tehdy zahájit Josef Moucha, ale nezahajoval, protože se kvůli sněhové bouři dostavil pozdě. Expozice představila díla předních fotografů, kteří se v Malé galerii uvedli svými díly v předchozích čtyřiceti letech. Konkrétně: Dagmar Hochová, Václav Chochola, Zdeněk Tmej, Dan Friedlaender, Michaela Brachlová, Alain Fleischer, Roman Sejkot, Miroslav Vojtěchovský, Jan Svoboda, Vít Šimánek, Vladimír Židlický, Jaroslav Fišer, Jiří Stivín, Dana Bleyová, Richard Homola, Lubo Stacho, Jan Hudeček, Štěpán Grygar, Bohdan Holomíček, Josef Moucha, Josef Husák, Wendy

Foto © Jozef Labuda, 2009

Malá galerie v České spořitelně v Kladně, nám. Svobody 2003
a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

40 let Malé galerie v České spořitelně v Kladně

OHLÉDNUTÍ DRUHÉ

1977 - 2017

Zahájení ve středu 8. března 2017 v 18.30 hodin

Úvodní slovo Jiří Hanke

ČESKÁ SPOŘITELNA

Výstava potrvá do 28. 4. 2017
Otevřeno: pondělí a středa 8:30 – 18:00 hod.; úterý, čtvrtek a pátek 8:30 – 17:00 hod.

Watriss, Jaroslav Kučera, Jindřich Štreit, Miro Švolík, Zdeněk Lhoták, Martin Wágner, Evžen Sobek, Antonín Kratochvíl, Vladimír Birgus a Pavel Mára.

Jiří Hanke vzpomíná: „Asi hodinu před vernisáží se přihnala sněhová kalamita, nebylo vidět na krok, plno lidí v autech to odradilo. Telefonoval mi například Jarda Kučera, že jede s Tondou Kratochvílem, ale že se vrátí. Naopak přijel třeba autem až z Kvildy Daniel Kaifer a říkal, že cesta dobrá, ale na Ruzyni nebylo vidět na krok.“ Vernisáže se zúčastnili: Birgus, Moucha, Wágner, Brachtlová, Lhoták, Mára, Pospěch, Stivín, Stanko, Zhoř, Čtveráček, Machotka, Beneš, Koutský, Kyndrová, Rasl, Kaifer, Kodera a další.

V rámci vernisáže proběhl křest katalogu: Malá galerie v České spořitelně v Kladně 1977–2017, který navazuje na dva předchozí katalogy. První mapuje galerii v letech 1977–1997, druhý popisuje roky 1977 až 2006. Další ohlédnutí proběhlo v termínu: 8. 3. – 28. 4. 2017. Výstavu uvedl Jiří Hanke. Poslední třetí výstava v termínu: 3. 5. – 5. 6. 2017 ze série Ohlédnutí byla specifická tím, že Hanke představil díla jedenatřiceti kladenských fotografů. Ti se prezentovali stejnou fotografií, s kterou byli zastoupeni na své historické výstavě. Velká část vystavených fotografií patří Kladnu. Kladenský industrial byl zastoupen Jaroslavem Vyšínem, Jaroslavem

Malá galerie v České spořitelně v Kladně, nám. Svobody 2003
a Jiří Hanke

Vás srdečně zvou na výstavu fotografií

Foto © Dominik Hanke, 2017

40 let Malé galerie v České spořitelně v Kladně

OHLÉDNUTÍ TŘETÍ

KLADENŠTÍ FOTOGRAFOVÉ

1977 - 2017

kamelot

ČESKÁ SPOŘITELNA

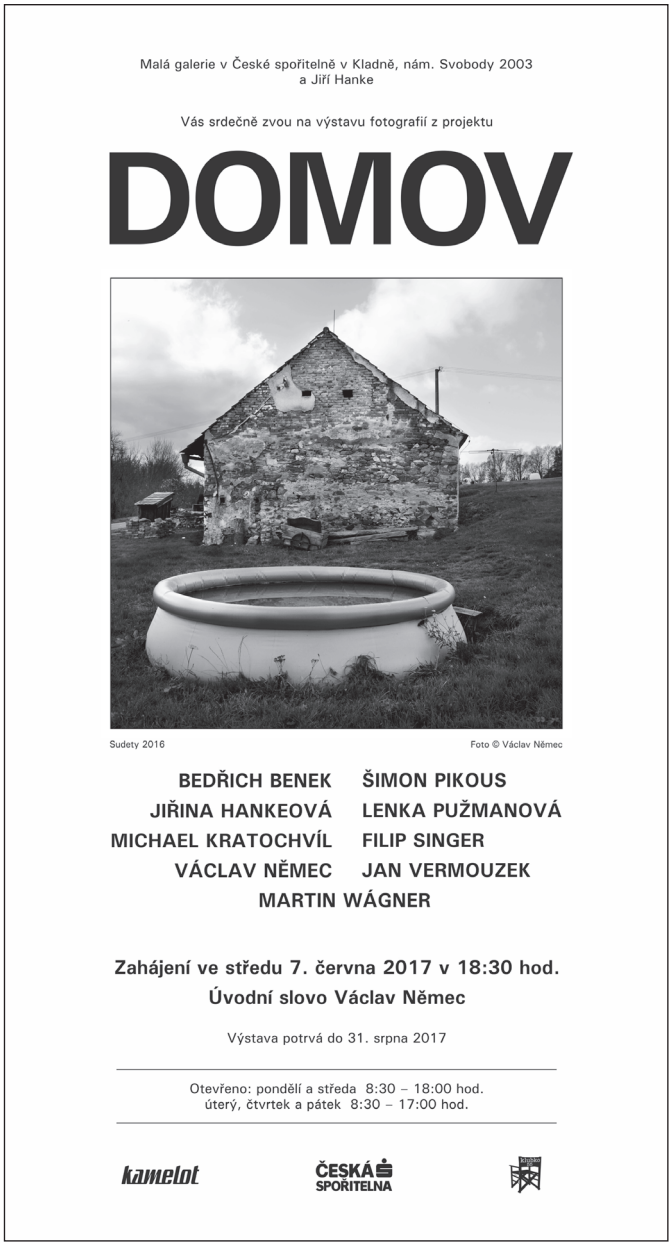
Zahájení ve středu 3. května 2017 v 18:30 hodin

Úvodní slovo Jiří Hanke

Výstava potrvá do 5. 6. 2017

Otevřeno: pondělí a středa 8:30 – 18:00 hod.; úterý, čtvrtek a pátek 8:30 – 17:00 hod.

Perglem, Josefem Seifertem, Tomášem Lébrem, Šimonem Vejvančickým a Dagmar Šubrtovou. Se svými fotomontážemi se představil Josef Fousek. Mezi dalšími vystavujícími byli například Oldřich Pernica, Jiří Pergl, Karel Kestner nebo mladší fotografové Pavel Čáp a Robert Kiss. Zastoupena byla i celá rodina Hankeových.

Domov

Bedřich Benek, Jiřina Hankeová, Michael Kratochvíl, Václav Němec, Šimon Pikous, Lenka Pužmanová, Filip Singer, Jan Vermouzek, Martin Wágner

Termín: 7. 6. – 31. 8. 2017

Úvodní slovo: Václav Němec

Skupina bez názvu, která vzešla ze studentů Institutu Tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě a až později přizvala další členy, si každoročně zadává nějaké téma. V březnu 2016 se v Malé galerii představila tématem *Les*. Červnová výstava měla jednotné pojítko *Domov*.

Každý z autorů pojal téma po svém. Jiřina Hankeová v duchu své minimalistické tvorby a konceptuálního přístupu k fotografii ukázala svoji pohovku, jak ji podle ročních období překrývá přehozy a polštáři. Filip Singer, který pracuje jako fotoreportér pro agenturu EPA, zvolil vzhledem ke své dosavadní tvorbě netradiční černobílé provedení. Domov viděl ve svých dětech, které doprovázel na cestách nebo při jejich bezstarostných hrách. Václav Němec představil vysídlené Sudety. Lenka Pužmanová a Šimon Pikous pracovali s detaily stolů, květin či rozestlaných postelí. Martin Wágner, věrný Rusku, které dlouhodobě navštěvuje, představil sérii ze Sibiře. Bedřich Benek dokumentoval příběh rodiny, která si domov teprve buduje. Jan Vermouzek se vyjadřoval prostřednictvím autoportrétu, Michael Kratochvíl postavil vedle sebe prázdnotu nezabydleného prostoru, ženu a dítě.

Almanach II.

Termín: 6. 9. – 3. 10. 2017

Úvodní slovo: Zdeněk Lhoták

Výstava vybraných členů Asociace profesionálních fotografů České republiky s názvem *Almanach II*. se představila v Malé galerii v září. Nesla podtitul *Detail.* Jednalo se o pokračování *Almanachu*, jenž asociace v minulých letech vydala. Výstava *Almanachu II*. navazuje na soubor, který Hanke vystavil v roce 2014. Současný *Almanach* tak postihuje období mezi lety 2014–2018, avšak už v roce 2015 vychází v režii Asociace profesionálních fotografů katalog, který sestavili Jan Neubert a Zdeněk Lhoták. Obsahuje autorské fotografie a krátké medailony autorů.

Výstavu zahájili společně Jiří Hanke a Zdeněk Lhoták. Ten dal všem zúčastněným vodítko, jak ve fotografiích hledat. Tématika Detail byla míněna spíše v obecné rovině než v té technické. Každý autor se vyjadřoval odlišně formou tak i obsahem. Byla představena díla od sedmadvaceti autorů.

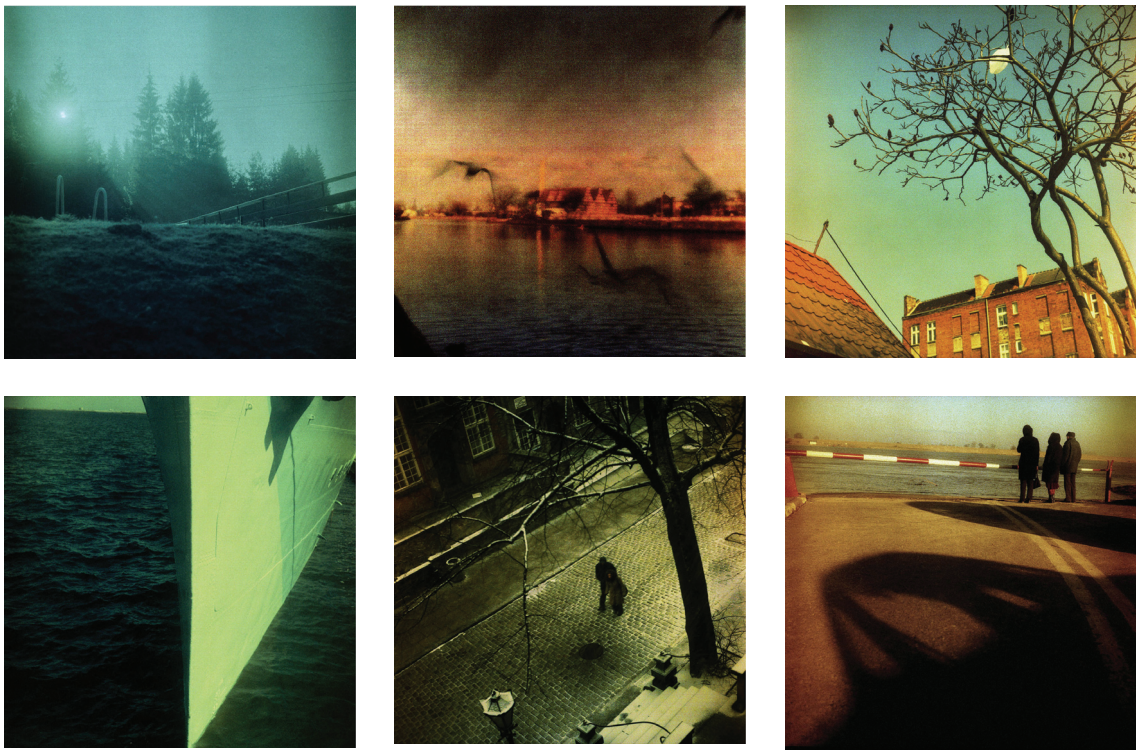
Jitka Horázná: Výběr z čtvercové tvorby

Termín: 4. – 30. 10. 2017

Úvodní slovo: Martin Štěrba

Absolventka Institutu tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě Jitka Horázná se ve své tvorbě věnuje fotografování na prošlý barevný film. Do podvědomí se dostala svým absolventským souborem s názvem *Nedělní odpoledne*, kdy panoramatickým objektivem dokumentovala, jak lidé tráví volný čas. Úžasnou atmosféru, ve které hlavní roli nehraje takzvaný rozhodující okamžik, ale jen silný prožitek, si pak později přenesla i do své další tvorby.

V Malé galerii vystavuje *Výběr z čtvercové tvorby*. Horázná čtvercové snímky obvykle pořizuje středoformátovým fotoaparátem Yashica. Fotografuje přitom na prošlý diapozitiv, který vyvolává jako normální film. Postupu se říká cross processing a hojně se využíval v devadesátých letech při natáčení filmových hudebních videoklipů. Toto zpracování dává fotografiím specifické zabarvení, mají specifickou tonalitu a tlumenější odstíny, které se v barevném spektru posouvají podle teploty vyvolávající lázně. To vše v závislosti na době, jak dlouho je materiál po expiraci.

Tyto novodobé „ušlechtilé“ tisky dostávají do autorčiny tvorby princip náhody. Fotografka a pedagožka Libuše Jarcovjáková o jejich snímcích říká: „Fotografie Jitky Horázné bych si s chutí prohlížela pořád dokola. Přivádějí nás kamsi na pomezí snu a reality, jsou výletem někam, kde jsme už kdysi byli, kam bychom se chtěli vrátit, jen kdybychom znovu našli cestu. Jsou, jako by utekly z nějaké tajemné obrázkové knížky, důvěrně známé, tisíckrát prohlížené.“ [22]

22 Libuše Jarcovjáková: Jitka Horázná – Nedělní odpoledne II. Dostupné on-line: http://www.light-cube-gallery.com/vystavy/jitka-horazna/

Lucie Halamíková & Michael Hanke: Ve zdravém těle zdravý duch

Termín: 1. 11. – 5. 12. 2017

Za desítky let galerijní práce si Jiří Hanke vypracoval velký cit a propojování nejen osobností. Zmiňme jedinečný koncept z roku 1994, kdy pořádal soubor společných výstav fotografujících rodičů a jejich potomků nebo výstavu 4 × Kratochvíl, což byla konfrontace čtyř fotografů třech generací rodu Kratochvílů.

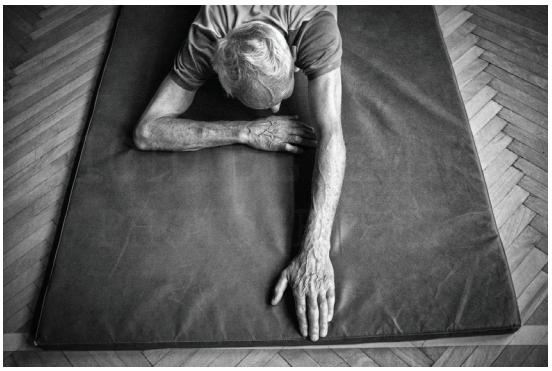
Listopadová výstava Hankeho dětí Lucie a Michaela je propojila nejen jako sourozence, ale i jednotným sportovním tématem. Lucie představila fragment ze souboru *Gymnasté*, který dokumentuje mládež z oddílu TJ Kladno. Michael vystavil svůj nejnovější a stále neukončený soubor *Věrná garda*. Ten ukazuje sportovní aktivity nejstarších Sokolů.

Lucie Halamíková: Gymnasté

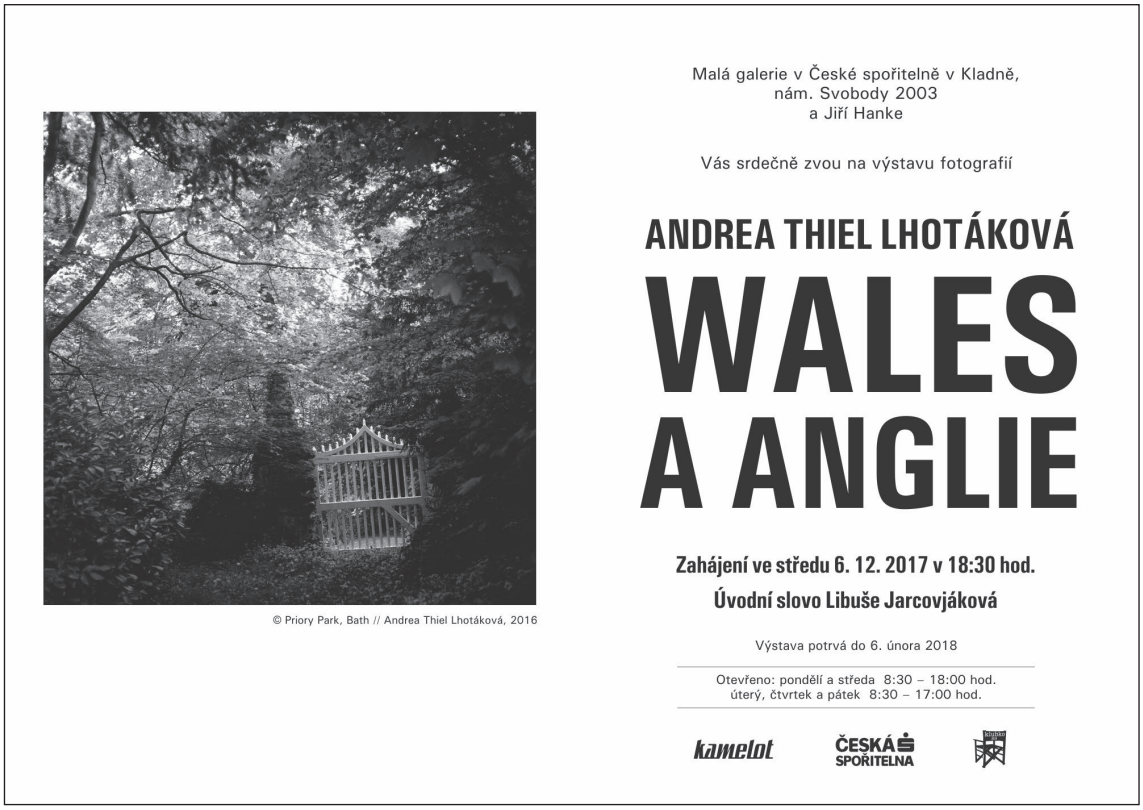
Lucie a Michael mají se sportovní tematikou zkušenosti z předchozích cyklů a oba vystavené soubory se budou pravděpodobně ještě vyvíjet. Zatímco u Lucie vidíme stále nevyvážený soubor s několika zbytečnými tradičními momentkami, Michael si za poslední roky vybudoval svůj jednoznačný rukopis a jeho *Věrná garda* působí celistvě. Sokolské téma si zvolil také absolvent Institutu tvůrčí fotografie Roman Franc, který v černobílých snímcích zachycuje portréty lidí, kteří se hrdě hlásí k takzvané sokolské Věrné gardě.

Michael Hanke: Věrná garda

Andrea Thiel Lhotáková: Wales a Anglie

Termín: 6. 12. 2017 – 6. 2. 2018

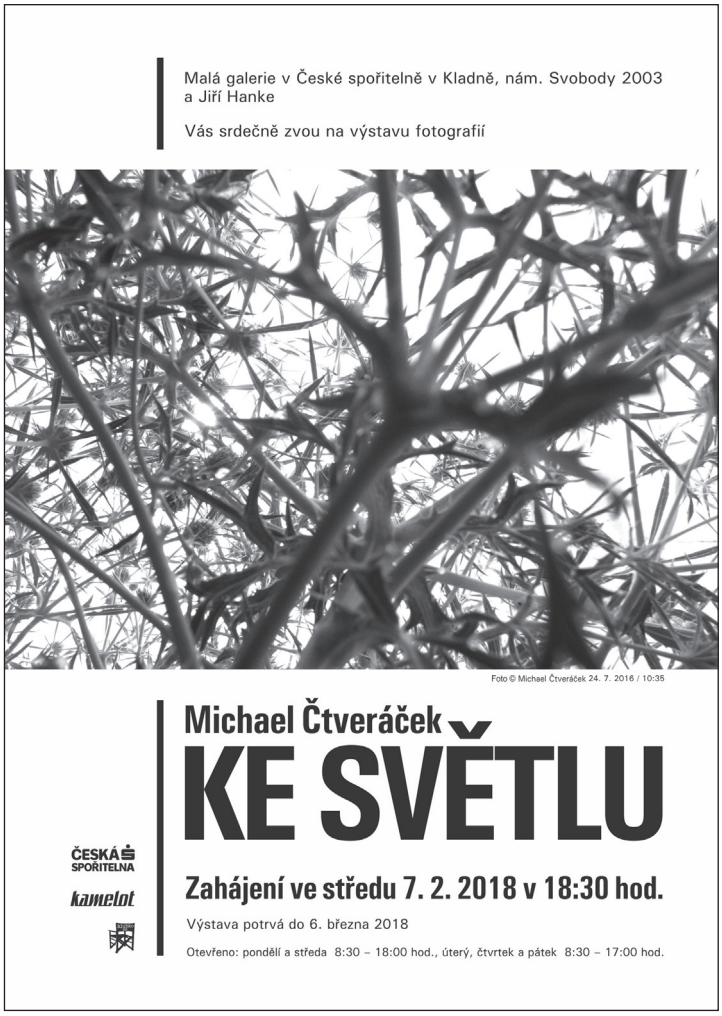
Úvodní slovo: Libuše Jarcovjáková

Pomineme-li společnou výstavu se svým otcem Zdeňkem Lhotákem v roce 1994, Andrea Thiel Lhotáková vystavuje v Malé galerii samostatně podruhé. Její fotografie přibližují atmosféru Walesu a Anglie, kterou se autorka pokusila zaznamenat čtvercovým středoformátovým fotoaparátem Rolleicord. Cestovnímu deníku se věnovala i její první samostatná výstava v prosinci 2005. Černobílé snímky pořízené převážně z cest po Indii, byly rovněž autorčiným osobním záznamem, který prezentovala subjektivním dokumentem plný skrytých významů.

„Andreu jsem poznala v roce 1992 jako studentku fotografie na Hellichovce. Bylo jí patnáct, moc toho nenamluvila, o to víc pracovala. Už tenkrát, s dědečkovou flexaretou zkoumala možnosti, které fotografovi nabízí čtvercový formát," vzpomínala při zahájení výstavy Libuše Jarcovjáková.

Právě tu tichost a plachost si za těch pětadvacet let autorka v sobě uchovala a přenesla do fotografií. Andrea Lhotáková nám ve svých snímcích ukazuje přímořskou krajinu Walesu, kterou staví do geometrických ploch a hledá minimalismus kolem sebe. Avšak krajina je v jejím souboru zastoupena jen z části. Druhý mikrocyklus tvoří různé fragmenty vesnice, jako například cesty, zahrady plné vzrostlé zeleně nebo části staveb, které v diagonálních kompozicích skvěle fungují ve čtvercovém formátu. Ale člověka bychom v jejím cyklu hledali marně.

„Dnes fotografuje každý, už malé děti mají svůj účet na instáči a fotí o sto šest. Brodíme se digitálním smetištěm, prstem kloužeme po obrazovce a nekonečná řada obrazů nás zanechává znuděné – ty fotografie se nás většinou nijak nedotýkají. Je jich zkrátka příliš mnoho," píše v úvodním textu k výstavě Libuše Jarcovjáková a má pravdu. Nicméně fotografie Andrei Lhotákové do této skupiny zcela jistě nepatří. Pohled na náladové a poetické snímky plné napětí nutí člověka na chvíli zpomalit a přemýšlet.

Rok 2018

Michael Čtveráček: Ke světlu

Termín: 7. 2. – 6. 3. 2018

Na začátku roku uvedl v Malé galerii svou druhou výstavou Michael Čtveráček. Jeho soubor konceptuální krajiny se jmenuje *Ke světlu* a byl vystaven na podzim loňského roku v Oblastní galerii v Liberci.

Jeho první výstava v květnu 2008 v Malé galerii se rovněž věnovala krajině, respektive jednomu jezeru. Cyklus *NeKLID* tehdy představil abstraktní černobílé fotografie zamrzlého jezera u Bedřichova v Jizerských horách. Soubor vznikal po dobu čtyř zim v rozpětí let 1999 až 2002. Autor podle určitého klíče vybíral motivy detailů nebo větších celků. Vždycky se snažil nalézt určité univerzum, abstrakci a imaginaci pro diváka.

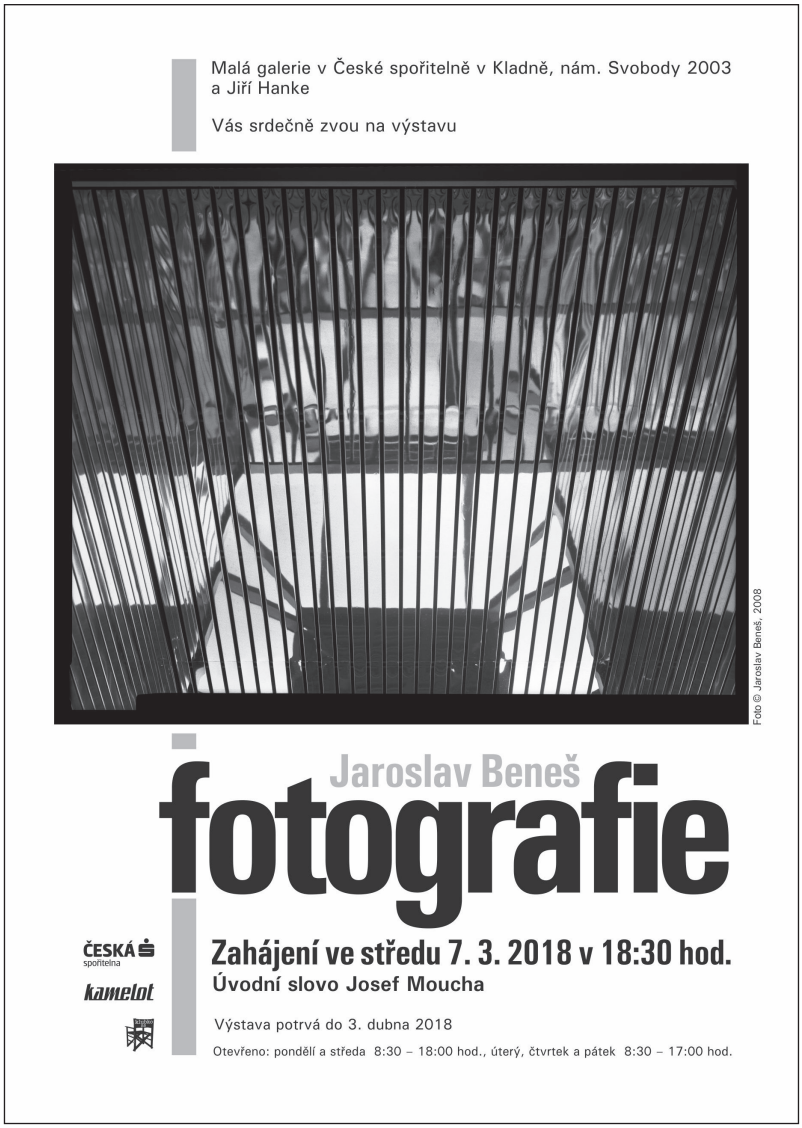
Čtveráčkovy fotografie navazují na imaginativní linii české fotografie. Zmiňme alespoň Karla Kuklíka a jeho soubor *Zamořená krajina I.* nebo profesora Štěpána Grygara, českého představitele vizualismu, který autora vedl ve svém ateliéru na FAMU.

V souboru *Ke světlu* jsou všechny Čtveráčkovy fotografie zabírány z podhledu, od země položeným fotoaparátem skrze neprostupné traviny, křoví, mikrosvět přírodního chaosu tam, kde lidé jen prochází. Podobně jako filmový strukturalisté, jejichž snímky podléhaly přísnému matematickému rozpisu (první záběr jedno políčko, druhý dvě políčka, třetí tři políčka…), Čtveráček položí svůj fotoaparát náhodně na zem, obrátí objektivem vzhůru a exponuje. Obdobně konceptuálně pracuje v krajině i ostravský fotograf Jiří Šigut, který při svých výpravách do přírody klade na různá místa fotografické papíry. List citlivého papíru se stává na celé dny organickou součástí prostředí, leží v lesním porostu nebo na poli, dokud není opět vrácen civilizaci.

Poslední Čtveráčkův fotografický soubor zaujme svým vznikem a tím jak působí. Výběr místa a zapojení náhody bylo předpokladem nečekaného výsledku, kdy jsme neustále překvapováni, co vznikne.

Michael Čtveráček (1971)

Michael Čtveráček nastoupil na FAMU v Praze až po absolvování Vysoké školy strojní a textilní v Liberci. Je synem libereckého fotografa Karla Čtveráčka. V Letech 2003–2008 produkoval výstavy katedry fotografie FAMU, do roku 2012 byl vedoucí GAMU.

Jaroslav Beneš: Fotografie

Termín: 7. 3. – 3. 4. 2018

Úvodní slovo: Josef Moucha

Jaroslav Beneš vystavoval samostatně v Malé galerii už dvakrát, nepočítáme-li společné výstavy s Hankem a Frolíkem v červenci 2010 s jazzovou tematikou a s některými „Českými dřeváky“ v rámci projektu Rothmayerka v prosinci 2011. Jeho třetí samostatná výstava představuje opět autorovo celoživotní fotografické téma – město.

Benešova tvorba je spjatá převážně s analogovou érou fotografie. Vzpomeňme jeho činnost ve skupině Český dřevák, kterou v roce 2010 spoluzakládal. Beneš však začal tvořit o mnoho let dříve, tehdy ještě jako kulisák v plzeňském divadle. Věnoval se jazzové tematice, jak ukázala výstava *Jazz for Three*, představená v Malé galerii v roce 2010.

Ve všech třech samostatných výstavách, které v Kladně uspořádal, je hlavním tématem město. Jeho architektonická zátiší sledují povrch, který světlo zachycuje, modeluje, odráží. To se vše odehrává bez lidské přítomnosti. Ta se však stejně přeneseně objevuje v každém snímku. Vždyť všechny ty betonové bloky, stěny a plochy, které Beneš snímá, vytvořila lidská ruka.

„Beneš originálním způsobem vyjímá velkoformátovou kamerou část architektonické skutečnosti a svým kompozičním záměrem zpravidla technoidní realitu dnešní architektury uvádí do zcela jiných, nepochybně subjektivně motivovaných souvislostí zvláštního, meditativně neobyčejně nosného obrazu.“[23]

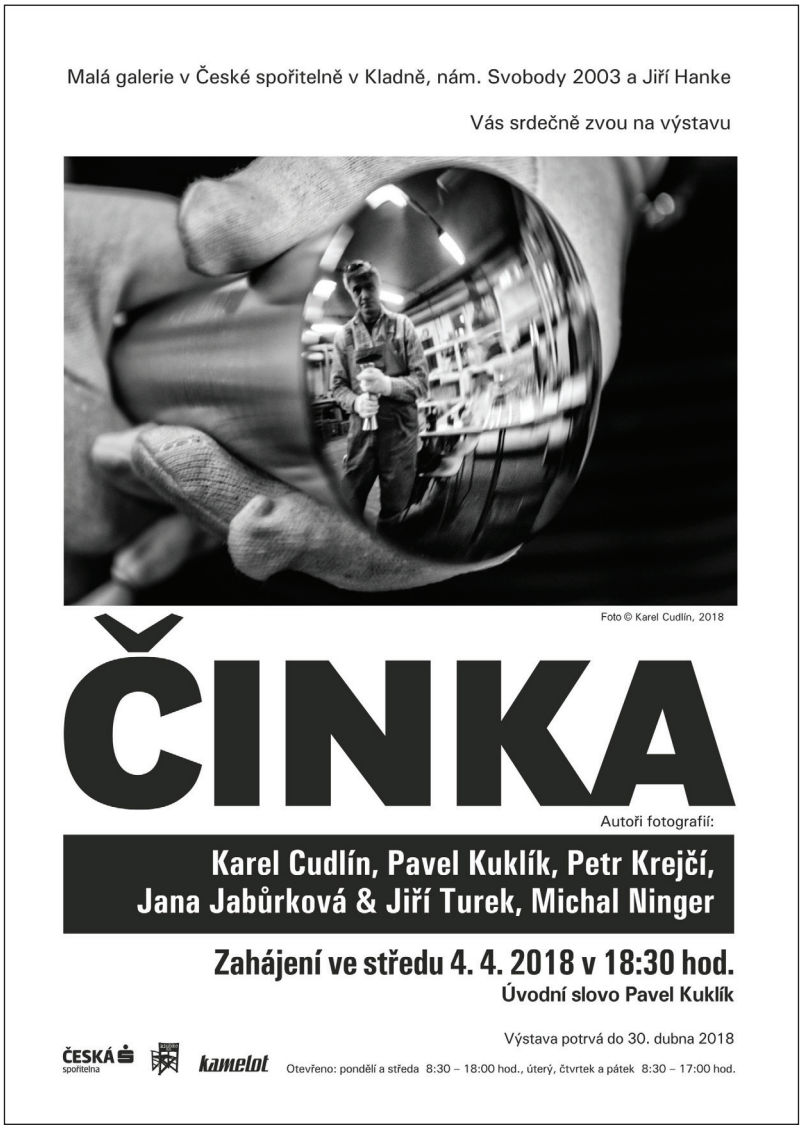
„(...) Vzhledem k samotě fotografa a obsahové vyprázdněnosti snímaného prostředí je na místě zmínit zde existencialismus jako možnou výrazovou i významovou determinantu takto pojaté tvorby. Ale i americký minimalismus let šedesátých, nejspíše Dana Flavina, pracujícího s odcizeným světlem neonů,“ píše Jaroslav Vanča v úvodu výstavy.

Podobným subjektivním fotografováním architektury se zabývá rovněž francouzský fotograf Yannig Hedel, avšak světlo v jeho fotografiích plní účel pouze geometrický. Jeho konceptuální hrátky se světlem, pozorovací a kompoziční schopnosti zhotovovat sekvenční série, přesahuje od statické fotografie do videa. V jeho pojetí se stávají světlo a stín se strukturou architektury dominantním motivem. Na zdech domů se objevuje a zase mizí děj, který je pokaždé jiný. Hedel na rozdíl od Beneše snímá sekvenčně, podobně jako snímá videokamera. Avšak Beneš také nereferuje věcně. I v jeho fotografiích vidíme silný emotivní výtvarný náboj. Dílo Yanniga Hedela představil Hanke v Malé galerii v říjnu 2007.

Jaroslav Beneš (1946)

Narodil se v Plzni. Po maturitě na Střední zemědělsko-technické školy v Plasích pracoval krátce jako zootechnik ve Stříbře. Po roce 1968 pracoval jako kulisák v plzeňském divadle Alfa. Jeho první fotografie vznikají v roce 1969 a stává se divadelním fotografem. V roce 1977 se přestěhoval do Prahy. Pracoval jako noční vrátný v Uměleckoprůmyslovém muzeu, archivář a fotograf Pražských vodáren. V roce 1989 byl spoluzakladatelem Aktivu volné fotografie, v roce 1991 byl členem sdružení fotografů (Pavel Baňka, Jaroslav Beneš, Jan Ságl, Jaroslav Bárta, Josef Moucha a Ivan Pinkava), kteří založili Pražský dům fotografie. V roce 2000 spoluzakládal skupinu Český dřevák, která sdružovala fotografy používající výhradně dřevěné velkoformátové kamery. Skupina v roce 2008, po předčasné smrti Bohumíra Prokůpka a o rok později úmrtí Jana Reicha, ukončila svou činnost. Beneš v současné době fotografuje velkoformátovými kamerami detaily současné městské architektury a věnuje se též digitální fotografii.

23 Jan Kříž: Jaroslav Beneš – Architektonická zátiší, fotograf č. 9, 2007.

Činka

Karel Cudlín, Pavel Kuklík, Petr Krejčí, Jana Jabůrková & Jiří Turek, Michal Ninger

Termín: 4. 4. – 30. 4. 2018

Úvodní slovo: Pavel Kuklík

Zajímavý intermediální projekt, který spojuje vyrobený designový produkt spolu se sérií fotografií, se představil v Malé galerii v dubnu. Šestice fotografů od počátku dokumentovala vývoj a výrobu zcela nové řady designového cvičícího nářadí – činek, které jsou určeny výhradně pro ženy. Za elegantním designem limitované série sad jednoručních dámských činek o váze od jednoho do pěti kilogramů stojí designér Tomáš Kadeřábek. Všechny komponenty se vyrábějí jednotlivě na objednávku v malých nezávislých dílnách v České republice.

Každý z autorů se úkolu chopil po svém. Jediným pojítkem byly fotografie výhradně v černobílém provedení. Karel Cudlín, věrný své dosavadní tvorbě, vytvořil sérii čistě dokumentárních fotek z prostředí truhlářské

dílny nebo tělocvičny. Michal Niger se věnoval filozofickým úvahám a spíš než práci na výrobku dokumentoval svoji cestu vlakem z Prahy do Jistebníku, kde se vyrábí jedna z komponent činky a kam celý rok jezdil. Fotografie staví do dvojic a hledá různé významové spojitosti, například mezi nádražím a jmelím v korunách stromů. Iniciátor celého projektu Pavel Kuklík pracoval formou abstraktních deníkových záznamů, které rozklíčujeme, až po přečtení vysvětlujícího textu. Sledujeme detail ruky se šperkem nebo rozložené oblečení v koupelně. Toto všechno dává divákovi smysl, až po složení celé skládačky. Na dalších Kuklíkových fotografiích se cyklicky prolíná virtuální svět s fyzickým. Některé fotografie vznikly tak, že autor vytiskl sérii fotografií z internetu, poskládal je v prostoru a tento motiv přefotografoval a následně publikoval na internetu. Proces by šel opakovat donekonečna, pravděpodobně s výsledkem známým z filmu Zvětšenina. Petr Krejčí fotografoval aranžované portréty v přirozeném prostředí. V jeho hledáčku jsou téměř vždy celé postavy na rozdíl od Jany Jabůrkové a Jiřího Turka, kteří sice fotografovali rovněž portrét, ale jejich pohled se soustředil především na detaily tváře. Jejich soubor je tím pádem mnohem více popisný. Pracují s hloubkou ostrosti a s výrazy fotografovaných způsobem, jaký známe z obálek komerčních magazínů.

Celá výstava je důkazem toho, jak může komerční zakázka přesahovat do umělecké roviny. Zajímavý je rovněž individuální fotografický přístup každého autora, jak se s tématem vypořádal.

Karel Cudlín (1960)

Zabývá se převážně dokumentární fotografií. Spolupracuje s vydavatelstvími, televizemi a filmovými produkcemi v České republice i v zahraničí. V letech 1997–2003 byl jedním z oficiálních fotografů prezidenta Václava Havla. V soutěži Czech Press Photo získal celkem šestnáct cen.

Pavel Kuklík (1963)

Absolvent Katedry fotografie FAMU, syn fotografa Karla Kuklíka. Vedle vlastního podnikání se věnuje fotografické a literární tvorbě. Svá literární díla publikoval v nakladatelství Mladá fronta, Hynek a v časopisech Tvar a Listy. Činný je i v oblasti organizování symposií a akcí spojených s designem a výtvarným uměním. V roce 2003 například působil jako kurátor výstavy *Prazdroj české kultury* v pražském Mánesu, která představila originální soubor kulturních děl inspirovaných pivem.

Michal Ninger (1964)

Jako svou hlavní fotografickou náplň má fotografování zvířat v přírodě. Vedle toho se věnuje reportážní fotografii a v minulosti například dokumentoval cesty Václava Havla nebo volební kampaň prezidentského kandidáta Pavla Fišera.

Petr Krejčí (1964)

Absolvent Katedry fotografie FAMU. Jako profesionální fotograf se věnuje zejména produktové fotografii a fotografiím architektury a krajiny. V současnosti pracuje na dvou rozsáhlých fotografických projektech *Mizející památky* a *Ztracené mosty*, při nichž používá metodu lightpaiting.

Jana Jabůrková (1975) a **Jiří Turek (1965)**

Svou profesionální kariéru začal Jiří Turek jako fotograf deníku MF Dnes. Doprovázel také prezidenta Václava Havla a dokumentoval jeho cesty. Externě vyučoval na Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě, několik let působil v New Yorku. Má za sebou více než 25 let profesionální fotografické praxe, 15 let se zabývá především portrétní fotografii. Věnuje se také několika vlastním dlouhodobým fotografickým projektům. Nejznámější je cityLOVE. Dnes tvoří s Janou Jabůrkovou (1975) fotografický pár J3T, který fotografuje významné osobnosti například pro českou a slovenskou mutaci časopisu Forbes.

Jan Horáček: Na okraji měst

Termín: 2. 5. – 5. 6. 2018

Zahájení: Vít Janota

„Ale jakýpak asi je jungovský stín této pyšné a samozřejmé podobnosti? Centrum představuje řád, a periferie pak chaos – ale ten stále zůstává otcem řádu. Řád se nejen líhne z chaosu, ale hlavně díky němu.“[24]

Ve svém černobílém širokoúhlém pohledu na městskou periferii autor zachycuje běžný každodenní život. Tématem periferie se v minulosti zabývalo mnoho fotografů. Jen namátkou zmiňme Miroslava Háka, fotografujícího pražskou periferii či Jiřího Hankeho, který zaznamenával proměny svého Kladna. Avšak předměstí zajímala nejen fotografy. Malíř Kamil Lhoták, člen Skupiny 42, kromě svého okouzlení technikou, se často vracel se svým plátnem na samotný kraj Prahy, aby vyobrazil například mizející kus cesty. Jiří

24 RNDr. Jiří Sádlo: Skrytá města: rozhraní typu centrum / okraj. Úvodní panel výstavy.

Hanke poetiku všedního dne posunul ještě dál, když ve svém cyklu *Hledání Ameriky* ke snímkům pořízených na začátku devadesátých let minulého století v Americe hledal protějšky v české krajině s podobnou tvarovou nebo dějovou souvislostí.

Z vystaveného souboru je patrné, že Hanke i Horáček mají ve svém vyjadřování mnoho společného. V Horáčkových fotografiích vidíme kombinaci krajiny, která je zcela jistě okouzlena již zmiňovanou skupinou 42, a subjektivního dokumentu, kde autor pracuje se stíny a fragmenty postav v kontrastu s městskou zástavbou. Obraz zbavený popisnosti může vzdáleně připomínat Viléma Reichmanna a jeho surrealistický cyklus Raněné město. Soubor Na okraji měst Horáček poprvé vystavil v roce 2015 v Evangelickém kostele ve Zlíně.

Jan Horáček (1973)

Fotograf a kameraman. Vystudoval Vyšší odbornou školu filmovou ve Zlíně a kameru na FAMU v Praze, kde také žije. Narodil se v Gotwaldově (dnešní Zlín), po studiu na Střední škole strojnické pracoval v různých dělnických profesích. Od roku 1996 fotografuje dokumentární a krajinářské motivy v zemích bývalého východního bloku (Česká republika, Polsko, Rumunsko, Slovensko). Své fotografické cykly uzavřel do několika autorských publikací: *Na kolejích* (spolu s M. Čtveráčkem, 2004), *Ještě žiju* (2006), *Bílá černá kniha* (spolu s R. Švejdou, 2005).

Václav Němec: Summertime

Termín: 6. 6. – 31. 8. 2018

„Existují dva druhy deníků. Do jedněch lepíme lístky z vlaků, fotografie, vylisované květy. Zaznamenáváme do nich události, rekonstruujeme trasy cest. Píšeme je proto, abychom nezapomněli na to, co je důležité. Jsou však ještě jiné deníky. Zápisy v nich jsou nepředvídatelné, obrazy vystupují do popředí obkreslením. Zachycené momenty jsou tiché a prázdné. (…) Tyto deníky píšeme proto, abychom zapomněli na všechno, co důležité nebylo.“[25]

Tímto způsobem popisuje Lucia Lendelová v úvodu knihy *Vlčí med* fotografický deník Vojty Slámy, který fotoaparátem značky Flexaret zaznamenával snové příběhy, co se možná ani nestaly. Deníková tvorba Vojtova spolužáka z Institutu tvůrčí fotografie Filosoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě Václava Němce, má ke snovému romantickému vyprávění daleko.

25 Předmluva Lucie Lendelové v knize: Vojta Sláma – Vlčí med, Brno 2004.

Ten ve svém subjektivním dokumentu s názvem *Summertime* zaznamenává od roku 2010 prostředí pláží Baltského Moře. Na rozdíl od Vojty Slámy však jeho fotografie mají výrazný kritický podtext a nutí nás přemýšlet nad naší konzumní společností. Němec fotografuje různé nafukovací zvířátka, slunečníky a torza těl ležících celý den na písku. Autor scénu zásadně nearanžuje, fotografuje výhradně černobíle a zůstává věrný čtvercovému formátu.

Václav Němec vysvětluje: „Jsem fascinován a tak trochu nerozumím lidem, kteří den co den vláčejí své slunečníky, deky a nafukovací zvířátka na písečnou pláž, kde stráví v poloze ležmo větší část dne.“ Snímky z cyklu *Summertime* jsou součástí tištěného katalogu *Václav Němec / zápisník* s průvodním slovem Petra Velkoborského.[26]

MgA. Václav Němec (1965)

Absolvent oboru Tvůrčí fotografie na Institutu tvůrčí fotografie Filosoficko-přírodovědecké fakulty Slezské univerzity v Opavě, dramaturg a kurátor výstav v kině Kotva v Českých Budějovicích. Kromě cyklu *Summertime* dlouhodobě pracuje na souborech *Zápisník*, *Forest*, *Sudety* a *On the Road*.

26 Václav Němec: zápisník, vydalo nakladatelství Štěpánová Eliška – Měsíc ve dne, České Budějovice, u příležitosti výstavy v Galerii a Literární kavárně Měsíc ve dne, 15. 10. – 13. 11. 2011. ISBN: 978-80-905052-0-9

Rozhovory

Rozhovor s Josefem Mouchou

Josef Moucha se do Malé galerie vracel často jako vystavující autor a zároveň o jejím dění často publikoval.

Kdy ses seznámil s Jiřím Hankem?

Koncem 70. let. Hádám 1979. Když jsem nastoupil coby student na zkušenou do redakce revue Fotografie, zrovna se chystaly do tisku Jirkovy fotografie a já mu kvůli tomu volal. Takže jsem se s ním seznámil naprosto neosobně.

Jak ses dostal ke psaní o Malé galerii, čím pro tebe byla významná?

Nejspíš vůbec poprvé jsem chtěl upozornit na Jiřího Pohledy z okna mého bytu. Tuším, že měly premiéru v roce 1983. Každopádně ta výstava byla úžasná. Jenže vedoucí redaktorka Eva Horská z textu vybrala pár vět a zařadila je mezi noticky. Kladno sice bývalo jako hornicko-hutnické město v médiích protežováno, jenomže Hanke měl – a vlastně pořád má – hodně subjektivní až sociálně kritickou optiku. Což se mi právě na těch Jiřím připravovaných výstavách líbilo.

Jak hodnotíš význam Malé galerie ve srovnání s oficiálními výstavními prostory v Praze?

Samozřejmě, že výstavy v regulérních zařízeních a v Praze si kdekdo cenil víc než instalace v improvizovaném prostředí haly kladenské záložny… Jenže Hankeho dramaturgií byly od počátku osobní známosti a úroveň programu nepodléhala dobovým tlakům, poněvadž se neodehrávaly v jednom z úředníky tak ostře sledovaných kulturních podniků. A to bylo úctyhodné rovněž. Takže jsem se do Kladna vždycky rád vracel… Nejen tedy na vlastní vernisáže.

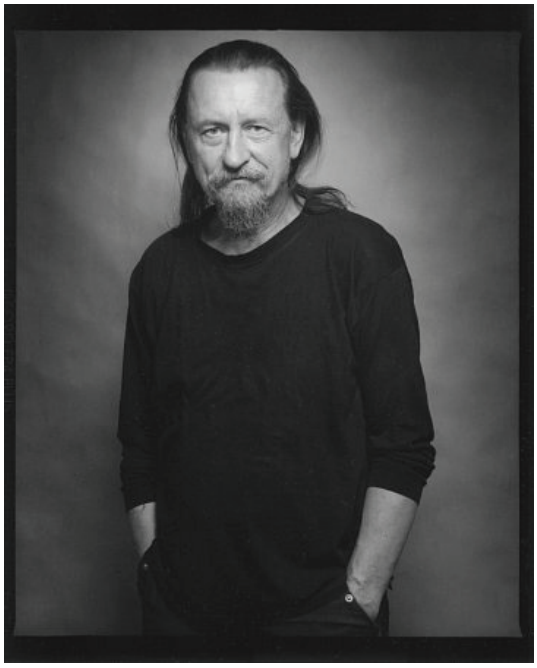
Jaký vliv podle tebe měla Malá galerie na okolní regionální výstavní prostory?

Nedovedu to dost dobře odhadnout, předpokládám ale, že dopad mohl být jedině pozitivní. Jiří Hanke je totiž hostitel celkem náročný. Takže svým důrazem na jakost nabídky dával příklad hodný následování. Převelice mu záleželo na uvádění premiér, což by každý v spořitelní galerii nečekal… Introverta Jana Svobodu třeba úspěšně požádal o zahájení výstavy dvou exkluzívních nebožtíků – Jiří Toman vystavuje s Josefem Sudkem. Načež se šlo na večírek k sestrám Válovým… Pamětihodný advent 1986. Vedoucí ostatních provozů si rozhodně mohli vzít pozitivní příklad. Ale možná jen planě záviděli. Ostatně v samotném Kladně nebývalo výstavních příležitostí nikdy dost.

Jaký přínos má podle tebe Malá galerie v kontextu české fotografické scény za svou dvaačtyřicetiletou existenci?

V 90. letech doznaly společenské poměry velkých proměn a vypadalo to, že vystavování v negalerijním interiéru banky nebude přitažlivé. Přesto Jiří pro svůj program nadále získával i nositele věhlasných jmen – a to jak cizince, tak domácí autory. Asi díky tomu se znovu a znovu vracíme k minulosti galerie před rokem 1990. Ta byla možná historicky významnějším obdobím, jenže… Nebyla by už bez současného pokračování výstavní činnosti dávno pozapomenuta?

A mimochodem: knížkami s portréty vystavujících dává Jiří Hanke svým příznivcům najevo, že mu neběželo pouze o zprostředkování výstav spoluobčanům, nýbrž také o seberealizaci. Knižní vydání alb pózujících umělců zůstává vynikající vzpomínkou na všechna ta léta!

Rozhovor s Jiřím Hankem

Jak bys stručně zhodnotil svojí dosavadní dvaačtyřicetiletou galerijní činnost?

Z mého pohledu jsem vlastně udiven, že to táhnu již 42. rok a připravuji právě výstavu Karel Koucký – Stříbrná kresba světlem. Moje galerijní činnost mě vždy naplňovala pocitem spokojeností, když se podařilo realizovat dobrou výstavu. Doufám, že jich bylo dost. Je to vlastně více nežli polovina mého života a to v člověku asi něco zanechá.

Máš pocit, že výstavy, které jsi v Malé galerii realizoval, nějakým způsobem formovaly tehdejší kladenskou uměleckou scénu?

Původní záměr v roce 1977 byl doplnit chybějící výstavní prostory v Kladně. Časem se z regionálních výstav začaly stávat výstavy renomovaných umělců a to mi již dávalo pocit odpovědnosti za výběr autorů. Vždycky říkám, že jsem se snažil, aby pravidelní návštěvníci mé galerie získali přehled v oblasti média fotografie. Doufám, že vnímavým návštěvníkům jsem k tomu pomohl, ale že bych nějak formoval kladenskou uměleckou scénu, to by bylo asi silné slovo.

Jaký byl regionální i nadregionální dosah galerie před rokem 1989, změnila se tato situace po roce 1989?

Jak jsem uváděl, zpočátku to byla regionální záležitost, avšak při rozšíření okruhu vystavujících na významné naše i zahraniční tvůrce jsem cítil za dramaturgii odpovědnost. Před rokem 1989 byla samozřejmě situace ve výstavnictví jiná, nežli dnes. Neustálé zákazy pro některé umělce dávaly možnost jejich prezentaci v méně „hlídaných“ či neoficiálních galeriích. To je například činnost Galerie 55 v Kladně, různých Konfrontací mladých umělců a podobně, takže výstavy před listopadem ´89 byly samozřejmě i v mé galerii v Kladně hojně navštěvovány pražským publikem. To se změnilo po listopadu ´89. Uvolněním na politické scéně se v Praze od té doby dosud každý den otevírá několik výstav a tak pro mnohé je již cesta do Kladna problémem. Zbývají v podstatě návštěvníci z klasického okruhu pravidelných přátel galerie (kterých není málo) a pak nejbližší přátelé vystavujícího. Také zmizela tisková média, která by pravidelně recenzovala aktuálně proběhlé výstavy.

Ovlivňovaly výstavy v galerii tvoji fotografickou tvorbu?

Na tuto otázku bych rád odpověděl slovy Michala Janaty z katalogu k 20. výročí galerie „…stejně jako básník pořádá antologie svých předchůdců a hledá tím svůj básnický rodokmen, podobně fotograf hledá vlastní galerijní činností souvislosti své tvorby s uměním těch, které pokládá za fotograficky podstatné.“

Jaké jsou tvé plány na další roky?

Není mi už dvacet (*1944), abych si dělal velké plány. Mnohokrát jsem již chtěl svoji činnost galeristy ukončit, ale vždycky z toho nějak sešlo… Je třeba si uvědomit, že moje činnost je vlastně, jak jsem již mnohokrát říkal „one man show“. Vše od dramaturgie, instalace, zahajování, propagace, zajištění občerstvení na vernisáži a tak dále dělám sám. Takže s ohledem na svůj věk si žádné velké plány dělat nemohu. Budu-li schopen dále vše zvládat, doufám, že ještě nějaký čas fungovat budu a z kvalitního dramaturgického programu bych nerad slevil.

Závěr

Ve své práci jsem popsal činnost Malé galerie v České Spořitelně v Kladně a podrobně představil všechny výstavy konané po roce 2010. Vystavené autory jsem se pokusil zařadit do kontextu české i světové fotografie a v širších souvislostech tak představit bezmála 80 výstav. Původní záměr zmapovat celou historii Malé galerie od roku 1977 po současnost se během práce ukázal jako nereálný. Podrobný popis všech 429 výstav, které Jiří Hanke realizoval za celou existenci galerie by výrazně přesáhnul plánovaný rozsah práce. Proto jsem se soustředil na určitý výsek a zbytek galerijní činnosti nastínil v obrysech. Při psaní jsem narazil na spoustu zajímavých autorů a jejich tvorbu. Někteří fotografové vystavovali v Malé galerii opakovaně. Bylo proto zajímavé sledovat, jak se jejich tvorba vyvíjí.

Seznam použité literatury

Knižní zdroje

BIRGUS, Vladimír; MLČOCH, Jan. Česká fotografie 20. století. 1. vydání. Praha: KANT, 2009. ISBN-978-80-7437-026-7

BIRGUS, Vladimír. Česká fotografická avantgarda: 1918–1948. 1. vydání. Praha: KANT, 1999. ISBN 80-86217-11-6

BIRGUS, Vladimír; SCHEUFLER, Pavel. Fotografie v Českých zemích 1839–1999: chronologie. 1. vydání. Praha: Grada Publishing, 1999. ISBN 80-7169-902-0

DOSTÁL, František. Letní lidé. 2. vydání. Praha: Nakladatelství Ostrov, 2010. ISBN 978-80-86289-68-7

FÁROVÁ, Anna; Skalník, Joska; Šimánek, Dušan. Plasy 1981. 1. vydání. Praha: Torst, 2009. ISBN 978-80-7215-376-3

HANKE, Jiří. Kladnu pod Kůži. 1. vydání. Kladno: občanské sdružení Halda, 2013. ISBN 978-80-905223-2-9

HANKE, Jiří. Malá galerie v České spořitelně v Kladně: 1977–2017. Praha: KANT, 2016. ISBN 978-80-7437-209-4

HLAVÁČ, Ľudovít. Dejiny Slovenskej fotografie. 1. vydání. Martin, 1989. ISBN 80-217-0086-6

MOUCHA, Josef. Jiří Hanke: fotografie / photographs. 1. vydání. Příbram: Vydavatelství a nakladatelství Milan JOB, 2008. ISBN 978-80-904105-0-3

MOUCHA, Josef; BIRGUS Vladimír. Válka za studena: Fotografie ze základní vojenské služby v Československé lidové armádě. 1. vydání. Praha: KANT, 2017. ISBN 978-80-7437-239-1

MRÁZKOVÁ, Daniela. Co je fotografie: 150 let fotografie: katalog výstavy. 1. vydání. Praha: VIDEOPRESS, 1989. ISBN 80-7024-004-0

MRÁZKOVÁ, Daniela; REMEŠ, Vladimír. Cesty československé fotografie. 1. vydání. Praha: Mladá Fronta, 1989

POKORNÝ, Miroslav. Venkov (1973–1988) Novohradsko. 1. vydání. Praha: Triton, 2012. ISBN 978-80-7387-600-5

Časopisové zdroje

Kladno Záporno, kulturní revue pro Kladno. č. 1–12. 2006–2012. ISSN 1802-1530

Časopis FOTO: Časopis pro všechny fotografy. Praha: Springwinter, s.r.o., 2012, roč. 1, č. 1–7. ISSN 1805-3335

FOTOGRAF. Praha: Fotograf 07 z.s., roč. 1–15, č. 1–27. ISSN 1213-9602

Jmenný rejstřík

B

Balej, Tomáš 59, 61
Benek, Bedřich 122, 141
Beneš, Jaroslav 32, 59, 60, 135, 151, 152
Berndorffová, Kamila 102
Birgus Vladimír 45, 60, 66, 67, 76, 97, 139
Boček, Jaroslav 26

C

Čáp, Pavel 80, 81, 124, 140
Čermák, Radek 43
Čermák. Radek 43, 44, 58
Černý, Václav 12, 14
Chochola, Václav 29
Čtveráček, Michael 149, 150
Cudlín, Karel 42, 130, 153, 154

D

Dittrich, Tomáš 29
Drezdowicz, Ladislav 116, 117

E

Ernest, Jiří 29

F

Fischer, Jan 37, 38
Fišer, Jaroslav 39, 138
Fousek, Josef 19, 140
Franc, Roman 146
Frolík, Václav 12, 13, 32, 121

G

Gross František 15, 120
Grundtmann, Bedřich 11
Grygar, Štěpán 29, 149

H

Hájek, Roman 80
Hák, Miroslava 156
Halamíková, Lucie 73, 74, 79, 91, 92, 97, 109, 145
Hanke, Jiří 10, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 21, 29, 32, 49, 50, 53, 55, 56, 62, 71, 78, 86, 87, 91, 97, 115, 116, 120, 129, 133, 137, 139, 142, 145, 156, 160, 161, 162, 164
Hanke, Michael 86, 87, 91, 92, 97, 98, 104, 105, 128, 129, 130, 145
Hankeová, Jiřina 15, 34, 39, 58, 69, 78, 79, 97, 118, 121, 122, 137, 141
Hankeová. Jiřina 15, 33, 34, 39, 57, 58, 69, 78, 79, 97, 117, 118, 121, 122, 137, 141
Hedel, Yannig 152
Helbich. Petr 131, 132
Hochová, Dagmar 138
Holomíček, Bohdan 37, 138
Homola, Richard 30, 31, 51, 59, 61, 99, 138
Horáček, Jan 156
Horázná, Jitka 143, 144
Houdek, Miloš Kim 137
Hucková, Barbara 35, 36
Husák, Josef 66, 108, 138

J

Jabůrková, Jana 153, 154
Janota, Vít 156
Jarcovjáková, Libuše 20, 78, 144, 147, 148
Jelínek, Ludvík 13
Jirousová, Věra 34, 97, 137
Jung, Rudolf 82

K

Kaifer, Daniel 110
Kestner, Karel 120, 121, 140
Kiss, Robert 20, 78, 88, 89, 140
Kratochvíl, Antonín 62, 63, 71, 139
Kratochvíl, Jaroslav 71
Kratochvíl, Michael 71, 72, 122, 141
Kratochvíl, Wayne 71, 72
Krejčí, Petr 153, 154
Kubový, Miroslav 12
Kuklík, Karel 47, 48, 59, 60, 68, 82, 83, 149, 154
Kuklík, Pavel 83, 153, 154
Kuklík, Petr 83
Kyndrová, Dana 41, 42, 130

L

Lébr, Tomáš 53, 55, 56, 57
Lendelová, Lucia 158
Lhoták, Kamil 121, 156
Lhotáková, Andrea Thiel 147
Lhoták, Zdeněk 126, 127, 139, 142, 147

M

Mára, Pavel 139
Maximishin, Sergey 133, 134
Moško, Petr 33
Moucha, Josef 41, 75, 76, 77, 113, 114, 115, 126, 138, 151, 152, 160

N

Němec, Václav 122, 123, 141, 158, 159
Ninger, Michal 153, 154
Novotný, Miloň 27

P

Pazderka, Karel 37
Pergl, Jaroslav 139
Pikous, Šimon 122, 141
Plicka, Karel 30
Poch, Emanuel 30
Pokorný, Miroslav 33
Prekop, Rudolf 112
Pužmanová, Lenka 141

R

Rasl, Tomáš 59, 61, 135, 136
Reichmann, Vilém 39, 111

S

Scott, Tony 32
Šerých, Jiří 23
Singer, Filip 141
Skoupilová, Petra 36
Sláma, Vojta 158, 159
Sobek, Evžen 64, 139
Špicner, Jindřich 69, 70
Šplíchal, Jan 23, 24, 111
Spurná, Michaela 36
Štěrba, Martin 143
Stříbrný, Viktor 12, 14
Šubrtová, Dagmar 53, 58
Sudek, Josef 30, 59, 60, 68, 115

T

Tomík, František 12, 13, 15, 16
Tůma, Michal 27, 28
Turek, Jiří 153, 154, 155

V

Vanča, Jaroslav 152
Vejvančický, Šimon 53, 55, 75, 106, 107
Vermouzek, Jan 122, 141
Vitásková, Dana 111
Vurma, Jiří 101
Vyšín, Jaroslav 84, 139

W

Wágner, Martin 40, 41, 42, 122, 123, 139, 141
Wiškovský, Eugen 63

Z

Zhoř, Petr 100
Zoubek, Jasan 18

Josef Husák
fotografie
z let 2012 – 2014